

En højere idé om menneskeheden, en højere chance for overlevelse

af Dennis Speed (EIRNS) – 27. november 2024

Indtil videre har de galninge, der stadig styrer sindssygehospitalet i det amerikanske udenrigsministerium og dets åndelige hovedkvarter i Londons Chatham House, dumpet i »Reality 101« og skynder sig videre til Armageddons sletter. Mens Rusland med sin yderst effektive opstilling af det hypersoniske IRBM-missil »Oreshnik« den 21. november har advaret NATO mod yderligere optrapning på den klareste mulige måde, som den tidligere israelske diplomat og vicepremierminister Abba Eban engang sagde til den afdøde økonom og statsmand Lyndon LaRouche: »Undervurder aldrig vanviddets faktor i politik.«

I vores egen tænkning er det derfor vigtigt, især i disse dage, der er fyldt med større farer, end menneskeheden måske nogensinde har stået over for, at fokusere på det væsentlige. Der er brug for en højere slags idé i den globale diskussion, en »højere hypotese« som i den Amerikanske Uafhængighedserklæring fra 1776 – en idé, der overskrider den tid, sin tidsperiode, oprindelsesstedet og forfatterne. Helga Zepp-LaRouches Ti principper for en ny international sikkerheds- og Udviklingsarkitektur, betragtet som et samlet dokument og ikke »princip for princip«, må blive meget mere kendt i de kommende uger for at fremme denne højere grad af tænkning.

De sidste to ugers militærpolitiske landskab viser klart, at »kabinetskrig«, »irregulær krigsførelse«, »cyberkrig«, »sanktionskrig« og »psykologisk krigsførelse«, hvis de videreføres som en effektiv måde at føre relationer mellem

nationer på, kun vil slå os alle ihjel, og sandsynligvis på kort sigt. Den arvelige fejl, som er uforanderlig og hjemsøger næsten alle versioner og variationer af moderne krigsstrategi og -praksis, kommer også til udtryk i det moralsk anløbne idéset, der er kendt som »geopolitik«, »geoøkonomi« og »geostrategi«. Disse dødbringende spil bygger alle på den antagelse, at menneskeracen blot er en anden form for dyr. Og hvis vi tror på det, følger der uundgåeligt en eller anden form for kannibalisme – som vi ser det i krigsførelse eller i rovgrisk økonomisk politik – fordi der ikke findes nogen universel menneskelig målestok, hvormed vi præcist kan måle hverken vores individuelle betydning eller menneskehedens betydning som art.

Den mest omstridte del af dokumentet »Ti principper for en ny international sikkerheds- og Udviklingsarkitektur«, der er forfattet af Schiller Instituttets grundlægger og leder, Helga Zepp-LaRouche, er dets tiende princip. »Den grundlæggende antagelse for det nye paradigme er, at mennesket er fundamentalt godt og i stand til uendeligt at perfektionere sit sinds kreativitet og sin sjæls skønhed, og at det er den mest avancerede geologiske kraft i universet, hvilket beviser, at sindets lovmæssighed og det fysiske univers er i overensstemmelse og samhørighed, og at alt ondt er resultatet af en manglende udvikling og derfor kan overvindes.«

Det har vist sig at være både det mindst diskuterende og det mest kontroversielle og omstridte udsagn i dokumentet. Mange mener, som man for nylig har hørt fra visse embedsmænd i Israel og andre, at andre medlemmer af menneskeracen – f.eks. palæstinenserne – er »dyr«. Andre, der er ramt af den »grønne sociale sygdom«, mener, at der er for mange mennesker i live på planeten, som er ansvarlige for »klimaforandringerne«. Flere grønne partier i Europa har stået i spidsen for at støtte de befolkningsreducerende krige i Ukraine og Sydvestasien. Og det kan ikke være tilfældigt, at den primære »politiske« diskussion, der blev tilladt i USA under

præsidentvalget, og som blev fremført af de nu miskrediterede og økonomisk nødlidende »forældede medier«, også var malthusiansk. Den handlede om abort og det hæslige »transkønnede« horrorshow med lemlæstelse af børn. Dette falder sammen med negative befolkningstilvækstrater minus indvandring, ikke kun i USA, men også i alle lande i den »befriede« anglosfære. Dette er et »dødsmerket« perspektiv, dømt til undergang.

Schiller Instituttets konference den 7.-8. december, »I Schillers og Beethovens ånd bliver alle mennesker brødre«, har som sit panel 4 »Skønheden i verdens kulturer: En dialog mellem civilisationer«. I løbet af den internationale dialog vil panelet også slå til lyd for, at uden en fordybelse i det, der engang blev bagtalt som »musikken fra døde, hvide europæiske mænd«, den klassiske kultur med Bach, Haydn, Mozart, Beethoven, Schubert, Schumann, Brahms, Verdi, Dvorak og andre, vil det være umuligt for den transatlantiske verden at komme til fornuft igen. Vi må erstatte den gennemgribende grimhed med skønhed eller gå til grunde. Vores »dødskultur« er med andre ord et nationalt sikkerhedsspørgsmål. Se på lederne i de enkelte lande i Anglosfæren, se på deres musiksmag, og man kan få en idé om, hvorfor det vil være umuligt enten at redde eller udvikle vores nationer yderligere og dermed stoppe vores selvdestruktion, hvis vi ikke tager fat på dette problem.

»Klassisk musik« er ikke en form, selv om den har former. Klassisk musik bevæger sjælen med det, der appellerer til det guddommelige i mennesket. Guddommelighed er vores menneskelige natur. Det er vores evne til at vide – til at forudse – og til at opdage, hvordan vi på vores menneskelige måde kan erkende universets love. Vi kan også undersøge vores erkendelsesproces og ændre og forbedre den. I videnskaben om fysisk økonomi forsøger vi f.eks. gennem opdagelse og anvendelse af videnskabelige principper at gætte, hvordan vi kan transformere en uendelig lille del af universet til at skabe

reel velstand på en universel og derfor lovmæssig måde – ikke kun for os selv, men også for andre levende og tilmed ikke-levende processer.

På den måde kommer vi til at »høre« – det vil sige forstå – hvad videnskabsmanden Johannes Kepler kaldte verdenernes harmoni. Det er menneskets evne til på den måde at forudse universet og menneskets glæde ved det guddommelige, der gør os både enestående og i overensstemmelse med den Skaber, der omtales i de indledende passager i den Amerikanske Uafhængighedserklæring. Erklæringen er ikke et religiøst dokument, men en erklæring om det ontologiske grundlag for selvstyre.

Og den henviser underforstået til en harmoni af interesser, også blandt nationer, som er i overensstemmelse med den naturlige orden i Keplers harmoni af verdener, en opfattelse, som den russiske præsident Vladimir Putin kort henviste til den 7. november i diskussionsklubben Valdai: »Det er min dybe overbevisning, at det eneste mulige nye internationale system er et, der omfatter polyfoni, hvor mange toner og mange musikalske temaer lyder sammen for at danne harmoni. Hvis du vil, bevæger vi os mod et verdenssystem, der bliver polyfonisk snarere end polycentrisk, et system, hvor alle stemmer bliver hørt og, vigtigst af alt, absolut skal høres. «

USA's selvdestruktion har medført den ubehagelige, men sande ironi, at det er i erklæringerne for international fred fra [BRIKS-landene] Kina, i erklæringerne mod folkedrab fra Sydafrika, i erklæringerne om at afslutte kolonialismen fra Brasilien [og tilmed nogle erklæringer fra Rusland -red.], at stemmen fra den oprindelige Amerikanske Frihedskrig høres. Det kan være chokerende og tilmed uvelkomment for amerikanske ører, men det er sandt. (Var det gennem det »særlige forhold« til Storbritannien efter 1945, at Amerika ikke kun mistede sin stemme, men også blev ude af stand til at genkende sin egen stemme, der gav ekko tilbage til det i forhåbningerne om frihed og retfærdighed fra andre nationer, andre kulturer)?

Vi inviterer dig til at deltage i vores diskussion af dette væsentlige kulturelle element i en vellykket verdensstrategi for varig overlevelse og velstand, herunder vellykkede forhandlinger om afskaffelse af total krig, på Schiller Instituttets konference: »I Schillers og Beethovens ånd, alle mennesker bliver brødre« og dens panel 4, »Skønheden i verdens kulturer: En dialog mellem civilisationer«, den 7.-8. december.

Billede: En af Johannes Keplers modeller af planeternes baner. Kepler beviste endelig, at planeterne var afgrænset af en ordning etableret af de platoniske legemer og de harmoniske forhold, som den veltempererede musikalske skala er sammensat af. Han satte sig for at "forstå Guds sind".

NYHEDSORIENTERING SEPTEMBER- OKTOBER-NOVEMBER 2024: To frygtelige farlige måneder men vi har løsninger

Download (PDF, Unknown)

Vestens regeringer reagerer på Ruslands Oreshnik-øjeblik

af Stewart Battle (EIRNS) – 26. november 2024

Da Rusland den 21. november affyrede sit nye hypersoniske mellemdistance-ballistiske missil, Oreshnik, og destruerede et ukrainsk våbendepot i Dnipro, sendte det en klar besked til Vesten: Rusland mener det alvorligt. Angrebet kom efter, at USA senest den 17. november havde ophævet restriktionerne på Ukraines brug af langdistancemissiler til angreb på Rusland—en handling, der førte til, at Ukraine krydsede en rød linje og bragte USA i direkte, åben konflikt med Rusland. Beskeden var tydelig: yderligere optrapning betyder, at alle muligheder nu er på bordet.

Men vestlige embedsmænds svar har indtil videre været: "Så må det være sådan." Ukraine (læs: Pentagon) gennemførte yderligere to angreb i Ruslands Kursk-region med langdistancemissiler af typen ATACMS—et mod et russisk S-400-system lørdag den 23. november og et andet mod en lufthavn tidligt mandag morgen den 25. november, hvor personale blev såret. Ruslands forsvarsministerium kommenterede situationen med en ildevarslende bemærkning: "Gengældelsesforanstaltninger er under forberedelse."

Samtidig signalerer europæiske NATO-ledere også deres intention om at optrappe konflikten. Ukraine-NATO Rådet indkaldte til et hastemøde tirsdag den 26. november, hvor de lovede, at de ikke ville lade Oreshnik "ændre konfliktens kurs." Tidligere, den 25. november, mødtes europæiske forsvarsministre i Berlin for at diskutere fortsættelsen af militær støtte til Ukraine, uanset en mulig kursændring i den kommende Trump-administration. Samtidig florerer rygter om udsendelse af NATO-tropper til Ukraine, og Bloomberg rapporterede, at Storbritannien allerede for flere uger siden

havde sendt adskillige af sine langtrækkende Storm Shadow-missiler til Ukraine, som forberedelse til den nuværende angrebsrunde.

Denne intention blev yderligere understreget af formanden for NATO's militærkomité, admiral Rob Bauer, der meddelte, at Alliancen nu ændrer sig fra blot at være en "defensiv alliance" til en, der er klar til at "skyde bueskytten," dvs. Rusland. Bauer påstod, at NATO arbejder på at udvikle "dybe præcisionsangrebskapaciteter," hvilket førte til, at den russiske udenrigsminister, Sergej Lavrov, konkluderede, at NATO nu åbent diskuterer præventive angreb, og at "al anstændighed simpelthen er blevet tilsidesat, og sande intentioner bliver nu offentligt bekendtgjort."

Disse udviklinger viser mere end nogensinde før, at verden befinder sig på et punkt, hvor der ikke længere er noget sikkerhedsrækværk, og selv den mindste fejltagelse kan udløse en uigenkaldelig kædereaktion af begivenheder, der hurtigt kan føre til en termonuklear udveksling. NATO styrer nu direkte mod aftrækkeren.

Problemet ved at konfrontere Rusland på denne måde, hvilket Donald Trump omtalte under sin debat i september med Kamala Harris, da han blev spurgt, om han ønsker Ukraine skal "vinde," er: "Han [Putin] har noget, som andre ikke har: han har atomvåben." Trump har ret, og selv dette glimt af fornuft er nok til, at de anglo-amerikanske krigshøge ønsker at skabe en situation, hvor fred bliver umulig. Dog har Trump indtil videre ikke nævnt eller foreslået en egentlig løsning på krisen. Dette spørgsmål tages op i Schiller Instituttets nyligt udgivne rapport, som fokuserer på at omdanne det, der er en global krise – afslutningen på den herskende "regelbaserede orden" – til fødslen af en ny æra, hvor suveræne, men samarbejdende nationer går sammen om en økonomisk udvikling, der er til gavn for alle.

Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet,

udtaler i rapportens introduktion: "Overvej potentialet, hvis USA og Europa samarbejdede med BRIKS og Kinas Bælte- og Vej-Initiativ (BVI) for at frigøre videnskabsdrevet industrialisering på verdensplan. Der er nu 151 nationer fra alle kontinenter, der har tilsluttet sig BVI... Den åbenlyse og enkle måde at overvinde faren for krig og konfrontation på er at overbevise landene i det kollektive Vesten – de europæiske nationer og tilmed USA – om at stoppe konfrontationen og indtage en samarbejdsmodus med dette voksende globale flertal."

Dette vil også være emnet for Schiller Instituttets kommende konference den 7.-8. december, "I Schiller og Beethovens ånd: Alle mennesker, bliv brødre!", som vil være en afgørende organiserende begivenhed for at udnytte denne historiske mulighed.

Foto: NATO

**POLITISK ORIENTERING den 25. november 2024 med formand Tom Gillesberg:
Vi er tættere på atomkrig end nogensinde.
Samarbejde med BRIKS+ er**

fremtiden.

Invitation til Schiller Instituttets Gratis Internationale Online-Konference den 7.-8. december 2024:

“I Schillers og Beethovens Ånd – Alle Mennesker Bliver Brødre!”

Tilmelding og live-streaming info her.

Ny hæfte: Udviklingsfremstød betyder milliarder af nye job, ingen flygtninge, ingen krig.

Schiller Instituttet udgiver ny pamflet: ‘Udviklingsfremstød betyder milliarder af nye jobs, ingen flygtninge, ingen krig’

af Dennis Small (EIRNS) – 24. november 2024

Som en strategisk intervention, for at afværge verdens nuværende kurs mod et kortsigtet militært og økonomisk ragnarok mellem to uforsonlige blokke – på den ene side de bankerotte vestlige magter, der styrer Storbritannien, USA og NATO, og på den anden side den fremvoksende Globale Majoritet, herunder Rusland og Kina – bestilte grundlæggeren af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche, en undersøgelse, der blev udgivet i dag under titlen; »Development Drive Means

Billions of New Jobs, No Refugees, No War« (Udviklingsfremstød betyder milliarder af nye job, ingen flygtninge, ingen krig). Læs den nedenunder.

Den argumenterer for, at en løsning på det nuværende opgør er indenfor rækkevidde, hvis nationerne i Vesten går sammen med BRIKS om at sikre en hurtig industrialisering af hele planeten. Det understreges, at denne tilgang også er den eneste mulige løsning på den migrantkrise, der ryster Amerika og Europa: At udvikle de forarmede lande i Syd, således at deres arbejdskraft kan anvendes produktivt derhjemme.

Det nye hæfte er også beregnet til at organisere og understrege de centrale temaer i Schiller Instituttets kommende internationale online-konference den 7.-8. december, »I Schillers og Beethovens ånd: Alle mennesker, bliv brødre!« Her vil Lyndon LaRouches videnskabelige gennembrud blive brugt som rettesnor for politiske overvejelser om den nødvendige nye internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der må organiseres efter de linjer, som Helga Zepp-LaRouches Ti Principper foreslår.

Det er kun fire dage siden, at den russiske indsættelse af deres nye Oreshnik hypersoniske missilsystem skabte en chokbølge over hele verden, og konsekvenserne er stadig ved at blive fordøjet i de vestlige politiske beslutningskredse. De første antydninger tyder dog på, at disse kredse i det store og hele endnu ikke er blevet rystet tilbage til virkeligheden, og de fortsætter med at optrappe konfrontationen med Rusland. Frankrig har fordoblet politikken med at bruge deres SCALP-langdistancemissiler til at slå dybt ind i Rusland fra ukrainsk territorium. De baltiske lande slutter sig til Tyskland og gør sig »krigsklare« til en frontal konfrontation med Rusland. Og den afgående Biden-administration bliver brugt til at kaste politiske og økonomiske håndgranater i alle retninger, mens de bevæger sig mod udgangen, som man kan se i justitsministeriets »lawfare«-angreb på Modi-regeringen i Indien.

Heller ikke reaktionen fra den nye Trump-administration er særlig opmuntrende, som det fremgår af udnævnelsen af Scott Bessent til finansminister. Bessent er ikke kun en Soros-protegé, der går årtier tilbage, og som efter sigende spillede en ledende rolle i Soros' berygtede spekulative operation i 1992, som »knækkede Bank of England«, men han bliver også dyrket af City of London og Wall Street som deres interne mand til at kontrollere Trump og sikre, at han ikke gør noget, som bankfolkene misbilliger. Londons *The Economist* skrev med glæde: »Ved til sidst at vælge Bessent har Trump taget parti for sit instinkt om at holde markederne tilfredse. Hans valg tyder på, at han virkelig kan blive begrænset af deres reaktion, i hvert fald når det drejer sig om økonomisk politik.»

Det er netop den »begrænsning«, der pålægges af de globale megaspekulanter, som må brydes og erstattes med Lyndon LaRouches videnskab om fysisk økonomi, hvis vi skal få menneskeheden væk fra kursen mod atomar udslettelse.

Læs det nye hæfte her:

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Vælg masseoverlevelse: Lad krigens monstre uddø, slut dig til den nye verdensorden

Ikke korrekturlæst

af Megan Dobrodt (EIRNS) – 23. november 2024

Vi befinder os uden tvivl i en fase med masseudryddelse.

Spørgsmålet er, hvad der vil uddø? Stillet over for den eksistentielle trussel om krig, har krigsgalningene i Biden-administrationen i deres desperation godkendt brugen af USA's og NATO's langtrækkende våben i Rusland. Dette har bragt de to største atommagter på planeten i direkte konfrontation – en udsigtsløs og potentielt katastrofal situation. På den anden side, hvis USA's borgere og regeringsinstitutioner afviser geopolitik, vågner op af deres årtier lange fornuftens søvn og genvinder vores nations antikoloniale raison d'être (eksistensberettigelse), kan det lykkes at tilintetgøre geopolitikens og kolonialismens onde ideologi én gang for alle.

Denne beslutning har været længe undervejs, men den skal træffes inden for de næste dage, uger eller måske timer.

Efter den ukrainske affyring af amerikansk leverede og støttede ATACMS-missiler mod mål i Rusland den 19. november, indsatte Rusland et helt nyt våben mod mål i Ukraine – det hypersoniske Mach 10 Oreshnik-mellemdistancemissilsystem. Ingen nation på planeten, heller ikke de almægtige NATO-lande, har kapacitet til at afværge dette våben. Dette er blevet sagt klart og tydeligt af den russiske ledelse og bekræftet af eksperter i Vesten.

Efter opstillingen af missilerne sagde præsident Putin:

“Jeg vil gerne endnu en gang understrege, at det ikke var Rusland, men USA, der ødelagde det internationale sikkerhedssystem. Ved vedvarende at kæmpe og klamre sig til sit overherredømme skubber de hele verden ud i en global konflikt.”

Reaktionerne i Vesten på Ruslands handlinger har været forskellige. De, hvis rådne tankegang ikke tillader dem at bryde deres loyalitet over for en kolonial verdensorden, benægtede enten den åbenlyse betydning af Ruslands handlinger eller insisterede, med selektiv hukommelsestab, på, at det var Putin, der eskalerede konflikten.

Andre var dog mere direkte omkring faren. Den tidligere FN-våbeninspektør Scott Ritter advarede på et møde i Den Internationale Fredskoalition den 22. november:

“Putin har netop gjort det klart, at han har et konventionelt missilssystem, der er designet til at foregribe alt det, NATO planlægger mod Rusland. Ved at afsløre dette missil og vise, at han er villig til at bruge det, har Putin bogstaveligt talt givet Vesten to muligheder: Kapitulation eller atomkrig. Vi er nødt til at finde en måde at finde en tredje mulighed på.”

Flere i Vesten er begyndt at vågne op af deres dvale.

Texas' kongresmedlem Keith Self sendte et brev til præsident Biden den 19. november, hvor han skrev:

“Da dine seneste handlinger ser ud til at presse verden tættere på randen af atomkrig, anmoder jeg hermed om en fortrolig orientering inden mandag den 25. november om alle detaljer i din regerings aftale om Ukraines regler for engagement med hensyn til de langtrækkende ATACMS.”

Self afslutter brevet med en advarsel:

“Hvis denne briefing ikke tilvejebringes, vil jeg straks anmode om yderligere tilsyn.”

Selfs brev føjer sig til et nervøst kor af stemmer, herunder kongresmedlem Thomas Massie og senator Josh Hawley, for hvem tanken om et USA, der krydser grænsen til krig med Rusland, endelig belyser den atomare fare, vi altid har stået over for.

Det, der kræves nu, er, at dette lille kor mod atomar udslettelse vokser – både i antal og volumen – og hurtigt.

Hvordan inspirerer man en sådan bevægelse for overlevelse? Man må give befolkningen en idé om, hvad de skal overleve for: Hvad er det nye system, den nye verdensorden, som allerede er ved at afløse det gamle?

Den nyligt indviede Chancay-havn i Peru, den netop påbegyndte normalsporede jernbane i Uganda og win-win-samarbejdsaftalerne, der kan bringe fattigdommen til ophør

blandt BRIKS-Plus-nationerne, er alle eksempler på den nye verden, der spirer frem. Kan USA blive en del af denne nye æra? Kan vi overleve uden?

For dem, der ønsker at overleve masseudryddelse, er den eneste mulighed at ændre menneskehedens skæbne ved at ændre dens grundlæggende ideer. Dette er emnet for Schiller Instituttets kommende online-konference den 7.-8. december:

"I Schillers og Beethovens ånd: Alle mennesker bliver brødre!"

Tilmeld dig nu!

Lad krigens troglodyter gå til grunde – organisér en opadgående udvikling af ideer.

Foto: Den russiske præsident Vladimir Putin mødes med forsvarsministeriets ledelse, repræsentanter for det militærindustrielle kompleks og udviklere af missilsystemer. Kredit: kremlin.ru

Den Internationale Fredskoalitions møde #77, fredag den 22. november 2024

Ikke korrekturlæst

[DHS] [SR] [AMB] [ssu]

ANASTASIA BATTLE: Velkommen, alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition. Dette er vores 77. møde i træk. Tak til jer alle, fordi I er kommet. Mit navn er Anastasia Battle, jeg vil være jeres ordstyrer sammen med Dennis Small og Dennis Speed, som vil være mine medordstyrere.

Vi har skabt dette forum for at samle den internationale fredsbevægelse, fordi den helt ærligt har været dysfunktionel. Vi er nødt til at forene alle aspekter af fredsbevægelsen – uanset om den er venstreorienteret, højreorienteret eller noget midt imellem – folk er nødt til at hæve sig over deres ideologier og forskelle for at redde menneskeheden lige nu.

Jeg er sikker på, at mange af jer er klar over, at USA's præsident – angiveligt; vi har ingen idé om, hvad der virkelig styrer USA på nuværende tidspunkt. Men han har givet Ukraine tilladelse til at bruge ATACMS-missiler. De missiler er nu blevet brugt, og vi ser en optrapning som reaktion på det. Vi ville gerne have en evaluerende diskussion i dag. Vi har en række eksperter, som er kommet for at gennemgå dette, og vi vil diskutere, hvad vi gør ved det i Den Internationale Fredskoalition.

Til at starte med har vi Dennis Speed. Desværre kan Helga Zepp-LaRouche ikke være med os i dag. Dennis Speed vil starte denne diskussion. Værsgo at gå i gang, Dennis.

DENNIS SPEED: Tak, Anastasia. Jeg vil gerne byde alle velkommen fra alle de nationer, der er til stede, og alle de mennesker, især i USA, der er til stede. Som alle ved, er dette måske det farligste præsidentskifte i USA's historie, og det påvirker selvfølgelig hele verden. Det er i dag 61 år siden, at USA begyndte sin nedtur med mordet på præsident John F. Kennedy fredag den 22. november 1963. Et år tidligere havde præsidenten, hans bror Robert og den sovjetiske leder Nikita Khrusjtjov samarbejdet om at bringe verden tilbage fra randen af atomkrig. I dag, hvor vi er samlet her, bringes overgangen fra en amerikansk præsident til en anden i fare af en skyggestruktur, som meget vel kan have handlet i løbet af den uge, der er gået, siden vi sidst holdt møde, for at bringe verden på randen af Tredje Verdenskrig.

Det, vi diskuterer og beslutter at gøre her i dag, sker i den lange skygge af konsekvenserne af den dag i Dallas for 61 år

siden. Men det er indvirkningen på dette øjeblik, vi skal bekymre os om. Det er ikke klart, hverken for verdens ledere eller for det amerikanske folk, hvem der har ansvaret for det amerikanske præsidentskab i dag. Dette blev tydeligt udstillet på G20-mødet for verdens ledere, som netop er afsluttet i Brasilien.

KVINDELIG REPORTER: Joe Biden deltog i G20-topmødet i Brasilien som en af sine sidste optrædere på verdensscenen, inden han forlader Det Hvide Hus om to måneder. Men i stedet for at styre rampelyset som leder af det mægtige og magtfulde USA blev Joe Biden stort set ignoreret af de andre verdensledere og tilmed hånet af pressen. Det sås tydeligst under gruppefotoet, hvor Joe Biden var fraværende. Men lederne gad ikke vente på, at han skulle dukke op, hvilket førte til en chokeret presseflok.

STEMMER [fra pressen]: Biden er her ikke. Hvor var han? De ringer til Biden; de siger, at de skal vente på Biden, gutter. Oh my God! Han er i nærheden af Joe Carlisle, til venstre for palmetræet. Åh, Gud! Han er bag palmetræet lige nu.

KVINDELIG REPORTER: Internettet eksploderede med denne kommentator, der fremhævede Kinas præsident Xi Jinping foran og i midten af billedet. Han [Robert Preston] sagde: »Det er ret tydeligt, hvilken supermagtsleder der tror, at han bestemmer over G20 – og ingen Biden i sigte.«

Og det var ikke kun verdens ledere, der kastede skygge over Biden. Verdens medier hånede ham også. Denne kommentator [End Wokeness] sagde: »Udenlandske medier håner Biden, da de filmer ham totalt strandet og fortabt ved G20. Alle gik fra ham.«
[slut video]

SPEED: Hvad betød det for verdens ledere og deres regeringer at se USA's påståede præsident ude af stand til at finde vej til sin plads i en fotosession? Er den hemmelige regering, som i en eller anden form har styret USA siden 22. november 1963, så arrogant og foragtelig, ikke kun over for de amerikanske

borgere, men nu også over for hele verden, at den skilter med sit despotiske styre? Indtil nu har vi, så vidt jeg ved, ingen bekræftelse på, at den påståede præsident Biden faktisk overvejede og besluttede at sende amerikanske langdistancemissiler til angreb på Rusland; men han må formodes at være ansvarlig. Den demokratiske regering synes ikke at mene, at de er forpligtet til at fortælle os det. I lyset af disse ting, hvad skal ansvarlige regeringer så gøre økonomisk og militært for at forsvare sig selv og tilmed deres efterkommere? De ledere, der gik væk fra Bidens fotosession, viste noget med deres handlinger. Nemlig at kolonialismen er forbi. Den Globale Majoritet har forpligtet sig til det lige så stærkt, som USA's grundlæggere engang forpligtede deres liv, formue og hellige ære; at gøre en ende på det britiske styre og kaste deres kolonistatus af sig.

Selv om den amerikanske præsident Franklin Delano Roosevelt døde, før han kunne indfri sit løfte om at befri verden for britisk, fransk, hollandsk og belgisk kolonistyre, forpligtede det afro-asiatiske topmøde i Bandung sig ti år efter hans død i april 1955 til at nå dette mål. Bemærk, at der på det tidspunkt kun var fire uafhængige lande på hele det afrikanske kontinent; et kontinent med 253 millioner mennesker på det tidspunkt. Nu er der 54 nationer, og i 2050, en generation fra nu af – om 25 år – vil der være 2,5 milliarder mennesker på det afrikanske kontinent. Det er det samme antal mennesker, som der var på hele planeten i 1950. Hvad betyder det for ledere i det Globale Syd at kæmpe, at være i stand til at bestemme over deres efterkommere, og hvad der sker med deres lande? Tænk på patrioter i Argentina som tidligere præsident Cristina Kirchner, der nu risikerer fængsel på grund af hendes og hendes mands nederlag til Den Internationale Valutafond og deres forsvar for atomkraft. Eller tænk på Brasiliens præsident Lula, som engang sad i fængsel, men nu er vendt tilbage til magten, og som er engageret i at skabe en vej fremad for det afrikanske kontinent og for Brasilien til velstand og udryddelse af fattigdom. Eller Lulas kollega – og

også tidligere brasiliansk præsident – Dilma Rousseff, som engang blev tortureret i fængslet, og som nu er leder af den nye udviklingsbank. Eller Naledi Pandor fra Sydafrika, hvis veltalenhed i forsvaret af Palæstina gav genlyd af en Nelson Mandelas principielle moralske syn på trods af personlige trusler og misbilligelse fra hele den transatlantiske elite.

Desværre har galskaben, den demens, som altid griber dem, der tror, at de er universets herrer, grebet, fordrejet, korrumperet og ødelagt USA. Et USA, hvor alle løb i stedet for at se attentatmændene fra den 22. november 1963, den 4. april 1968, den 6. juni 1968 og andre senere datoer i øjnene. Resten af verden kan dog ikke vente på, at USA beslutter sig for at vende tilbage til de bedre sider af sin natur. Denne overgangsperiode er i sandhed den farligste i amerikansk historie, og en International Fredskoalitions rolle er derfor vigtigere end nogensinde.

Vi vil gerne påpege, at der er nogle mennesker i USA, som er i stand til at udøve statskunst. For eksempel har det tidligere kongresmedlem Dennis Kucinich udtalt: »Biden havde truffet en beslutning om at bringe USA ind i en utvetydig optrappingsfase ved at bruge Ukraines territorium til at angribe Rusland direkte med missiler, der kan nå 190 miles ned. Det er en ulovlig handling fra præsidentens side, som bringer vores nation på vej mod krig med Rusland. Det amerikanske folk stemte på Trump for at afslutte krigene. Biden ønsker tilsyneladende at gøre en ende på verden...»

»Trump har sat USA's interesser for fred og velstand først.

»Ingen præsident har ret til at bruge ensidig udøvende myndighed til at tillade et amerikansk missilangreb mod en anden nation... Det er en lovovertrædelse, der kan stilles for en rigsret.«

Til sidst vil jeg bare påpege, at da den russiske præsident Vladimir Putin talte til det russiske folk umiddelbart efter

brugen af det ballistiske mellemdistancemissilsystem, Oreshnik, sagde han noget meget vigtigt, som jeg tror, vi alle skal huske på. Han sagde: »Det siger sig selv:

»Det siger sig selv, at når vi om nødvendigt og som en gengældelsesforanstaltning vælger mål, der skal rammes af systemer som Oreshnik på ukrainsk territorium, vil vi på forhånd foreslå, at civile og borgere fra venligtsindede lande, der bor i disse områder, forlader farezonerne. Det vil vi gøre af humanitære grunde, åbent og offentligt, uden frygt for modtræk fra fjenden, som også vil modtage denne information.

»Hvorfor uden frygt? Fordi der ikke er nogen midler til at imødegå sådanne våben i dag. Missiler angriber mål med en hastighed på Mach 10, hvilket er 2,5 til 3 kilometer i sekundet. De luftforsvarssystemer, der findes i verden i dag, og de missilforsvarssystemer, som amerikanerne er ved at udvikle i Europa, kan ikke opfange sådanne missiler. Det er umuligt.

»Jeg vil gerne endnu en gang understrege, at det ikke var Rusland, men USA, der ødelagde det internationale sikkerhedssystem, og ved vedvarende at kæmpe og klamre sig til sit overherredømme skubber de hele verden ud i en global konflikt.«

Det vil være op til os og vores diskussioner og handlinger at skabe en vej ud af det helvede, vi er på vej til; i det mindste til et sted, hvor der er en form for dialog. Som jeg har sagt, er dette en {international} fredskoalition. Fredskoalition; den involverer nationer, normalt 40-50 nationer, der deltager i dette opkald. Og det er kun med det internationale input, at vi kan håbe på at få USA eller andre nationer i den transatlantiske verden til at komme til fornuft igen. Som John Kennedy sagde i sin tale på American University i 1963: »I sidste ende er vores mest grundlæggende fællesnævner, at vi alle bebor denne lille planet. Vi indånder alle den samme luft. Vi værner alle om vores børns fremtid. Og

vi er alle dødelige.«

Vores opgave bliver – og mange af talerne vil henviser til dette – at sikre, at denne overgangsperiode er præget af den form for intervention, den form for statskunst, som det tidligere kongresmedlem Kucinich repræsenterede i USA, og som folk i Tyskland, Frankrig eller andre lande forhåbentlig også vil repræsentere; og at sikre, at de faktiske årsager til krigen – kampen mod kolonialisme – bliver gjort klart for det amerikanske folk, så der i vores tilgang til at afslutte dette er fokus på fremtiden og ikke blot på at stoppe en konflikt. Det er, hvad jeg gerne vil sige for at få os i gang.

BATTLE: Tak for det, Dennis. Jeg kan se, at vi har vores ven Scott Ritter, som lige har sluttet sig til os på linjen her. Jeg vil gerne tale med ham som den næste. Scott er tidligere FN-våbeninspektør og har været en utrolig stemme for ægte fred.

SCOTT RITTER: Jeg kom i dag, fordi jeg for det første tror på, hvad dette panel gør. Men endnu vigtigere er det, at jeg er nødt til at appellere til dette panel om at hjælpe os med at redde jeres liv, mit liv og alles liv. Vi er tættere på i dag, end vi nogensinde har været i atomartens historie, siden atomvåben blev brugt i Hiroshima og Nagasaki. Vi er tættere på i dag end nogensinde før, at atomvåben bliver brugt igen. Vi står bogstaveligt talt på tærsklen til en atomkrig. Dette er ikke en overdrivelse; jeg er her ikke for at skræmme dig. Jeg er ligeglad med, hvad du tænker. Du kommer til at dø, medmindre vi gør noget for at stoppe det. Det er sgu fuldautomatisk.

Rusland har sænket sin tærskel for brug af atomvåben, herunder betingelser, som de ved, at NATO og USA allerede har opfyldt. Hvis Rusland ihærdigt fulgte sin atomdoktrin, ville de være i stand til at bruge atomvåben i dag mod NATO. Det har de valgt ikke at gøre, men vi har allerede passeret den tærskel. Samtidig har vi en kontreadmiral Buchanan i USA's Strategiske Kommando, som taler flot om, at USA er klar til en atomar

udveksling med russerne. Ved du, hvad det betyder, en »atomar udveksling«? Det betyder en atomkrig. Vi er klar til at få en. Rusland har sænket sin atomartærskel, og Amerika er klar til at indgå i en atomar udveksling med Rusland; lige nu, lige her. Når som helst.

Lige nu forsøger USA og Europa at finde ud af, hvad de skal gøre, efter at Rusland har reageret på deres tåbelige beslutning om at lade Ukraine bruge ATACMS-missiler og Storm Shadow-missiler til at angribe Rusland. Rusland har reageret med et unikt missilsystem; et mellemdistancesystem, som vi ved meget lidt om. Men det, vi ved, eller det, vi kan gætte os til ud fra tidligere praksis og det, der foregår, er, at dette missil er specialbygget til at ramme mål, der giver anledning til bekymring i NATO, som er udstationeret i Europa. Jeg tror, at dette missil blev udviklet på ordre fra præsident Putin engang sidste sommer for at ødelægge USA's Dark Eagle-missilkompleks. Det er et hypersonisk mellemdistancemissil, som USA planlægger at udstationere i Europa. Mark 41 Aegis-luftforsvarssystemet til lands, som angiveligt blev bygget til at håndtere Iran, men som vi alle ved blev bygget til at håndtere Rusland. I dag bruger NATO det som en grundpille i deres luftforsvar mod Rusland. Dette system er designet til at slå det ud; det er designet til at slå kommando- og kontrolfaciliteter ud, logistiske faciliteter fra top til bund, fra venstre til højre, i hele Europa. Det bruger ikke-atomare ladninger; men ikke desto mindre ville dette være et russisk angreb mod NATO.

Rusland har vist, at de lige nu er klar til at angribe ethvert mål i Europa, hvis Europa giver dem en undskyldning for at gøre det. Hvordan vil Europa reagere? Artikel V er ifølge Joe Biden en hellig forpligtelse. Mange NATO-lande har lænet sig frem og ventet på en mulighed for at anvende artikel V, fordi de troede, at Rusland bluffedede. Men Rusland bluffer ikke; Rusland har lige bevist, at det ikke bluffer. Hvordan skal NATO nu reagere på dette? Trække sig tilbage? Der er

investeret for meget politisk kapital. Der er stadig folk i Det Hvide Hus, i udenrigsministeriet og i NATO, som tror, at Putin bluffer; det er trods alt bare et eksperimentelt system. Det er ikke sådan, at Rusland virkelig har tænkt sig at bruge det.

Rusland bluffer ikke. Og hvis vi vedvarende kalder Putins bluff, kalder Ruslands bluff, vil der komme en atomkrig. Og jeg er meget bekymret over, at Biden-administrationen sammen med deres NATO-allierede indrømmer, at de forsøger at »Trump-sikre« NATO, »Trump-sikre« Ukraine, »Trump-sikre« denne politik om et strategisk nederlag for Rusland, så Donald Trump ikke vil kunne ændre noget af dette, når han bliver taget i ed som præsident den 20. januar. Det betyder, at der er en komprimeret tidslinje mellem nu og den 20. januar til at få alt dette på plads. De har ikke råd til forsinkelser, de har ikke råd til pauser, de har ikke råd til tvivl. Min bekymring er, at de vil gå aggressivt frem og tvinge Rusland til at gøre det.

Så vil vi få Admiral Buchanans lille atomudveksling; men der er ikke noget, der hedder en »lille atomudveksling«. Der er ikke noget, der hedder en begrænset atomkrig. Når atomvåbnene begynder at flyve – læs Annie Jacobsens bog {Nuclear War: A Scenario} – kommer det hurtigt ud af kontrol. 72 minutter efter den første atomart udløste bombe er vi alle døde. Det er der, vi er.

Hvad skal vi gøre ved det? Vi kan holde konferencer osv. Jeg tror, at vi kun har én chance for at stoppe atomkrigen. Det er at få den kommende præsident til at engagere sig aktivt i at råbe Biden-administrationen op og tale til det amerikanske folk. Uanset hvor du står i forhold til valget den 5. november, var der en vinder; den vinder er Donald Trump. Og Donald Trump har formuleret en politik, der søger at afslutte konflikten i Ukraine og forhindre en atomkrig med Rusland. Hvis du ikke tror mig, så læs artiklen i magasinet {The Hill}, som er skrevet af RFK, Jr. og Don Trump, Jr. to personer, som

er inde i Trumps team. De ville ikke have udgivet denne artikel uden Donald Trumps tilladelse og samtykke. Vi ved, at det er Trumps holdning. Det amerikanske folk støttede denne holdning, da de gav ham mandat til at regere. Og alligevel opererer Biden-administrationen nu på en måde, der er i direkte modstrid med dette; søger at forstyrre det. Forsøger at gøre det umuligt; og på den måde skubber os til randen af et atomart ragnarok.

Hvordan kan vi involvere ham? Hvordan kan vi få vores stemme hørt? På den gammeldags måde; ved at råbe det højt i Washington, D.C.. Det, jeg beder om, er, at alle tager med mig til Washington D.C. den 7. december. Jeg har taget kontakt til Jose Vega; jeg har taget kontakt til andre. Jose har taget kontakt, og vi er begyndt at sammensætte et hold, der skal gøre det muligt. 7. december – to uger. Vi kan redde verden; redde vores liv; redde dit liv ved at lade vores stemmer blive hørt. Hvis vi når det, er der ingen garanti. Der er ingen garanti for, at vi når frem til den 7. december, og det er ikke for sjov. Én dum fejl, og det hele er forbi; krigen begynder, og vi dør alle sammen. Men i tilfælde af, at vi overlever Thanksgiving, i tilfælde af, at vi nyder kalkunmiddagen, kan vi samles i Washington D.C. ved Lincoln Memorial og marchere til Kongressen og derefter marchere til Det Hvide Hus og lade vores stemmer blive hørt. Vi vil sige »NEJ« til atomkrig. Det er et hashtag, som jeg gerne vil have, at alle begynder at trende – #SayNoToNuclearWar. Gå på de sociale medier og få det til at ske. Det er nu; jeg ved ikke, hvad I ellers skal gøre, for I kommer til at dø, hvis I ikke gør det.

Hvis vi ikke finder en måde at blive hørt på og lader Biden-administrationen vide, at dette ikke er acceptabelt; det er ikke sådan, vi driver forretning; det er ikke det, vi, folket, ønsker; så vil de vedvarende føre denne politik til skade for alle. Det var egentlig alt, hvad jeg ville sige. Hold øje med dette sted, mens vi udvikler denne mission. Dette er vores

livs mission. Det er vores livs kamp. Hvis vi taber den, dør vi alle sammen; bogstaveligt talt, så dør vi alle sammen. Vi er så tæt på en atomar konflikt, at det ikke er sjovt. Når du har en højtstående officer i Strategic Command, som åbent siger, at vi er klar til en atomar udveksling med Rusland, forstår du så, hvad han siger? Forstår du, at en atomar udveksling betyder hundredvis af millioner af døde mennesker? Mindst 100 millioner døde amerikanere. Og de er klar til at gøre det lige nu.

Hvis du ikke er vred, hvis du ikke er bange, er du ikke et menneske. De er klar til at gå i atomkrig lige nu. Vi er nødt til at stoppe det. At stå sammen den 7. december giver os måske en chance. Mange tak for at lade mig komme her og tale. Det er, hvad jeg har at sige.

Afsluttende bemærkninger

SPEED: Lad os bare gøre et par ting. Jeg vil undskylde over for en masse mennesker, der er her. Jeg kan se, at Ray [McGovern] også er der, så jeg vil også give Ray lidt tid til at sige noget.

Nogle af os har arbejdet med organisering i et stykke tid, og for omkring 40 år siden, da det demokratiske parti befandt sig i den samme situation i en vis forstand ved det valg – faktisk værre, fordi Ronald Reagan løb med sejren tilbage i 1984. Mange mennesker sad efter valget og vidste ikke helt, hvad de skulle gøre. Vores organisation havde dengang lige grundlagt Schiller Instituttet, som var en meget specifik organisation, der er en del af IPC. Men det, vi gjorde, var, at vi bemærkede, at ingen var parat til at fejre den dengang netop erklærede Martin Luther King-helligdag. For det, der var sket, var, at Ronald Reagan havde overrasket alle og indstiftet Martin Luther King-dagen ved lov. Det Demokratiske Parti havde ikke meget lyst til at fejre det. Det, der skete, var, at vi trådte ind i det hul og organiserede en demonstration, som endte med at samle 10.000 mennesker den 15. januar 1985 midt på en meget kold vinterdag. Vi talte om en meget specifik form

for politik, som vi havde, nemlig at brødføde Afrika og bygge strålevåben. Vi talte om det strategiske forsvarsinitiativ dengang. Folk sagde: »Hvordan kan folk gå ind for sådan en idé?« Men det gjorde de. Ikke alene kom de, men Southern Christian Leadership Conference – Martin Luther Kings organisation – flere af dens afdelinger skrev vores demonstration og deres deltagelse i den op som deres primære aktion det år. Vi vidste ikke, at de gjorde det; vi havde ingen idé om, at det var sket; vi vidste ikke engang, hvem de mennesker var, der kom.

Jeg siger det for at sige følgende: Vil du se på det lige nu? Kan vi f.eks. gøre noget mellem en rigsretssag, det 25. forfatningstillæg eller en massedemonstration, som Scott Ritter opfordrede til? Ja, absolut! Disse ting kan gøres. Men måden, de skal gøres på, er, at alle skal forpligte sig til at gøre så meget, som de kan gøre individuelt. Og så skal de af os, der er organisatorer, og som gør det her på fuld tid, gå ind i det. For eksempel en person som Garland Nixon. Han er ikke med os i dag, men han var med os den 26. oktober, da vi holdt møde i New York. Og Scott Ritter var der, Larry Wilkerson var der, og Ray McGovern sendte også en erklæring. Det var en begivenhed, hvor vi havde omkring 400-500 mennesker i lokalet, men et meget større publikum – faktisk var det i tusindvis – der fulgte med i begivenheden. Garland sagde følgende. Han sagde: »Det, vi kunne gøre,« det var i øvrigt et opfølgende arrangement, som dommer Napolitano og flere andre deltog i den næste dag. Han sagde, hvad hvis vi koordinerede mellem de forskellige sociale platforme, som folk som Garland eller andre styrer; for mange mennesker – alle ved, at man kan se Ray på Judge Napolitano hver uge. Så der er måder, hvorpå ordet kommer ud. Hvad ville der ske, hvis der var en koordineret indsats på det område?

Lad os tænke på, hvad der bliver sagt om den 7. december. Scott har foreslået noget, og han taler grundlæggende om en international fredsdemonstration. Nej, et amerikansk rally,

men lad os antage, at vi allerede holder vores konference den dag; en international fredskonference og et rally. Kan de kombineres? Det ved vi ikke rigtig. Det, vi ved, er følgende: Øjeblikket er så presserende, at hvis vi kan sætte gang i handling – lad os tage det, der blev sagt om Thomas Massie, som eksempel. Hvad ville der ske, hvis nogen trak sig fra den amerikanske kongres lige nu, i dag, og sagde: »Jeg trækker mig, fordi verden er ved at gå i atomkrig, og USA er ved at indlede den. Jeg kan ikke med god samvittighed stå her og vide, at vi ikke kommer til at stille præsidenten for en rigsret, vi kommer ikke til at råbe op om det, vi kommer ikke til at fortælle det til det amerikanske folk. Derfor tager jeg det på mig at træde tilbage for at gøre opmærksom på det.« Hvad ville der ske, hvis det skete? Kunne nogen gøre det? Måske behøver du ikke at træde tilbage; måske kunne du faktisk bare beslutte dig for at have modet til at gå ind i kongressen og tale om det. Det kunne du også gøre.

Der blev sagt noget før; der var forskellige mennesker, som havde noget at sige. Jeg ville forresten gerne sige en ting til Tatjana [Ždanoka], før jeg glemmer det. Ann Reynolds talte om denne idé. Hun henviste til Bernie Sanders; hun henviste til RFK og andre. Alle disse mennesker har faktisk noget at sige om spørgsmålet om krig. Sanders havde lige sat forskellige resolutioner i spil om det. Så jeg vil bare gøre det klart, at der skal gøres noget. Jeg ville gerne sige noget til Tatjana, fordi hun nu er i Bruxelles i stedet for der, hvor hun gerne ville være, fordi hun bliver forfulgt for at have forsøgt at starte en egentlig dialog. Du har sluttet dig til et vigtigt panteon af mennesker som Cristina Kirchner og Lula fra Brasilien og Dilma Rousseff, [Naledi] Pandor, Nelson Mandela, vores gode ven og samarbejdspartner, afdøde Lyndon LaRouche, som kom i fængsel i fem år i USA for det, han gjorde. Dennis [Small] var med ham i fængsel på det tidspunkt. Det er noget, folk skal være parate til at gøre på grund af den situation, vi befinder os i i alt dette.

Så jeg ville bare gøre det klart, at vi har ting, vi kan gøre. Vi har en orientering, som vi bør tage. Anastasia, jeg vil bare bede om, at du til sidst læser panelerne for konferencen op, så folk ved, hvad vi planlægger at gøre den 7. og 8. december.

Jeg vil gerne sige en sidste ting, før jeg giver ordet til Ray for at spørge, om han har noget, han gerne vil sige. Dette er et citat fra John F. Kennedy. Det var en måned efter Cuba-krisen, og det er ham der taler i det nationale kulturcenter. Han ønskede at danne det, der senere blev kaldt Kennedy Center for the Performing Arts. Men dette er inden for en måned efter Cuba-krisen. Jeg vil gerne have, at du tænker over, hvorfor han sagde det, han sagde ved den lejlighed. Han sagde dette:

»Et geni kan tale når som helst, og hele verden vil høre det og lytte. Bag stormen af daglige konflikter og kriser, de dramatiske konfrontationer, den politiske kamps tumult, fortsætter digteren, kunstneren, musikeren århundreders stille arbejde med at bygge erfaringsbroer mellem folk, minde mennesket om universaliteten af dets følelser og ønsker og fortvivlelser og minde det om, at de kræfter, der forener, er dybere end dem, der splitter.

»Kunst og opmuntring til kunst er således politisk i den dybeste forstand, ikke som et våben i kampen, men som et instrument til at forstå det meningsløse i kamp mellem dem, der deler menneskets tro. Aischylos og Platon huskes i dag, længe efter at triumferne i det kejserlige Athen er forsvundet. Dante overlevede ambitionerne i Firenze i det 13. århundrede. Goethe står roligt over Tysklands politik, og jeg er sikker på, at når århundreders støv har lagt sig over vores byer, vil vi også blive husket, ikke for sejre eller nederlag i kamp eller i politik, men for vores bidrag til den menneskelige ånd.«

Det var Kennedy. Hvorfor skulle han have sagt det mindre end en måned efter Cubakrisen? Jeg tror, det er vigtigt for os alle at tænke over det, både på denne dag og i forbindelse med

denne krise. Så det er, hvad jeg vil sige.

Putin Holder Skelsættende Tale om de 'Globale Elementer' af Konflikten efter Angreb i Rusland fra USA/Storbritannien

Ikke korrekturlæst

Af Marcia Merry Baker (EIRNS) – 21. november 2024

I dag holdt Ruslands præsident Vladimir Putin en skarp og klar strategisk vurdering i en videopræsentation, rettet mod "det russiske forsvars militærpersonel, vores lands borgere, vores venner over hele kloden og dem, der fortsat lever med illusionen om, at Rusland kan påføres et strategisk nederlag." Denne meddelelse indeholder hele transskriptionen af hans otte minutter lange tale, baseret på oversættelsen fra den russiske præsidents officielle hjemmeside.

Putin indledte med at henvise til "angrebene med vestlige langtrækkende våben mod vores territorium." Han rapporterede: "Den 19. november blev seks ATACMS-taktiske ballistiske missiler produceret i USA affyret, og den 21. november blev militære faciliteter i Bryansk- og Kursk-regionerne i Den Russiske Føderation angrebet under et kombineret missilangreb, herunder britiske Storm Shadow-systemer og HIMARS-systemer fra USA."

Få timer før Putins tale gennemførte Rusland et angreb på Dnepropetrovsk (kaldet Dnipro af ukrainerne), som er en del af "Ukraines forsvarsindustrielle kompleks," hvor missiler fremstilles. Putin beskrev Ruslands nye Oreshnik-missilsystem, der blev anvendt i angrebet, og sagde: "Vores beslutning om yderligere udsendelse af mellemdistancemissiler og kortdistancemissiler vil afhænge af handlingerne fra USA og dets satellitter." Han advarede om, at i lyset af Vestens "optrapning af aggressive handlinger, vil vi svare beslutsomt og spejlbilledagtigt."

Den 22. november vil International Peace Coalition afholde sit 77. ugentlige fredagsmøde, hvor eksperter blandt deltagerne vil evaluere denne uges skelsættende begivenheder og prioritere handlinger for at bryde Vestens kurs mod ødelæggelse.

USA er mere og mere isoleret på vigtige områder, men fortsætter med en vanvittig aggressions- og destruktionspolitik. Blandt de 15 medlemmer af FN's Sikkerhedsråd stemte 14 mod USA i går om en resolution om våbenhvile og relaterede tiltag i Gaza (selvom USA's stemme nedlagde veto mod resolutionen). Selv Storbritannien og Frankrig stemte med flertallet. Resolutionen var sponsoreret af alle de 10 roterende medlemslande i Rådet.

Selv i det amerikanske senat har resolutioner om at stoppe leveringen af visse amerikanske våben til Israel fået flere stemmer, især fra Demokraterne, end tidligere på året. Resolutionen blev dog stadig forkastet, men flere senatorer ignorerede en direktiv fra Det Hvide Hus om, at våben til Israel ikke kan standses.

På tidspunktet for afstemningerne i FN og senatet offentliggjorde den erfarne journalist Seymour Hersh en artikel om den grusomme situation i Gaza og udsigten til Israels snarlige annektering af det nordlige Gaza og Vestbredden. Artiklen, der blev offentliggjort den 21.

november, har overskriften: "Tvungen evakuering og ødelæggelse af lejrene, en rapport fra Gaza."

For at gentage: deltag i mobiliseringen ledet af International Peace Coalition. Den kommende Schiller Instituts (online) konference den 7.-8. december er en kritisk mulighed for at bryde ud af krigsparadigmet. I de kommende dage vil en hasteskrivelse fra Schiller Instituttet blive offentliggjort, med en introduktion skrevet af Schiller Instituttets grundlægger og leder Helga Zepp-LaRouche med titlen: "Fremdrift i udviklingen betyder milliarder af nye job, ingen flygtninge, ingen krig."

Foto: Den russiske præsident Vladimir Putin taler til russiske borgere. Kredit: kremlin.ru

Ny Invitation til Schiller Instituttets Gratis Internationale Online- Konference den 7.-8. december 2024:

"I Schillers og Beethovens Ånd – Alle Mennesker Bliver Brødre!"

Tilmeld dig venligst her for at modtage talerlisten og linkene direkte til din e-mail.

Konferencen sendes også live her på siden og vil være tilgængeligt senere.

Mere information: +45 53 57 00 51

Program:

Lørdag den 7. december (alle tidspunkter er dansk tid)

Panel 1 (kl. 15.00-18.00): »Den strategiske krise: Ny og sidste verdenskrig eller et nyt paradigme for hele menneskeheden?« Talere fra BRIKS-landene, USA og Europa

Panel 2 (19.00-22.00): »De store projekter til at overvinde migrantkrisen; de nye, produktive kvalitetskræfter i verdensøkonomien.« Talere fra BRIKS-landene, USA og Europa

Søndag den 8. december

Panel 3 (kl. kl. 15.00-18.00): »De videnskabelige drivkræfter i den fysiske økonomi i dag«

Panel 4 (19.00-22.00): »Skønheden i verdens kulturer: En dialog mellem civilisationer«

Der vil være simultantolkning på tysk, spansk og fransk (via Zoom).

Invitation:

»I Schillers og Beethovens ånd: Alle mennesker bliver brødre!«

af Helga Zepp-LaRouche – skrevet den 18. november 2024

Forlydender om den udgående præsident Biden-regerings beslutning om at tillade Ukraine at bruge amerikanske ballistiske ATACMS-missiler til angreb på russisk territorium, begyndende med Kursk-regionen, bringer verden tæt på at være ganske få dage væk fra en strategisk, ustoppelig optrapning. Da disse missiler, ligesom de tyske Taurus- og de britiske

Storm Shadow-missiler, teknisk set ikke kan betjenes af ukrainerne, men skal have hjælp af specialister fra NATO-landene, betyder det, at vi i det øjeblik, de bliver indsat, befinder os i en regulær NATO-krig mod Rusland.

Det var netop som svar på sådanne optrapninger, herunder det kollektive vestens nationers indsættelse af stadig kraftigere våben i Ukraine, at den russiske præsident Putin i september 2024 bekendtgjorde foreslåede ændringer i Moskvas »atomdoktrin« for at inkludere den eventuelle ibrugtagning af atomvåben som svar på et angreb, der udgør en kritisk trussel mod Ruslands suverænitet, herunder angreb fra en ikke-atomstat, når den støttes af en atomstat. Putin forklarede denne ændring på følgende, meget præcise måde:

...

»Den opdaterede version af dokumentet [Basic Principles] skal betragte en aggression mod Rusland fra en hvilken som helst ikke-atomstat, men som involverer eller støttes af en hvilken som helst atomstat, som deres fælles angreb mod Den Russiske Føderation. ...

»Vi vil overveje en sådan mulighed, så snart vi modtager pålidelige oplysninger om en massiv affyring af luft- og rumangrebsvåben og deres overskridelse af vores statsgrænse.«

Han tilføjede: »Jeg mener strategiske og taktiske fly, krydsermissiler, UAV'er, hypersoniske og andre fly. Vi forbeholder os retten til at bruge atomvåben i tilfælde af aggression ... Inklusive det tilfælde, hvor fjenden ved hjælp af konventionelle våben skaber en kritisk trussel mod vores suverænitet.«

Den meget omtalte meddelelse om Biden-regeringens ATACMS-beslutning overskrider klart denne røde linje. Ikke desto mindre bliver vestlige politikere og såkaldte militæksperter ved med at ignorere den russiske advarsel og fortsætter med vedvarende at tale om, at »Rusland bluffer«, »at besejre

Rusland militært« osv. På en illusorisk måde ignorerer de det faktum, at Rusland i øjeblikket er den stærkeste atommagt og derfor ikke kan besejres på slagmarken. Det, der meget vel kan ske på kort sigt, er i stedet, at alt liv på planeten kan blive udslettet i en global atomkrig.

Vi har samtidig optrapningen af krisen i Sydvestasien. Den israelske militæraktion i Gaza, som Den Internationale Domstol (ICJ) og Den Internationale Straffedomstol (ICC) har karakteriseret som et igangværende folkemord, har ført til en katastrofal sult, som truer 400.000 palæstinensere på livet. Det internationale samfund har stort set ikke gjort noget, mens det har set på. Libanon gennemlever nu en lignende skæbne. Hvis denne krig udvides til Iran og retter sig mod landets atomanlæg, vil den hurtigt tiltrække større magter. Så ville vi stå på tærsklen til en global atomkrig.

Den tidligere dominerende unipolære verden er smuldret, og bestræbelserne på at forhindre en multipolær verden i at etablere sig er nyttesløse. Det er hovedårsagen til den strategiske krise.

I oktober i år fandt det årlige topmøde i BRIKS sted i Kazan i Rusland med deltagelse af de 9 BRIKS-medlemmer og 13 nye partnerlande (samt yderligere gæster), der repræsenterer 4,7 milliarder mennesker eller 57 % af verdens befolkning. Disse lande er fast besluttet på at overvinde 500 års kolonialisme og etablere en ny retfærdig økonomisk verdensorden, nye udviklingsplatforme og et nyt kreditsystem og en ny handelsmekanisme for at ophøre med at være råvareeksporterende lande, udvikle hele værdikæden i deres egne lande og overvinde fattigdom og underudvikling for bestandigt.

Hvorfor jubler kræfterne i Vesten ikke over dette fantastiske perspektiv? Fordi Vesten oplever en dyb kulturel krise; Vesten er faret vild; og fordi det vestlige finanssystem arbejder under en dødbringende spekulationsboble på 2 milliarder dollars, som kræver globalt folkemord.

Hvis vi ikke overvinder geopolitikkens ondskab, som resulterede i to verdenskrige i det 20. århundrede, er der fare for, at verden deler sig i to separate blokke: et Globalt NATO på den ene side og en BRIKS-Plus Global Majoritet på den anden side. I så fald vil vi ikke kun stå over for økonomisk kaos, men også den umiddelbare fare for en global atomar ildkamp.

Den indlysende og nemme måde at overvinde faren for krig og konfrontation på er at overbevise landene i det kollektive Vesten – de europæiske nationer og tilmed USA – om at stoppe konfrontationen og indlede et samarbejde med denne voksende Globale Majoritet. Hvis Vesten ville gå sammen med BRIKS og hjælpe det Globale Syd med at industrialisere, kunne vi ikke kun stoppe den geopolitiske konkurrence, men vi kunne også begynde at overvinde migrantkrisen på den eneste menneskelige måde: nemlig ved at skabe forhold, hvor de mennesker, der nu er flygtninge, i stedet har et perspektiv om at blive involveret i opbygningen af deres egne hjemlande.

I stedet for at dømme millioner af mennesker til at gå på dødsмарcher gennem Sahara for derefter at drukne i massegrave i Middelhavet eller ende i flygtningelejre, som pave Frans har benævnt koncentrationslejre; eller til at krydse mange lande og møde sult, narkobander og terrorisme for derefter at blive skubbet tilbage ved den mexicansk-amerikanske grænse; må vi hjælpe dem med at industrialisere deres nationer.

Vi opfordrer FN eller BRIKS til at indlede en arbejdsdialog mellem BRIKS og landene i Vesten (eftersom G20 forsømmer denne påtrængende udfordring) og erklære deres hensigt om at skabe 1,5-2 milliarder nye produktive job i landene i det Globale Syd på kort sigt og at skabe i alt 3 milliarder nye produktive job inden 2050. En sådan udmelding efterfulgt af konkrete skridt til at sikre fuldstændig elektrificering af alle lande i Afrika, Asien og Latinamerika samt en øjeblikkelig start på realiseringen af banebrydende infrastruktur og andre udviklingsprojekter ville være et stærkt budskab om en æra af

håb.

Bygningen af den største dybvandshavn i Latinamerika, Chancay-havnen i Peru, med udsigt til at bygge en bi-oceanisk jernbane, der forbinder Atlanterhavet og Stillehavet, er et sådant projekt. Ligeledes er bygningen af Grand Inga-dæmningen og Transaqua-projektet, som vil hjælpe med at overrisle og industrialisere flere lande i hjertet af Afrika, sådanne projekter.

For at overvinde faren for krig for altid er vi nødt til at etablere en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til interesserne i hvert eneste land på planeten. Dette bør ske i traditionen fra Den Westfalske Fred, som afsluttede 150 års religionskrige i Europa, fordi de stridende parter indså, at der ikke ville være nogen tilbage i live, hvis kampene fortsatte. Hvor meget mere er det ikke sandt i atomvåbnenes tidsalder!

For at lægge en sådan ny arkitektur frem for menneskeheden planlægger Schiller Instituttet at indkalde til en international online-konference den 7.-8. december med førende repræsentanter og eksperter

fra det kollektive Vesten og det Globale Syd, for at diskutere de principper som en sådan ny arkitektur må baseres på. Vi vil også give et eksempel på dialog mellem kulturer og civilisationer med smukke eksempler på stor kunst fra forskellige nationer for at vise vejen til etablering af en civilisation baseret på, ikke had, men kærlighed.

Sæt dagsordenen for det Globale Syd-Nord samarbejde om udvikling og sikkerhed; Schiller Instituttets konference finder sted den 7.-8. december

af Marcia Merry Baker (EIRNS) – 11. november 2024

I går afsluttedes det første ministermøde i Rusland-Afrika Partnerskabsforum i Sochi, hvis deltagertal og politiske overvejelser manifesterer den voksende drivkraft for lederskab i den Globale Majoritet, som på dramatisk vis kom til udtryk på BRIKS-Plus topmødet i Kazan, Rusland, den 22.-24. oktober. I dag accepterede Hvideruslands regering officielt BRIKS' invitation til at blive en »partnernation«.

Blandt de 1500 deltagere i den tre dage lange begivenhed mellem Rusland og Afrika var der delegationer fra 54 nationer, herunder 45 ministre. Fælleserklæringen blev udgivet den 10. november, hvor samarbejdsområderne blev beskrevet.

Præsident Vladimir Putins bemærkninger til Russia-Africa Forum, som blev læst op af udenrigsminister Sergej Lavrov på plenarmødet, formidler ånden i samtalerne og erklæringen. Putin sagde: »Afrikanske lande nyder stigende autoritet på verdensscenen. De fører en konstruktiv, fredsorienteret udenrigspolitik og spiller en stadig vigtigere rolle i løsningen af vigtige spørgsmål på den internationale dagsorden.«

Sochi-begivenheden er blot det seneste udtryk for den nye ledelsesdynamik, der er i dyb opposition til det vestlige

neokolonialistiske system, som nu er ved at ophøre efter at have gjort skade i årtier. Men der er mange faktorer i spil, og nogle af dem er ekstremt farlige. De dødelige konflikter kan optrappes til total atomar udslettelse.

I den forgangne weekend fortsatte de israelske forsvarsstyrker med at bombe det sydlige Libanon, angribe Syrien og begå folkemord i Gaza. Israels fungerende præsident, Netanyahu, hvis korrupsionssag efter planen starter den 2. december, proklamerede i går, at han har talt tre gange med den kommende præsident Trump siden valget den 6. november og insisterer på, at de er »enige«.

I Ukraine blev der i går opsendt et stort – måske det hidtil største – antal angrebsdroner, mest mod Moskva, men også mod andre distrikter, herunder Bryansk, Belgorod og Kursk.

I stedet for et alternativ til disse tendenser fremsættes de vildeste erklæringer fortsat fra de elitære fortidslevn, der stadig har regeringsmagten i Vesten, på trods af de igangværende regeringsskift, som i USA den 6. november, da vælgerne gjorde oprør, og i Tyskland samme dag, da »trafiklys«-regeringen i Berlin faldt:

– Den tyske forsvarsminister Boris Pistorius presser vedvarende på med sin løsning på det tyske økonomiske sammenbrud og opfordrer til at gøre Tyskland »krigsklart«.

– Amerikanske politikere, der lobbyer for at få en plads i den nye Trump-regering, fremmer deres løsning på USA's økonomiske sammenbrud ved at kræve lavere skatter og højere importtold, udelukkelse af migranter samt forbud og sanktioner. De afgående politikere gør det samme. Det amerikanske handelsministerium udstedte i sidste uge en imperial »ordre« til den Taiwan-baserede TSMC, verdens største chipproducent, om at ophøre med at sælge visse avancerede designs til det kinesiske fastland.

Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og leder af Schiller

Instituttet, opfordrede til at se hele denne verdenssituation – god og dårlig – som en »helhed« og tage den som »et unikt øjeblik«, hvor man kan gribe ind. Med henvisning til mange forskellige aspekter af den strategiske situation understregede hun, at der er »et enormt vakuum« af lederskab. Dette beskriver dem, der stadig er ved magten, forventer at komme til magten eller bliver kasseret i Vesten. Men generelt er der også en manglende forståelse for, hvordan en økonomi fungerer.

Schiller Instituttet sætter alt ind på at afholde den mest gennemgribende internationale konference (online) den 7. og 8. december for at få personer og kræfter til at drøfte og tage stilling til, hvad der bør gøres. Zepp-LaRouche har bestilt en hasteundersøgelse til diskussion forud for konferencen for at fremhæve et eller to af de prioriterede infrastrukturprojekter for hvert kontinent. Disse definerer dagsordenen for, hvad der løser migrantkrisen og opbygger det Globale Syd, samtidig med at det Globale Nord's agro-industrielle sammenbrud og kulturelle og videnskabelige forfald vendes. Tænk på 2 til 3 milliarder nye job.

I denne uge kan vi forestille os, hvordan det kunne se ud på den vestlige halvkugle. Torsdag den 14. november er der officiel åbning af Chancay-havnen i Peru. Kinas præsident Xi Jinping vil være til stede ved ceremonien. Han og andre statsoverhoveder vil derefter deltage i forhandlingerne på topmødet i Asian Pacific Economic Community (APEC), som Peru er vært for. Et af de foretrukne ordsprog om havnen er »Fra Chancay til Shanghai!« Den dybe havn kan rumme de største af nutidens mega-fragtskibe. Det bliver et hemisfærisk knudepunkt.

Chancay-havnen udgør derefter det forbundne prioriterede projekt: krydsning af kontinentet med en biocean-korridor, der forbinder Atlanterhavet og Stillehavet. En sådan transport- og udviklingskorridor har man drømt om i næsten to århundreder. Den nordamerikanske biocean- korridor – den transkontinentale

jernbane – blev startet i 1862 af præsident Abraham Lincoln.

Schiller Instituttets undersøgelse vil skitsere mængden af vigtige input, der kræves til det sydamerikanske projekt, fra stål, til beton, til jernbaner, til tunge byggemaskiner, til logistik for arbejdsstyrken og alt, hvad der følger med. Denne materialeliste sætter derefter fokus på de steder og virksomheder, der leverer disse input, herunder fra det afindustrialiserede Globale Nord, som skal planlægge at opgradere og omstille sig.

Planlæg at deltage og organisér på forhånd for Schiller Instituttets konference i december. »Samarbejde, ikke konfrontation«, som Helga Zepp-LaRouche opfordrer til, er den eneste realistiske dagsorden for verden.

Foto: GGTN

**POLITISK ORIENTERING den 11. november 2024 med formand Tom Gillesberg:
Efter valget i USA: Organisér for en ny international sikkerheds- og**

udviklingsarkitektur. Klik her for lydfilen.

Her er en bedre kvalitet lydfile:

<https://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2024/11/Stemme-115.mp3>

Organisér for Schiller Instituttets kommende gratis internationale videokonference lørdag-søndag den 7.-8. december 2024:

I Schillers og Beethovens Ånd – Alle Mennesker Bliver Brødre!

Forløbig invitation here.

Tilmeld dig her.

Kontakt os: 53 57 00 51; si@schillerinstitut.dk

At huske fremtiden

af Dennis Speed (EIRNS) – 10. november 2024

»På Flanderns marker blæser valmuerne/ mellem korsene, række på række,/ der markerer vores plads; og på himlen/ flyver lærkerne, der stadig synger tappert,/ knap nok hørt blandt kanonerne nedenfor ...« Et uendeligt hav af blomster, en for hver dræbt på alle verdens slagmarker, i krige, der aldrig havde behøvet at blive udkæmpet. Denne mindededag, som i dag er kendt over hele verden, også kaldet veterandag i nogle lande den 11. november, er det bedste tidspunkt at forpligte os selv

og vores nationer til øjeblikkeligt at afslutte de konflikter, der i en atomar tidsalder holder hele verden som gidsel – startende med NATO mod Rusland og Israel mod »verden«, dvs. Palæstina/Libanon/Syrien/Iran og andre.

Især synes der at være en reel bekymring, i det mindste blandt krigens spøgelse, for at krig er ved at blive nedprioriteret. »Har du nogensinde set en person, som er bange for at krigen vil slutte? Jeg så ham, og hans navn er Volodymyr Zelenskyj,« sagde Slovakiets premierminister og overlevende fra et mordforsøg, Robert Fico, i et radiointerview. Det var hans øjenvidne-vurdering af Zelenskyjs sindstilstand ved EU-topmødet i Budapest den 7. november, som Fico deltog i.

Vil krigens spøgelse og krigspartiet fortsætte med at regere USA? I går skrev den kommende præsident Donald Trump på sine sociale medier: »Jeg vil ikke invitere den tidligere ambassadør Nikki Haley eller den tidligere udenrigsminister Mike Pompeo til at blive en del af Trump-administrationen, som i øjeblikket er ved at blive dannet. Jeg har nydt og værdsat at arbejde sammen med dem tidligere, og jeg vil gerne takke dem for deres tjeneste for vores land. GØR AMERIKA STORT IGEN!«

Med hensyn til krigen i Ukraine lykønsker Rusland Trump med hans valgsejr, men fastholder vedvarende sine krav. I en RT-artikel med den ildevarslenende titel »Moscow Reiterates Threat To Sever Diplomatic Ties with U.S.« blev Ruslands viceudenrigsminister Sergei Ryabkov citeret for at gentage sine tidligere bemærkninger. »I juni sidste år advarede Ryabkov om, at Washingtons stadig mere høgeagtige holdning til Rusland gjorde enhver diplomatisk kontakt praktisk talt 'umulig'. Da han blev bedt om at præcisere denne holdning, sagde han til *Izvestia*, at der ikke var noget scenarie, der ville få Rusland til 'automatisk' at kappe båndene til Vesten, men at denne mulighed 'utvivlsomt' er på bordet... På spørgsmålet om hvilke amerikanske handlinger der kunne få Rusland til at nedgradere båndene yderligere, nævnte han USA's

forsøg på at konfiskere Ruslands indefrosne aktiver samt »dramatiske og yderligere optrappende handlinger, der fører til en forværring af situationen på kontaktlinjen« i Ukraine. Ryabkov bemærkede, at der er en 'række planer, som Vesten fortsætter med at diskutere', der kan føre til en optrapning af konflikten. For eksempel har Kiev i månedsvis presset USA og dets allierede til at ophæve forbuddet mod at angribe dybt inde i Rusland med vestligt leverede langtrækkende våben.«

Det vil være afgørende, at vores organisatoriske stemme bliver hævet og sat ind i den internationale diskussion på daglig basis, offentligt og privat, om hvem der ikke bør være, og hvilken politik der ikke vedvarende skal følges, i Trump-administrationen 2025-29. Men derudover kræver vi, at der straks udsendes en klar og vidt udbredt erklæring om, hvad der skal gøres for at »redde den vestlige alliance« – minus NATO, altså. I dag, på digteren Friedrich Schillers fødselsdag, demonstrerede Schiller Instituttets grundlægger og leder Helga Zepp-LaRouche, hvorfor Martin Luther Kings »bjergtop«-tilgang i hendes Ti principper for en ny sikkerheds- og Udviklingsarkitektur giver det nødvendige udgangspunkt for at se og derefter foreslå en strategisk flanke uden for geopolitikkens blindgyde. I en diskussion med sine medarbejdere foreslog Zepp-LaRouche en specifik taktisk-strategisk flanke, der gælder for både NATO-lande og det Globale Syd, for både USA og Europa, og som ikke kun ville afslutte krig og redde utallige liv, men også ville danne grundlag for ægte diplomati ved at bruge det tilsyneladende sværeste problem, som den transatlantiske verden står over for i øjeblikket, som selve motoren i forslaget.

Zepp-LaRouche startede med at beskrive situationen i Tyskland, som, hævdede hun, nu er ved at komme af med den værste regering, landet har haft siden 1945. Hun sagde, at det er meget godt, at denne regering er ude, men problemet er, hvad der kan komme bagefter? CDU, som er det eneste parti, der har mere end 30 % opbakning, ville, hvis de vandt, få den nye

kansler Friedrich Merz, som var tidligere europæisk chef for BlackRock, til magten. Han og Christian Lindner fra det Fri Demokratiske Parti, finansministeren, som Scholz netop har fyret, siger begge, at Tysklands Taurus-missiler straks skal sendes til Ukraine! Og det falder sammen med briternes bestræbelser og visse fraktioner i USA omkring Biden, der ønsker at gøre det samme. De ønsker at levere alle de våbensystemer de kan til Ukraine på kortest mulig tid, før Trump kommer til. Så tilmed hvis man fik en ny regering, ville det være CDU plus FDP eller CDU plus De Grønne, som ville være endnu mere krigsvenlige og derfor værre end den siddende regering.

Der er andre kræfter, herunder vælgerkræfter, i Tyskland lige nu, som er imod dette, men der er ikke noget reelt forslag til, hvad man skal gøre. Der er et vidt åbent felt lige nu; der er mange mennesker, som er helt oppe at køre, og med rette, og som advarer om, at hvis Trump kommer til, vil han måske afslutte krigen i Ukraine, men han kan også vælte alle omkostningerne ved genopbygningen af Ukraine over på Tyskland. Læg så dette sammen med andre faktorer som f.eks. toldsatser. Mange mennesker har mistanke om, at Trumps politik om at gøre Amerika stort igen kan blive meget dyr, tilmed ødelæggende, for de europæiske økonomier. Stål-, kemi- og bilindustrien går alle konkurs.

Derfor vil vi i den sammenhæng lave en undersøgelse med den idé, at vi skal se på, hvad BRIKS-nationerne gør. Hvis Europa lige nu ville samarbejde med BRIKS og hjælpe med at skabe 2 til 3 milliarder nye produktive job i Asien, Afrika og Sydamerika, ville det på den ene side skabe et enormt incitament for potentielle flygtninge til at blive hjemme og genopbygge deres lande, og på den anden side stabilisere og genoplive de europæiske økonomier *og for den sags skyld* også den amerikanske økonomi. Vi er nødt til at sammensætte en sådan pakke ekstremt hurtigt; vi bliver måske nødt til at opgradere og opdatere tidligere projekter og forslag, som vi

har diskuteret, men vi er nødt til at bruge dette til det mest massive outreach nogensinde ved at opbygge vores Schiller-konference den 7.-8. december. Alle taler lige nu om BRIKS, men vi er uden tvivl dem, der har den bedste historiske fornemmelse af, hvad det betyder, og vi har kontakterne til at sammensætte et nyt system.

I USA vil det kræve, at undertrykkelsen af Lyndon LaRouches rolle, både på den nationale sikkerhedsside og den økonomiske udviklingsside, endelig ophæves. Der kan være grundlag for at gøre dette i det nye miljø i USA: I marts 2023, da den daværende præsidentkandidat Donald Trump kom med en ti-punkts erklæring, der skitserede hans forslag til, hvordan man kunne »afvikle den dybe stat«, var punkt fire i hans forslag: »For det fjerde vil vi etablere en sandheds- og forsoningskommission, der skal frigive og offentliggøre alle dokumenter om den dybe stat, spionage, censur og korrupsion for at afsløre de fupnumre og magtmisbrug, der har revet vores land fra hinanden, og der er masser af dem...«

I dag, på denne mindededag, hvor alle krigsveteraner og deres ofre mindes, lover vi, at Lyndon LaRouche, veteran fra Anden Verdenskrig og fra mange kampe derefter, og det Amerika, han var et eksempel på, skal genindkaldes til præsidentembedet, som han opfattede det, og som verden kræver.

Foto: CC/Daniel Jolivet

**De næste måneder er
afgørende: Stop krigens**

desperate monstre, vælg at blive menneskelig igen

af Megan Dobrodt (EIRNS) – 9. november 2024

Hvad har magt til at skabe menneskehedens skæbne? På trods af synspunkterne hos den gamle ordens gespenster, som hellere vil rive sig selv i stykker end at acceptere et nyt paradigme, er det eneste gyldige svar på dette spørgsmål sande *ideer*. Det fysiske univers adlyder sande ideer, ikke diktaterne fra et NATO-centreret imperialistisk regime.

Den russisk-ukrainske videnskabsmand Vladimir I. Vernadsky forstod dette ganske godt; han konkluderede på baggrund af årtiers grundigt arbejde, at det tænkende menneskes sind gennem dets indvirkning på menneskets sociale organisation og adfærd er den stærkeste geologiske kraft.

Vernadsky skrev i december 1943:

»Den historiske proces er ved at ændre sig radikalt for øjnene af os. For første gang i menneskehedens historie bestemmer massernes interesser på den ene side og individernes frie tanke på den anden side menneskehedens livsforløb og sætter standarder for rene ideer om retfærdighed. Menneskeheden som helhed er ved at blive en mægtig geologisk kraft. Der opstår et problem med genopbygningen af biosfæren i den frit tænkende menneskeheds interesse som en enkelt helhed. Denne nye tilstand i biosfæren, som vi nærmer os, uden at vi lægger mærke til det, er *noösfæren*.« [Understregning i original].

Disse ord, der blev skrevet midt under Anden Verdenskrig, definerer det princip, som ethvert vellykket system må etableres på.

I sit webcast onsdag den 6. november gentog Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche sin opfordring

til, at det nu er tid til at presse på for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der tager hensyn til hvert enkelt lands interesser. I overensstemmelse med det samme udødelige princip om »én menneskehed« hævdede Vladimir Putin i sin hovedtale den 7. november i Valdai International Discussion Club, at »nøgleprincippet for sikkerhed for alle uden undtagelse er, at én nations sikkerhed ikke kan sikres på bekostning af andres sikkerhed...«. I dag er sikkerhed et komplekst begreb, som omfatter mere end blot militære og politiske dimensioner; det kan ikke opnås uden socioøkonomisk udvikling og staters modstandsdygtighed over for en række udfordringer, fra naturlige til menneskeskabte.«

Ikke alle er enige med Vernadsky, Zepp-LaRouche og Putin. Ledere i Europa kæmper for at bevare evnen til at holde NATO-krigen i Ukraine i gang efter et sandsynligt stop for amerikansk hjælp under en Trump-administration. NATO gennemfører krigsøvelser i Finland, som deler en 800 kilometer lang grænse med Rusland. Israels folkemord i Gaza fortsætter, hvor kvinder og børn skønnes at udgøre 70 % af de dræbte, og Netanyahu-regeringen er i fuld gang med at fjerne enhver modstand mod dens vaklende position.

Mod denne dynamik, som om han var tilskyndet af en dybere tendens, talte Italiens præsident Sergio Mattarella om styrken i den interkulturelle dialog, da han stod ved siden af sin vært, præsident Xi Jinping, i Beijing ved China-Italy Cultural Forum: »Kultur styrker den enkeltes værdighed. Det er ikke et naivt ønske. Det er ikke en udveksling, der ikke tager hensyn til forskellene. Tværtimod: Værdien af øvelsen består i at antage og analysere dem med åbenhed, uden at dette hindrer sammenligning og samarbejde. Denne måde at nærme sig hinanden på er produktiv, da den fører til opbygning af en fælles arv. Det er en refleksion, en holdning, der ansporer os til at undgå fristelsen til at vende tilbage til fortidige standpunkter i en verden med modsatrettede blokke.»

Påtag opgaven: Kan vi få USA og de europæiske nationer til at

slutte sig til noösfæren, til at overvinde geopolitikkens ondskab – til at stoppe denne konfrontation? I perioden mellem nu og indsættelsen af præsident Trump står vi over for en meget stor sandsynlighed for, at krigens spøgelse vil gøre noget desperat for at bevare overherredømmet – måske placere langtrækkende missilsystemer i Ukraine eller, Gud forbyde det, indsætte dem med amerikansk opbakning dybt inde på russisk territorium.

I sine »Ti principper for en ny international sikkerheds- og Udviklingsarkitektur«, diskussionsoplægget til den kommende konference den 7.-8. december i Schiller Institutet, hævder Helga Zepp-LaRouche: »Den grundlæggende antagelse for det nye paradigme er, at mennesket er fundamentalt godt og i stand til uendeligt at perfektionere sit sinds kreativitet og sin sjæls skønhed, og at det er den mest avancerede geologiske kraft i universet, hvilket beviser, at sindets lovmæssighed og det fysiske univers er i overensstemmelse og samhørighed, og at alt ondt er resultatet af en manglende udvikling og derfor kan overvindes.«

Sande ideer bevæger naturen. Sande ideer bevæger menneskeheden til at opnå det, som den ikke troede var muligt. Denne glædelige proces er det, der giver vores liv mening og giver os mulighed for at gøre det størst mulige gode ved at omforme vores sociale organisation, så den mere perfekt afspejler menneskets kreative natur: at øge potentialet for kreativt arbejde hos de milliarder og billioner af mennesker, der kommer.

Foto: Office of the President of Italy

Deltag i et fysisk og online mødet med formand Tom Gillesberg mandag den 11. november 2024 kl. 18:50

Schiller Instituttet i Danmarks formand Tom Gillesberg holder et møde mandag aften med titlen:

Efter valget i USA : Organisér for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur.

Kontakt os for information om stedet eller for at modtage et live-streamings link:

53 57 00 51, si@schillerinstitut.dk

Klik venligst ind kl. 18:50 så vi er klart til at begynde kl. 19.

Organisér Nu for at skabe en Ny Sikkerheds- og Udviklingsarkitektur Møde i Den Internationale Fredskoalition, nr. 75

Ikke korrekturlæst

Fredag den 8. november 2024

DENNIS SPEED: Vi vil gerne byde alle velkommen til det 75. møde i træk i Den Internationale Fredskoalition. Mit navn er

Dennis Speed, og jeg afløser Anastasia Battle, som normalt indleder vores møder.

Det er klart, at denne uge er særlig bemærkelsesværdig på grund af det, der er sket ved det amerikanske valg. Den er også bemærkelsesværdig, fordi den nyvalgte amerikanske præsident siger, at han har talt med omkring 70 verdensledere siden tirsdag. Men endnu vigtigere er det, at en af disse ledere – Vladimir Putin – har talt om, hvordan han og USA's kommende præsident har tænkt sig at tale sammen. Og han lagde især mærke til den kommende præsidents forslag omkring Ukraine og sagde blot, at disse forslag fortjener opmærksomhed. Jeg tror, det er vigtigt, at Den Internationale Fredskoalition vedvarende har forsøgt at understrege, mens vi har afholdt disse møder, at ingen begivenhed, heller ikke valget af USA's præsident, er den dominerende begivenhed; for det er spørgsmålet om krig og fred, der er det dominerende. Det er grunden til, at vi begyndte dette for omkring 75 uger siden. Pointen var at forsøge at forene verdens fredsbevægelser eller at skabe en verdensomspændende fredsbevægelse, som ville hæve sig over ideologi eller særlige valgfordele eller økonomiske overvejelser for at forsøge at forhindre verden i at sprænge sig selv i luften. Jeg tror, at der vil være masser at diskutere, efterhånden som præsentationerne udvikler sig her i dag.

Det, vi vil gøre, er at starte med en præsentation af den person, der inspirerede og opfordrede til oprettelsen af Den Internationale Fredskoalition. Hun er også formand for og grundlægger af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche. Helga, du har nu ordet.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Velkommen til jer alle sammen. De seneste dage har været ret begivenhedsrige, og jeg tror, at især den 6. november vil gå over i historien som en milepæl, for det var ikke kun dagen, hvor Trump blev genvalgt som USA's præsident, men det var også dagen, hvor den såkaldte »gadelygtekoalition« i Tyskland faldt. Begge disse

begivenheder har naturligvis meget at gøre med spørgsmålet om fred eller krig.

Det, Trump har lovet, er at sige, at han vil afslutte krige og ikke starte nye. Det er i hvert fald indtil videre en betydelig forstyrrelse i krigsmaskinen, og man kan se, hvem der er hvem internationalt. Briterne er helt ude af den og forsøger at skabe "Trump-sikre forhold" både i relation til Ukraine og Mellemosten, inden Trump tiltræder. Om Trump rent faktisk vil indfri sit løfte, vil naturligvis i høj grad afhænge af, hvilket kabinet han sammensætter; om det bliver folk, der vil forsøge at støtte hans dagsorden om at afslutte krige eller ej. Vi ved fra den tidligere Trump-administration, at han havde sådanne folk, som faktisk også tilhørte neo-con-lejren. Men som Dennis lige har sagt, afhænger det ikke kun af den hjemlige situation i USA, for vi befinder os i en periode med absolut tektoniske ændringer i det strategiske billede.

Før jeg siger et par ord om det, så lad mig sige, at den tyske regerings fald er en meget positiv udvikling. Den er endnu ikke helt ude, for Scholz har sagt, at han vil udskyde en mistillidsafstemning til den 15. januar. Der er meget modstand, som presser ham til at stille spørgsmålet i begyndelsen af næste uge. Men det er helt sikkert meget positivt, for det var den værste regering, vi har haft i hele efterkrigstiden. Scholz smed finansminister Lindner ud, og det formodede problem var, at Scholz krævede, at Lindner skulle ophæve gældsbremsen for at kunne sende et sted mellem 3 og 10-15 milliarder euro mere til Ukraine. Der er en masse intern dynamik, som tiden er for kort til at gå ind i. Lindner er ikke nogen fredsel, for han gik ind for at sende Taurus-missiler i stedet for at ophæve gældsbremsen. Men tonen mellem de to mænd, der skændtes, var lige så skinger, som hvis det var to fiskekoner eller to sladderhanke, der skændtes på markedspladsen. Niveauet var så utroligt lavt, at det var ufatteligt.

Grunden til, at jeg siger, at dette var den værste regering,

Tyskland har haft siden Anden Verdenskrig, er, at den tyske økonomi lige nu er i frit fald på grund af Scholz-regeringen. Scholz undlod helt klart at beskytte den tyske befolkning mod sabotagen af Nord Stream-rørledningerne, som leverede forholdsvis billig gas fra Rusland til den tyske økonomi, hvilket virkelig var hovedårsagen til, at den tyske økonomi klarede sig relativt godt. Som følge af mørklægningen – og man kan kun kalde det en mørklægning, fordi Seymour Hersh fremlagde en meget troværdig hypotese om, hvem der stod bag – skal Tyskland nu betale energipriser, der er tre gange så høje som i USA, og de er tvunget til at købe meget dyr flydende naturgas, der kommer fra Shell Gas i USA. Det får naturligvis den tyske økonomi til at styrtdykke i frit fald. Så legaliserede de cannabis. Vi ser både fra Holland og USA, hvad en legalisering af narkotikapolitikken gør med hensyn til stigningen i kriminalitetsraten, den erkendelsesmæssige effekt på især unge mennesker. Og naturligvis indførte de også den såkaldte selvbestemmelseslov. Det betyder, at alle 14-årige børn fra nu af kan skifte køn én gang om året bare ved at udtrykke et ønske om det, hvilket naturligvis er fuldstændig skadeligt for deres velbefindende. Jeg kunne lave en lang liste, men bare for at give et eksempel, så er det her en regering, hvor Scholz' eneste fortjeneste er, at han indtil nu har forhindret, at Taurus-missilerne blev sendt til Ukraine.

Den alternative kanslerkandidat fra CDU-oppositionen, Friedrich Merz, holdt den 11. oktober en tale i parlamentet, hvor han sagde, at han går ind for at give Rusland et 24-timers ultimatum om at stoppe med at bombe infrastruktur i Ukraine, ellers vil Taurus blive sendt for at ødelægge alle Ruslands forsyningslinjer til Ukraine. Naturligvis er der sådanne uheldige skabninger i det parti som Roderich Kiesewetter, der mange gange har sagt: »Man er nødt til at føre krigen dybt ind i Rusland. Man er nødt til at ødelægge ministerierne og flyvepladserne,« og så videre og så videre. Derfor er Tyskland endnu ikke ude af problemerne, selv hvis denne regering falder, for alt vil afhænge af, hvad der kommer

til at erstatte den; og hvad afstemningen bliver ved det kommende valg, som sandsynligvis bliver et eller andet sted i begyndelsen af det nye år.

Krigsmagerne på den atlantiske side, der ser på Biden-administrationen, Baerbock fra den tyske regering, den britiske regering, tænketankene, kræver alle nu at sende alle mulige våben, før Trump tiltræder. De står i så total kontrast til, hvor størstedelen af verden faktisk bevæger sig hen, og vi diskuterede sidste gang mødet mellem BRIKS-landene i Kazan. Der var 4,7 milliarder mennesker repræsenteret, som udgør 57 % af verdens befolkning, og de går alle i en helt anden retning. Fordi alle disse lande i det Globale Syd ønsker at opbygge en ny verdensorden baseret på lighed, på suverænitet, på de fem principper om ikke-indblanding. Det skaber naturligvis en helt anden dynamik.

Nu vil jeg gerne pege på den tale, som præsident Putin netop har holdt på deres årlige Valdai Discussion Club, hvor de altid har diskussioner om sikkerhedsordenen, arkitekturen. Putin holdt en virkelig bemærkelsesværdig tale, og jeg vil gerne give jer nogle citater med kun ét formål – nemlig at opfordre jer til at få hele talen senere efter mødet, for det er en bemærkelsesværdig tale. Det, Putin startede med, var, at han sagde

»Vi er vidne til dannelsen af en helt ny verdensorden, ikke noget som vi havde tidligere, såsom det westfalske eller Jalta-systemet.

»Nye magter rejser sig. Nationer bliver mere og mere bevidste om deres interesser, deres værdi, egenart og identitet, og de insisterer i stigende grad på at forfølge målene om udvikling og retfærdighed. Samtidig konfronteres samfundene med en lang række nye udfordringer, fra spændende teknologiske forandringer til katastrofale naturkatastrofer, fra uhyrlig social splittelse til massive migrationsbølger og akutte økonomiske kriser...

»Der kommer på en måde et sandhedens øjeblik. Den tidligere verdensorden er uigenkaldeligt ved at forsvinde, faktisk er den allerede forsvundet, og der udspiller sig en alvorlig, uforsonlig kamp for udviklingen af en ny verdensorden. Den er først og fremmest uforsonlig, fordi det ikke engang er en kamp om magt eller geopolitisk indflydelse. Det er et sammenstød mellem selve de principper, der vil ligge til grund for landenes og folkenes forhold i den næste historiske fase. Udfaldet vil afgøre, om vi gennem en fælles indsats vil være i stand til at opbygge en verden, der giver alle nationer mulighed for at udvikle sig og løse nye modsætninger baseret på gensidig respekt for kulturer og civilisationer uden tvang og magtanvendelse. Og endelig, om det menneskelige samfund vil være i stand til at bevare sine etiske humanistiske principper, og om et individ vil være i stand til at forblive menneskeligt.

»Ved første øjekast kan det se ud, som om der ikke er noget alternativ. Men det er der desværre. Det er menneskehedens dyk ned i aggressivt anarki, intern og ekstern splittelse, erosion af traditionelle værdier, fremkomsten af nye former for tyranni og den faktiske afståelse fra de klassiske demokratiske principper sammen med grundlæggende rettigheder og friheder...

»Jeg har tidligere sagt, at vi har nået de røde linjer. Vestens opfordringer til at påføre Rusland et strategisk nederlag, en nation med det største arsenal af atomvåben, afslører visse vestlige politikeres hensynsløse eventyrlyst. En sådan blind tro på deres egen straffrihed og exceptionalisme kan føre til en global katastrofe...«

Jeg giver dig kun de vigtigste citater, så jeg springer nu til det punkt, hvor han siger:

»I denne sammenhæng vil jeg gerne understrege endnu en gang: I modsætning til vores modparter ser Rusland ikke den vestlige civilisation som en modstander, og det stiller heller ikke spørgsmålet om 'os eller dem'. Jeg gentager: »I er enten med

os eller imod os« er ikke en del af vores ordforråd. Vi har intet ønske om at undervise nogen eller påtvinge nogen vores verdensbillede. Vores holdning er åben...«

Og så gentager han, hvilke principper Rusland støtter med hensyn til den nye arkitektur. Så slutter han med følgende:

“Fremkomsten af nationer og kulturer, som tidligere har holdt sig i periferien af den globale politik af den ene eller anden grund, betyder, at deres egne særegne ideer om lov og retfærdighed spiller en stadig vigtigere rolle. De er forskellige. Det kan give indtryk af uenighed og måske kakofoni, men det er kun den første fase. Det er min dybe overbevisning, at det eneste mulige nye internationale system er et, der omfatter polyfoni, hvor mange toner og mange musikalske temaer klinger sammen og danner harmoni. Hvis du vil, bevæger vi os mod et verdenssystem, der bliver polyfonisk snarere end polycentrisk, et system, hvor alle stemmer bliver hørt og, vigtigst af alt, absolut skal høres. De, der er vant til at spille solo og gerne vil beholde det sådan, må vænne sig til de nye ‘partiturer’ nu.«

Det synes jeg er en meget smuk metafor for den slags verdenssystem, som er ved at blive formet. Jeg har tidligere sagt, og vi har også diskuteret det i dette forum, at spørgsmålet om fred ikke bare er et spørgsmål om ikke at have krig. Men vi er nødt til at arbejde på at fjerne de underliggende årsager, som er den geopolitiske konfrontation og nogle nationers påstand om, at de har en legitim ret til at påtvinge andre nationer deres verdenssyn. Geopolitik var årsagen til to verdenskrige i det 20. århundrede, og vi er nødt til at tage et gigantisk spring i menneskehedens historiske udvikling, nemlig at gå over til et nyt paradigme, hvor den ene menneskehed sættes først, og alle nationale interesser kun er legitime i det omfang, de er i overensstemmelse med menneskehedens interesser som helhed.

Det er den eneste måde at løse migrantkrisen på, den ulighed, som får millioner af mennesker til at forsøge at forlade deres

land og tage til andre lande, hvor de håber at få et bedre liv eller overleve. Det er grunden til, at Middelhavet er blevet en kirkegård, hvor folk drukner i tusindvis, og hvorfor den mexicansk-amerikanske grænse er blevet et sted, hvor mange mennesker også er døde, eller på vej til at nå det mål. Sådan kan situationen ikke være, for man kan ikke opretholde en status quo, hvor kun nogle få mennesker forbliver rige og velhavende – nogle ekstremt rige – og den Globale Majoritet forbliver fattig. Man er nødt til at skifte til et system, hvor alle nationer på planeten har ret til deres egen udvikling. Den eneste måde, vi kan forhindre tredje verdenskrig i at bryde ud, er ved at få landene i det kollektive Vesten til at arbejde sammen med BRIKS om udviklingen af det Globale Syd. På den måde skaber vi en verden, hvor alle nationer kan trives. Jeg tror, det er meget tættere på, end folk tror. Vi har lige fået at vide, at den italienske præsident Sergio Mattarella under sit statsbesøg i Kina udtrykte stor interesse for at slutte sig til dette nye system, som er fri for oligarki og imperialisme.

Lige nu mødes EU's [stats- og regeringschefer] i Budapest. Der er flere europæiske lande – Slovakiet, Ungarn – som støtter dette nye system fuldt ud. Et land, som ikke er en del af EU, Serbien, er også helt på det nye systems side. Som du lige har hørt, er Italiens præsident Mattarella i gang med at udforske sådanne potentialer. Og i alle europæiske lande er der partier og institutioner, som også går ind for det.

Om Trump-administrationen virkelig bliver en fredskraft, afhænger efter min mening næsten udelukkende af, hvilken holdning Trump-administrationen vil have til denne nye fremvoksende Globale Majoritet. For da Trump forlod Det Hvide Hus for fire år siden, eksisterede det ikke, så verden har ændret sig dramatisk, siden han sidst var i Det Hvide Hus. Hvis vi kan få verden til at nå dette nye niveau af et nyt paradigme, af en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur i alle verdens landes interesse, så kan vi være meget håbefulde om, at der kan skabes fred.

Jeg vil lade det blive ved det.

Bemærkninger under diskussionen som svar på et spørgsmål fra en person fra American Friends Service Committee:

Hele den grundlæggende idé med Den Internationale Fredskoalition var at gøre netop det, for efterhånden som krigsfaren både i Ukraine og i Mellemøsten bliver mere forfærdelig, er mange grupper og enkeltpersoner og mennesker virkelig bekymrede over faren for, at det hele faktisk kan ende i atomkrig, hvilket ville afslutte livet på jorden. Det kunne være enden på hele den menneskelige civilisation. Så i betragtning af, at en sådan krig truer med at udslette den menneskelige arts eksistens, gør det alle på planeten – uanset hvilket land du befinder dig i – grundlæggende bekymrede, fordi det berører alle. Derfor er vi alle nødt til at tænke som verdensborgere, og vi er nødt til at tage ansvar for, hvordan denne periode i historien ender, enten med et nyt paradigme, hvor faren for krig virkelig er elimineret, for jeg tror ikke, at krig er noget, der er medfødt i den menneskelige karakter, men jeg tror, at det er et levn fra en børnesygdom. Jeg er helt overbevist om, at når menneskeheden har nået en vis grad af modenhed, vil det være indlysende, at enhver konflikt i atomvåbnenes tid kan og skal løses gennem forhandling, gennem diplomati, gennem dialog. Dette er et så indlysende øjeblik i historien, hvor den overgang skal ske. Så det er derfor, IPC faktisk forsøger at forene hele den internationale fredsbevægelse.

Jeg vil bare bede dig, hvis du kender disse grupper, om at introducere dem. Eller, hvis du ikke kender disse grupper så godt, så send os oplysningerne. Vi vil invitere dem og invitere dem som talere til vores næste arrangement.

Afsluttende bemærkninger

Jeg vil faktisk gerne vende tilbage til det allerførste spørgsmål, du stillede, om det kunne være, at Biden-administrationen skaber så meget ravage, at den erklærer en nødsituation, så overførslen til Trump-administrationen bliver

blokeret. Jeg ved ikke, om det vil ske præcis på den måde, men hvis du ser på alle medierne på begge sider af Atlanten, der kommenterer det kommende valg, siger de alle, at det bliver et absolut tæt løb; det vil være et spørgsmål om meget få stemmer. Og hvis Trump taber, vil der være vold som den 6. januar 2021. Der var masser af sådanne artikler og tv-kommentarer. Hvis man ser på virkeligheden, tror jeg, det var helt ved siden af. Trump vandt faktisk et overvældende flertal af 312 valgmænd mod 226 eller sådan noget. Jeg kan tage lidt fejl, men generelt er det et rigtigt jordskred. Næsten 50 % flere valgmænd til Trump end Harris, og også det største antal stemmer, og begge kongressens kamre er stort set republikanske, eller i hvert fald en stor del af dem. Så derfor tror jeg, at det vil være meget vanskeligt for et hvilket som helst scenarie at gå videre med det, som spørgeren foreslår.

Jeg tror dog, at vi stadig befinder os i den farligste periode i historien, simpelthen fordi der på begge sider af Atlanten tydeligvis er folk, som ikke er enige i, at verden bevæger sig væk fra en unipolær verden og ind i, som Putin sagde, en polyfonisk verden. Jeg tror, at vi må være – og især Trump må være meget på vagt for sin sikkerhed. Efter tre mordforsøg tror jeg, at han uden tvivl tager det meget alvorligt.

Jeg vil virkelig gerne sige, at vi i stedet for at sidde og se på og vente på, hvad der sker, bør indtage en meget aktiv holdning. Dette er en pause, ikke kun i situationen i USA, det er en pause i Tyskland. Men vigtigst af alt er det en tektonisk ændring, hvor 500 års kolonialisme er ved at være slut. Der er allerede et flertal i verden, som forsøger at skabe et nyt system baseret på win-win-samarbejde, på respekt for den andens suverænitet, de fem principper for fredelig sameksistens. Så jeg har sagt det i flere år, men det er ved at blive helt klart, at spørgsmålet om krig og fred afhænger af, om vi kan få befolkningerne i USA og de vesteuropæiske lande til at reagere positivt på denne nye økonomiske orden i

stedet for at se den som en fjende.

Jeg tror, vi er nødt til at bekæmpe – alle i deres omgivelser, i deres daglige liv – for absolut at bekæmpe ideen om, at en person, der er kineser eller russer eller afrikaner eller en hvilken som helst anden nationalitet, per definition allerede er en fremmed, en fjende, som skal hades eller holdes øje med. Jeg tror, vi er nået til et punkt, hvor vi er nødt til at ændre forholdet mellem nationer, kulturer og civilisationer for at udvikle venskab, tillid og kærlighed. Den bedste måde at gøre det på er at studere den anden kultur og finde ud af, hvilke skønheder man kan opdage, når man åbner sit hjerte og sit sind for nye kulturer. Derfor har vi indkaldt til internet Schiller-konferencen den 7.-8. december med den idé ikke at holde en konference på det tidspunkt, men at bruge hver eneste dag mellem nu og da – cirka 4,5 uger – til at sammensætte en international kombination af kræfter, der siger, at vi er nødt til at have et nyt paradigme i forholdet mellem nationer. Derfor er titlen på konferencen »I Schillers og Beethovens ånd: Alle mennesker bliver brødre!« Schillers {Ode til glæden}, som blev sat i musik af Beethoven i {Niende symfoni}. Vi kunne sige, at alle mænd og kvinder bliver brødre og søstre, hvilket Lyndon LaRouche faktisk ville have sagt, og sagde mange gange, da han stadig var blandt os. Men i dag bliver man mistænkt for at være kønsdiskriminerende, hvis man siger det. Lyndon LaRouche sagde det for årtier siden, fordi han altid har ment, at mænd og kvinder er lige begavede som kreative mennesker, og at der ikke er nogen forskel på dem.

Under alle omstændigheder er dette konferencens emne. Vi ønsker at gøre den konference til en meget kraftfuld demonstration af, at vi er ved at nå en ny tidsalder for menneskeheden, en ny æra – og at vi samler den mest kraftfulde kombination af talere, vi nogensinde har haft på en konference, fra det Globale Syd, fra det kollektive Vesten, men mennesker, som gennem deres livsværk repræsenterer denne idé. Organiseringstiden før det er faktisk tiden for maksimal

outreach. Jeg vil derfor appellere til jer alle om at forpligte jer til ikke kun at tage én person med til konferencen ud over jer selv, men at I virkelig slutter jer til vores organisationsteam. Kontakt Anastasia: Hun vil sætte dig i kontakt, eller vi har andre arrangører i Tyskland, i Frankrig, i Skandinavien, i Italien, i Latinamerika. Uanset hvor du er, så kontakt vores lokale folk og følg med, så vi kan gøre konferencen til et absolut tordnende gennembrud, som hele verden kan lytte til.

Det er det, jeg tror, vi bedst kan gøre for at forme denne periode i stedet for bare at vente og se, hvad der sker. Fordi Tyskland er i fuldstændig forandring, er situationen i Frankrig lige så dramatisk med en regering, der kan falde lige så let, som den tyske regering lige har gjort. Jeg tror, at vi har et åbent felt til at sætte en ny dagsorden på bordet. Jeg vil virkelig opfordre dig: Giv os noget af din tid, og hjælp og deltag i denne organiseringsproces for at nå frem til en ny æra af civilisation.

Putin og Trump skal tale sammen – hvorfor præsidentkampagnen kun lige er begyndt

David Shavin

Den 7. november 2024

Var det så let? Ruslands præsident Vladimir Putin svarede i dag på et spørgsmål om, hvorvidt han ville tale med USA's

kommende præsident Donald Trump; og han siger, at det ville han. Så tilføjer han, at han ikke er bleg for at tage kontakt til Trump først. Og en time senere siger Trump, at han tror, at de to vil tale sammen.

Det viser sig, at Putin, da han svarede på spørgsmål i Valdai Discussion Club, mente, at i Trumps første præsidentperiode »blev han chikaneret af alle på kryds og tværs, han blev tyranniseret, han var bange for at tage et skridt til venstre eller til højre og sige det forkerte« – og han endte med ikke at have kontrol over begivenhederne. Og Putin tilføjede: »Jeg ved ikke, hvad der kommer til at ske nu under hans nye præsidentskab. Uanset hvad han gør, er det op til ham.«

Han sagde dog, at han lærte noget om Trump, da en attentatmand forsøgte at dræbe ham i Pennsylvania: »«Jeg kan fortælle dig, at hans opførsel på tidspunktet for attentatet ... gjorde indtryk på mig. Han viste sig at være en modig mand. ... En person viser sig selv under ekstraordinære forhold – det er der, en person viser sig selv. Og han viste sig efter min mening på en meget passende måde: modigt, som en mand.» På trods af forskelle i stil og indhold i forhold til Trump vurderer Putin åbenbart, at der er noget i ham, som kan modstå chikanen denne gang.

Man kunne tilføje, at Trumps afvisning af at give efter for rigsretssagerne og de frontale juridiske angreb på ham kan sammenlignes med Lyndon LaRouches principfaste modstand mod den hysteriske og ondskabsfulde operation, der blev ført mod ham – især når man sammenligner med det, der kaldes politisk lederskab nu om dage.

Trump's begrænsninger er kendte. Der er ingen garanti for, at han ikke vil gentage de jammerlige politiske aftaler og udnævnelser fra sin første periode. Det er i høj grad et åbent slagsmål i de næste par måneder. Men tilmed en erfaring med at afklare et angiveligt uløseligt problem som Ukraine-konflikten kan få hans administration til at spille i en anden liga denne

gang. Ville Trump i 2024-2025 f.eks. begå den samme fejl ved at fyre Michael Flynn som sin nationale sikkerhedsrådgiver i den tro, at »Russiagate«-agenterne ville lade ham være i fred?

Så hvad sker der, når freden "truer" med at bryde ud?

Den neokonservative bande for »permanent krig«- går amok. Før Trump overhovedet er blevet indsat, er der en alvorligt forøget risiko for krig. En britisk tænketank, »Council on Geostrategy«, organiserer »højtstående parlamentarikere, tidligere ambassadører og sikkerhedseksperter« til at skrive under på at »opbygge en massiv præcisionsangrebsstyrke til Ukraine uden eksterne begrænsninger på dens målretning...«. Politico rapporterer, baseret på to anonyme embedsmænd i Det Hvide Hus, at de ikke bare kan smide penge og våben efter Ukraine i de næste to måneder, for som Politico skriver: »Det tager normalt måneder for ammunition og udstyr at komme til Ukraine, efter at en hjælpepakke er blevet annonceret, så alt, hvad der rulles ud i de kommende uger, vil sandsynligvis ikke nå helt frem før et godt stykke inde i Trump-administrationen, og den næste øverstbefalende kan standse forsendelserne, før de er på jorden.« Så den eneste effektive mulighed er at gå videre og give Ukraine mulighed for at ramme dybt ind i Rusland – det vil sige at »ingen eksterne begrænsninger skal gælde for dets mål.«

Den tidligere NATO-ambassadør og særlige udsending til Ukraine, Kurt Volker, (som også var hovedvidne i sagen mod Trump) forklarede til *Kyiv Independent*: »Jeg tror, at Biden-administrationen ville gøre klogt i bare at droppe sine indvendinger. Bare lade Ukraine bruge de våben, vi har givet dem. Og det kan gøres stille og roligt, det behøver ikke at være en stor bekendtgørelse.« I *Newsweeks* dækning citerede de både forfatter/journalist David Patrikarakos: "Joe Biden bør gøre én ting, fremskynde al militær støtte til Ukraine og slippe ukrainerne fri – lade dem bruge amerikanske våben inde i Rusland" – og forfatter Aja Radan: "Jeg foreslår på det kraftigste, at præsident Biden i morgen ringer til Ukraine og

fortæller dem, at de kan sprænge lige den del af Rusland i luften, som de vil.”

Og Israels premierminister er selvfølgelig en levende mulighed for at øge den regionale krigsførelse i Sydvestasien til en atomar konfrontation. At ramme Irans atomare forskningsfaciliteter har samme resultat som at sende missiler dybt ind i Rusland.

Intet af dette er uundgåeligt. Men det er en meget reel og håndgribelig fare. Så stormløbet for en retfærdig, fair, ikke-bankerot økonomisk orden, for en BRIKS-orienteret tilgang til den type gavnlige industri- og landbrugsprojekter, der giver lande lyst til at arbejde med hinanden, må fortsætte hurtigere, end geopolitikerne i London og Washington kan overskue. Trump-sejren, lussingen til den globale elite, med eller uden Trumps fulde forståelse af, hvad der er blevet sat i gang, kan blive til lussingen, der høres verden rundt. Det kan gøre gårsdagens umulighed til dagens halvmirakel og morgendagens virkelighed.

Og det er derfor, den amerikanske præsidentkampagne kun lige er begyndt.

Foto: Flickr/[Trump White House Archive](#)

**Invitation til International
Fredskoalition #75
Organisér NU for at skabe en**

ny sikkerheds og udviklingsarkitektur

Fredag den 8. november kl. 17 dansk tid

Ikke korrekturlæst

Organisér NU for at skabe en ny sikkerheds og udviklingsarkitektur

Fredag den 8. november kl. 17 dansk tid

Klik venligst på nedenstående link og **brug dit fulde navn, når du deltager i mødet:**

<https://us02web.zoom.us/j/83288789255>

Deltag i Den Internationale Fredskoalition denne fredag på kl. 17 dansk tid sammen med ledere fra hele verden. Tag mindst 1 person mere med, og del med dine organisationer.

Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition, kom med følgende indledende bemærkninger til sin ugentlige webcast, hvor hun evaluerede den strategiske verdenssituation i kølvandet på Trump-sejren i det amerikanske præsidentvalg.

»Jeg tror helt sikkert, at det er et øjeblik med en pause i en meget anspændt strategisk situation. Trump har lovet at stoppe krige. Vi må naturligvis se, om ordene bliver fulgt op af handling, men også hans vicepræsident Vance sagde noget lignende. Så jeg ville indtage den holdning, at han er en nyvalgt præsident, og lad os se, om han følger op på sine

løfter.

»Det vigtigste spørgsmål er selvfølgelig ikke kun, hvad han gør i USA, men udenrigspolitikken er naturligvis afgørende. Jeg tror, han vil gøre noget for at afslutte krigen i Ukraine; jeg tror, der er et potentiale for det, tilmed selvom russerne er meget forsigtige, hvilket er forståeligt i betragtning af deres synspunkt. Men jeg tror, at potentialet eksisterer. Jeg er ikke så optimistisk med hensyn til Sydvestasien.

»Men jeg tror, at det virkelig afgørende spørgsmål er, hvad Trump-administrationens holdning vil være til den Globale Majoritets bestræbelser på at opbygge et nyt økonomisk system? Jeg håber bare, at der er nok stemmer internationalt, som viser potentialet. Den første reaktion fra kineserne, fra Mao Ning, talskvinde for udenrigsministeriet, var, at den kinesiske holdning grundlæggende er at tilbyde et win-win-samarbejde. I betragtning af at Xi Jinping allerede for flere år siden havde tilbudt Obama, at Obama-administrationen skulle samarbejde med BRIKS og Bælte- og Vej-Initiativet – hvilket Obama reagerede meget negativt på ved at fremsætte Pivot to Asia i stedet. Men det tilbud eksisterer tydeligvis stadig, og i betragtning af at landene Ungarn og Slovakiet – som er meget interesserede i at afslutte krigen i Ukraine, fordi det er et naboland, og det er en forfærdelig ting at have sådan en krig i deres nabolag – også er på en meget positiv kurs med Kina. Jeg tror, der er et potentiale for at afslutte krigen i Ukraine og bygge broer.

»Jeg tror, at landene i det Globale Syd, som i Kazan har bevist, at de bestemt er fast besluttet på at bevæge sig i retning af en mere retfærdig og rimelig ny økonomisk verdensorden, jeg tror også, at de vil se muligheden. Jeg kunne godt forestille mig, at mange af dem rækker hånden ud til den nye Trump-regering for at se, om der kan arrangeres en positiv holdning. Det kan så være, som det er.

»Jeg kan kun sige, at vores opgave – LaRouche-organisationens

og Schiller Instituttets – grundlæggende er, at vi skal bruge øjeblikket til virkelig at katapultere verdenssituationen ind i et nyt paradigme; en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Jeg har sagt det gentagne gange, og det er mere sandt nu end nogensinde før, at hvis vi ikke overvinder geopolitik – som er Wolfowitz-doktrinen, som er den idé, der tilmed kræver, at USA skal forblive verdens hersker for evigt. Men også geopolitik, som er ideen om, at en nation eller en gruppe af nationer har ret til at påtvinge andre nationer deres interesser. Den tankegang skal væk, især i en tid med atomvåben. Jeg tror, at vi virkelig skal bruge den nuværende situation til at forsøge at bevæge os ud af denne ekstremt farlige zone.

“Hvor farligt det er, understreges af, at USA kun få timer før valgresultatet blev kendt, affyrede en Minuteman ICBM-missiltest, som er atombærende, for at demonstrere USA's atomare beredskab. Jeg synes bare, det viser, at den nuværende regerings tankegang stadig er i det gamle paradigme, og det er præcis dér, problemet ligger.

»Så jeg tror, at den næste periode bliver ekstremt farlig. Jeg tror, at perioden frem til Trumps indsættelse er yderst spændende og farlig, og naturligvis også tilmed efterfølgende. Men jeg tror, at hvis man kan håbe på, at Trump vil gøre det, han har sagt – så skal man naturligvis holde meget nøje øje med, hvilket kabinet han sammensætter. Hvis det er folk, der vil insistere på, som Trump selv sagde under valgkampen, at han vil splitte forholdet mellem Rusland og Kina – hvilket jeg tror, der ikke er nogen chance for sker, da grunden til, at disse to lande er rykket så tæt sammen, har alt at gøre med de strategiske farer. Så jeg tror ikke, der er nogen chance for at splitte de to lande; men det ville være meget uheldigt, hvis budskabet fra den nye Trump-administration var, at han faktisk ønsker at gå i den retning.

»Hvis der på den anden side er en fælles indsats for at forsøge at flytte verden til et bedre sted – og det er, hvad vores kommende Schiller-konference handler om; at etablere en

ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til hvert enkelt lands interesser i traditionen fra Den Westfalske Fred – står vi muligvis på tærsklen til en helt ny æra. Men det kræver en stor indsats fra mange mennesker med god vilje.

“Så på den ene side er jeg optimistisk med hensyn til, at der kan ske noget stort, men på den anden side ville det være en fatal fejltagelse at slukke for alarmerne, for vi er slet ikke ude af farezonen. Derfor tror jeg, at det stadig kræver en maksimal mobilisering af mennesker, der kæmper for fred.»

Deltag i Den Internationale Fredskoalition på fredag kl. 17 dansk tid med ledere fra hele verden. Tag mindst én person med, og del det med dine organisationer.

**Efter det amerikanske valg
bør der skabes en ny
sikkerheds- og
udviklingsarkitektur
Strategisk webcast med
Schiller Instituttets
grundlægger og formand Helga
Zepp-LaRouche**

Ikke korrekturlæst

[HZL] [HCS]

6. november 2024 (EIRNS)–Strategisk webcast med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche
Onsdag den 6. november 2024

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. Det er onsdag den 6. november 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende spørgsmål og kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller sende dem til chat-siden.

Helga, i går blev tidligere præsident Donald Trump atter valgt til USA's præsident. Han havde besejret vicepræsident Kamala Harris, som var blevet valgt af partiets etablisement, efter at de havde besluttet at sende Joe Biden på førtidspension gennem det, som mange kaldte et »blødt kup«. Med andre ord skulle Biden ofres for at redde politikken. Det ser ud til, at det ikke virkede: Caitlin Johnstone kommenterede: »Det viser sig, at det ikke er en god måde at få progressive til at stemme på sig selv, når man fører valgkamp på løftet om at fortsætte et folkemord, mens man bejler til støtte fra krigsforbrydere som Dick Cheney.«

Helga, da du så på udviklingen i de seneste dage, sagde du: »Vores historiske øjeblik oprinder, fordi det er meget tydeligt, at det gamle system er ved at smuldre, og chancerne for at indføre et helt nyt system er absolut til stede.« Så hvordan skal vores seere tænke om udviklingen i den sidste uge, herunder valget af Donald Trump?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror helt sikkert, at det er et øjeblik med en pause i en meget anspændt strategisk situation. Trump har lovet at stoppe krige. Nu må vi naturligvis se, om ordene bliver fulgt op af handling, men også begivenheder – vicepræsidenten sagde noget lignende. Så jeg ville indtage den holdning, at han er en nyvalgt præsident, og lad os se, om han holder sine løfter.

Nu er nøglespørgsmålet selvfølgelig ikke kun, hvad han gør i USA, men naturligvis er udenrigspolitikken afgørende: Jeg tror, han vil gøre noget for at afslutte krigen i Ukraine. Jeg tror, der er et potentiale for det, tilmed hvis russerne er meget forsigtige, hvilket er forståeligt i betragtning af deres synspunkt. Men jeg tror, at det synspunkt eksisterer. Jeg er ikke så optimistisk med hensyn til Sydvestasien. Men jeg tror, at det virkelig afgørende spørgsmål er, hvad Trump-administrationens holdning vil være til den Globale Majoritets bestræbelser på at opbygge det nye økonomiske system. Og jeg håber bare, at der er nok stemmer internationalt, som viser potentialet: Den første reaktion fra kineserne, fra udenrigsministeriets talskvinde Mao Ning, var, at den kinesiske holdning grundlæggende er at tilbyde et win-win-samarbejde. Og i betragtning af, at Xi Jinping allerede for flere år siden tilbød Obama, at Obama-administrationen skulle samarbejde med BRIKS og Bælte- og Vej-Initiativet, hvilket Obama reagerede meget negativt på ved at fremsætte »Pivot Asia« i stedet. Men det tilbud eksisterer tydeligvis stadig, og i betragtning af at landene Ungarn og Slovakiet, som er meget interesserede i at afslutte krigen i Ukraine, fordi det er et naboland, og det er en forfærdelig ting at have sådan en krig i deres nabolag, også er på en meget positiv kurs med Kina, tror jeg, der er et potentiale for at afslutte krigen i Ukraine og for at bygge broer!

Altså, jeg tror, at landene i det Globale Syd, som har bevist i Kazan, at de bestemt er fast besluttet på at bevæge sig i retning af en mere retfærdig og rimelig, ny økonomisk verdensorden, jeg tror også, at de vil se muligheden, og jeg kunne godt forestille mig, at mange af dem rækker hånden ud til Trumps nye regering for at se, om der kan arrangeres en ny, positiv holdning.

Det må blive, hvad det bliver. Jeg kan kun sige, at vores opgave, LaRouche-organisationen, Schiller Instituttet, dybest set er, at vi skal bruge øjeblikket til virkelig at

katapultere verdenssituationen ind i et nyt paradigme, en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, for jeg har sagt det gentagne gange, og det er mere sandt end nogensinde før: Hvis vi ikke overvinder geopolitik, som er Wolfowitz-doktrinen, som er ideen, Wolfowitz-doktrinen, der tilmed kræver, at USA skal forblive verdens hersker for evigt, men også geopolitik, som er ideen om, at en nation eller en gruppe af nationer har ret til at påtvinge andre nationer deres interesser, må den tankegang forsvinde, især i en tid med atomvåben; og vi er virkelig nødt til at bruge den nuværende situation til at forsøge at bevæge os ud af denne ekstremt farlige zone. Hvor farligt det er, understreges af, at USA, kun få timer før valgresultatet blev kendt, affyrede en Minuteman ICBM-missiltest, som er atomart, for at demonstrere USA's atomare beredskab. Jeg tror bare, det viser, at den nuværende regerings tankegang stadig er i det gamle paradigme, og det er præcis dér, problemet ligger.

Så jeg tror, at den næste periode bliver ekstremt farlig. Jeg tror, at perioden frem til Trumps indsættelse er yderst spændende og farlig, og naturligvis også tilmed derefter. Men jeg tror, at hvis man kan håbe på, at Trump vil gøre det, han har sagt, så skal man naturligvis holde meget nøje øje med, hvilket kabinet han sammensætter: Hvis det er folk, der vil insistere på, som Trump selv sagde under valgkampen, at han vil splitte forholdet mellem Rusland og Kina, hvilket jeg tror har nul chancer i betragtning af, at grunden til, at disse to lande har bevæget sig så tæt sammen, har alt at gøre med den strategiske fare. Så jeg tror ikke, der er nogen chance for at splitte disse to lande, men jeg tror, det ville være meget uheldigt, hvis budskabet fra den nye Trump-administration ville være, at han ønsker at gå i den retning.

Hvis der på den anden side er en fælles indsats for at forsøge at flytte verden til et bedre sted, og det er, hvad vores kommende Schiller-konference handler om, at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til

hvert enkelt lands interesser, i traditionen fra Den Westfalske Fred, er vi muligvis på vej ind i en helt ny æra: Men det kræver en stor indsats fra mange mennesker med god vilje.

Så jeg er på den ene side optimistisk med hensyn til, at der kan ske noget stort, men på den anden side ville det være en fatal fejltagelse at slukke for alarmerne, for vi er ikke det mindste ude af farezonen, og derfor tror jeg, at det stadig kræver en maksimal mobilisering af mennesker, der kæmper for fred.

SCHLANGER: Du nævnte Schiller Instituttets kommende konference, som finder sted den 7.-8. december. Folk bør kigge efter annonceringen for den på Schiller Instituttets hjemmeside. Vi skulle gerne have mere ud snarest.

Helga, jeg talte med en valgt embedsmand i Tyskland i dag, som sagde, at han ser Trump-sejren som en god nyhed, men med nogle problemer, og det var det, du henviste til. Men det, han især sagde, var de to store problemer: For det første præsident Trumps potentielle modstand mod BRIKS, og for det andet støtten til Netanyahus folkemord på palæstinenserne. Og han spurgte: »Hvad tror du, der kan gøres for at ændre retningen på disse to spørgsmål?«

ZEPP-LAROUICHE: Jeg mener, at landene i det Globale Syd ikke er passive aktører eller partnere eller enheder. De er i bevægelse. De lande, der mødtes i Kazan, repræsenterede 4,7 milliarder mennesker og 57 % af den Globale Majoritet, og der er omkring 30 lande mere, der har udtrykt interesse for at blive medlem af BRIKS. Så jeg tror ikke, at disse lande bare vil vente og se, hvad Trump gør. Jeg tror også, at de vil række ud og gøre det klart, hvad deres interesse er.

Og jeg tror, at Vesten virkelig er nået til et punkt, hvor der er påtrængende behov for nytænkning. Først og fremmest vil Trump sandsynligvis gå i retning af told mod Kina, told mod

EU: Jeg tror ikke, det vil gå uden gnidninger. Hvis han forbliver på det niveau, f.eks. i Europa, var medierne i morges ganske forbløffende: Der var kommentatorer, som sagde, at »dette er enden på demokratiet!« Trump er jo lige blevet valgt på demokratisk vis, og to af Kongressens huse er nu republikanske, hvilket ikke ligefrem er et tegn på, at demokratiet ikke fungerer – det er en demokratisk afstemning! Så hvorfor er demokratiet ved vejs ende? Jeg mener, der var selvfølgelig nogle problemer i valget, som at vores uafhængige kandidat til det amerikanske senat i New York, Diane Sare, kun fik halvt så mange stemmer som det antal mennesker, der skrev under på at sætte hende på stemmesedlen, og hendes stemmetal var 0,35 % uden nogen form for udsving i løbet af hele valgdagen, hvilket er statistisk umuligt, fordi disse resultater normalt går op og ned, afhængigt af hvor afstemningen finder sted. Så jeg siger ikke, at der ikke er problemer med det resultat.

Men jeg tror, at landene i det Globale Syd er i bevægelse: De vil have et nyt, retfærdigt verdensøkonomisk system, som gør det muligt for dem at overvinde underudviklingen. Og jeg kunne godt forestille mig, at eftersom der er mange ledere, som har meget klare ideer om fremtiden, såsom præsidenterne i Brasilien og Indonesien, premierministeren i Indien, Kina, Nigeria, Sydafrika og mange andre, så kunne jeg godt forestille mig, at de også kan gribe ind i situationen og lægge deres ønsker på bordet: Og så må USA tænke: Vil de afbryde forbindelserne til den Globale Majoritet, eller vil de have et positivt forhold? Biden-administrationen gik helt sikkert ind for afkobling, for et globalt NATO, hvilket ville betyde økonomisk, politisk og militær afkobling, og at verden ville blive splittet i to separate blokke – hvilket ville være ødelæggende for verdensøkonomien. Og jeg tror ikke, det ville være godt for USA; det ville heller ikke være godt for Europa.

Så jeg tror, at denne periode på de næste tre måneder vil blive brugt af praktisk talt alle sider til at forsøge at

lægge deres system på bordet, men den Globale Majoritet, er den Globale Majoritet. Og for det samlede Vesten gælder det, at hvis de afbryder forbindelserne med det eneste område i verdensøkonomien, som virkelig vokser, nemlig Kina, og med hensyn til demografisk vækst er det Afrika, så vil de virkelig skyde sig selv i knæet.

Dette er en periode, hvor historien kan formes, og derfor tror jeg ikke, det er det sidste ord at lytte til de mennesker, der forsøger at læse bladene i et tidligere kapitel af historien.

SCHLANGER: Vi har nogle meget interessante spørgsmål til dig, Helga. Her er et fra Takis Ioannides, som skriver: »Der er blevet valgt en ny præsident i USA. Europa er blevet ødelagt af krigen i Ukraine. Borgerne i alle lande lider, livskvaliteten er lav. EU's planer for immigranter har slået fejl på det groveste.« Og han siger: »Tyskland er hovedansvarlig for fiaskoen.« Så spørger han: »Er der nu en chance for, at Europa kan samarbejde ordentligt med USA om at afslutte krigen og genoprette vores liv, og hvordan kan det opnås?« Det er spørgsmålet til dig.

ZEPP-LAROUCHE: Lad os se, hvad der sker: Hvis man ser på de første reaktioner fra tilmed von der Leyen, der varmt bød præsident Trump velkommen med hans sejr, så lad os nu se, om den varme atmosfære forbliver. Men jeg tror, at premierminister Orbán fra Ungarn allerede har udtrykt store forventninger; jeg tror, at der er mange andre, der har udtrykt det samme, eller tilmed bare formelle, høflige velkomster. Og dette er et øjeblik, hvor man kan lægge en ny politik på bordet.

Og jeg tror, at alle ville gøre klogt i at se på, hvorfor verden kom til dette krisepunkt? Alle de politikker, som USA og de europæiske lande har klaget over, var tilbageslag for deres egen politik! Den neoliberale model fungerede bare ikke. I en vis forstand har denne afstemning om præsident Trump virkelig visse ekkoer af, at han blev valgt i 2016, som på det

tidspunkt var en verdensomspændende afvisning af det neoliberale paradigme: Brexit [Storbritanniens brud med EU] var en del af det; afstemningen mod forfatningsændringen i Italien var en anden verdensomspændende demonstration. Så i en vis forstand var denne Trump-afstemning igen resultatet af, at folk afviser krigspolitikken, de afviser »«woke»«-politikker, og i en vis forstand er det et øjeblik, hvor man med magt kan lægge en anden dagsorden på bordet. Så jeg ser det ikke som noget passivt, men hvis folk i Europa, der kan lide Trump-valget, bør de række ud til Trump-administrationen eller den kommende Trump-administration, og det er et tidspunkt, hvor man virkelig kan forsøge at lægge en bedre politik på bordet.

Hvis Vesten vil have et godt forhold til det Globale Syd, er det meget nemt: De bør stoppe en konfrontationspolitik, de bør tilbyde samarbejde og dybest set sige: »Europa har stadig en masse videnskabelig og teknologisk kapacitet« – »stadig« må man sige – det har USA også til en vis grad, fordi det meste af deres kapacitet desværre ligger i den militære sektor, som er nødt til at blive omstillet. Men hvis der var en fælles politik om at sige, lad os opbygge Afrika og Latinamerika og asiatiske lande, som ikke er så udviklede, og hjælpe dem med at blive mellemindkomstlande på kort sigt ved at opbygge infrastruktur, udvikle landbrug, industriparker, hurtigtog, energinet, energidistribution, bekæmpe ørkenerne ved at levere nyt, ferskvand gennem afsaltning via atomkraftværker: Alle disse projekter, og på dén måde skabe en situation, hvor migranterne ikke ønsker at migrere mere, fordi de ville have god grund til at blive hjemme og opbygge deres eget land! Ville det ikke være måden at løse migrantspørgsmålet på? Er det ikke noget, Trump-administrationen kunne tage op, og i stedet for at forsøge at undertrykke kinesiske investeringer, som Chancay-havnen i Peru, kunne de sige: »Lad os samarbejde om at bygge den bi-oceaniske jernbane og andre vigtige infrastrukturprojekter i Latinamerika«, og på den måde ville migranterne blive hjemme!

Ville det ikke være bedre end at bygge en mur, hvor mange mennesker dør på vej til en mur, for så bare at være – desværre vil Trumps impuls nok være at være meget hård ved migranterne. Men jeg tror, at hvis alle de latinamerikanske lande og afrikanske lande og andre grundlæggende ville henvende sig til Trump-administrationen og sige: Hør her, vi vil gerne løse migrantproblemerne, men ikke ved at bygge en mur og så lade folk hænge der imellem og dø og have det elendigt og blive nægtet deres grundlæggende menneskerettigheder – men ved at ændre politikken! Samarbejde! Hvorfor kan USA og Kina ikke samarbejde om at opbygge den latinamerikanske økonomi? Og gøre det samme med europæerne i Afrika?

Det ville være så nemt. Og jeg er ikke naiv eller blåøjet, men jeg ved med sikkerhed, og jeg vil virkelig satse hele min eksistens på, at hvis der kom en gestus fra det kollektive Vesten i den retning, jeg siger nu, ville de afrikanske lande, de asiatiske lande, de latinamerikanske lande, BRIKS-landene straks være enige: Så hvorfor arbejder vi ikke alle sammen hen imod det mål, for det er den eneste måde at løse denne krise på.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål fra en kontakt i Ohio. Han skrev: »Medierne forstår det bare ikke. I alle de artikler og kommentarer, jeg har hørt i dag om valget, er der ingen, der identificerer støtten til endeløse krige som en medvirkende årsag til Trumps valgsejr. Jeg betragter det som psykologisk krigsførelse.« Og han beder om dine kommentarer til dette.

ZEPP-LAROUCHE: Det er selvfølgelig psykologisk krigsførelse, men det afspejler også – jeg har spurgt mig selv mange gange, hvorfor Vestens etableringer ikke er i stand til at erkende, at deres politik har slået fejl? Jeg mener, normalt, når man ser, at man forsøger at gøre noget, og det ikke virker, for eksempel, i anførselstegn, »humanitære interventioner«, der forsøger at eksportere den liberale vestlige model for demokrati, i Irak, i Afghanistan, i Libyen, hvor som helst, og det fungerede ikke nogen steder! Resultatet

er, at USA's indflydelse i Sydvestasien som følge af disse interventionskrige er skrumpet ind til det laveste niveau i hele perioden! Og man skulle tro, at de for eksempel i Tyskland deltog i krigen i Afghanistan, for vi havde engang en forsvarsminister, der sagde, at »den tyske frihed forsvares ved Hindu Kush.« Kan du huske, hvor skammelig NATO's tilbagetrækning fra Kabul var i 2021? Man skulle tro, at de ville reflektere over, hvorfor det ikke fungerede! Og måske er der folk her og der, som har indset, at det var en forkert politik, for man kan ikke gå ind i en kultur med en helt anden baggrund, en helt anden civilisation, som nogle gange er flere tusinde år gammel, og så forsøge at indføre »demokrati« med nogle få soldater, som næsten ikke forlader deres lejr – det er dømt til at mislykkes lige fra begyndelsen!

Og jeg tror, at grunden til, at disse etableringer ikke er villige til at reflektere over det, er, at de tror, at hele deres position, privilegier, penge, indkomst, alt det afhænger af den fortælling, de alle har vedtaget som en klub, og derfor holder de fast i den, tilmed selvom den ikke fungerer mere. Men jeg har kun billedet af [den østtyske kommunistleder] Erich Honecker, som ved fejringen af DDR's 40-års jubilæum dybest set sagde: »Socialismen vil bestå i tusind år, og hverken okser eller æsler kan stoppe den.« Der gik mindre end to uger eller 12 dage, tror jeg, før Honecker trådte tilbage, og på tre uger faldt Berlinmuren.

Hvis en etablering ikke er villig til at indse, at deres politik ikke fungerer, så tror jeg, at principperne i det, der er skrevet i Uafhængighedserklæringen, træder i kraft, nemlig at hvis et folk udholder en dårlig regering i meget lang tid, så har de pligt til at skifte regeringen ud, når der ikke er andre midler til rådighed! Nu har vi lige set en sådan afspejling af denne politik med Trump-valget, og derfor tror jeg, at det ville være et øjeblik for andre mennesker, som ikke er i en af de to lejre, men som er i institutionerne, som er i det permanente bureaukrati, til virkelig at tænke »ville

det ikke være øjeblikket til at vende tilbage til de bedre traditioner i alle lande, både i USA og i Europa? For vi er faret vild, og det er påtrængende tid at genoprette en bedre politik i de bedste traditioner, vi hver især har.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål fra Israel: »Netanyahu fyrede sin forsvarsminister Yoav Gallant og sagde, at han havde mistet tilliden til ham. Gallant nævnte Netanyahus manglende fremlæggelse af en efterkrigsplan og hans manglende vilje til at nedsætte en undersøgelseskommission om 7. oktober [2023] som to hovedårsager til spændingerne mellem dem.« Så han skriver: »Nogle i Israel spekulerer i, at Netanyahu handlede for at komme et træk fra nogle i de israelske forsvarsstyrker (IDF) i forkøbet i samarbejde med amerikanske embedsmænd i Washington for at vælte hans regering. Hvad tror du?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg har ikke adgang til sådanne oplysninger, men timingen, da Netanyahu fyrede Gallant, er indlysende. Midt under det amerikanske valg troede eller håbede han tydeligvis, at USA ville være opmærksom på andre ting.

Jeg synes, at Israels situation er forfærdelig. Og mange kommentatorer siger, at det, der sker, er en alvorlig trussel mod Israels eksistens. Jeg kan kun håbe, at fornuftens stemmer i Israel bliver stærkere og manifesterer sig.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål fra professor L., som spørger: »Tror du, at USA og Rusland kan bevæge sig i retning af et tøjbrud, som kunne omfatte opbygning af en ny våbenkontrol- og nedrustningspolitik, som ville stabilisere de internationale relationer?«

ZEPP-LAROUCHE: I betragtning af, at Trump selv var den, der annullerede mange af disse aftaler, kan man kun håbe, at der sker en genovervejelse. Jeg tror, at det haster mere end nogensinde før med at få lavet sådanne nye aftaler. Men som sagt afhænger alt af, hvilken slags regering han sammensætter, og jeg kan kun sige: Jo flere mennesker, der siger deres

mening og forsøger at blive hørt i denne konsolideringsperiode, jo større indflydelse kan de få.

SCHLANGER: Og her er et spørgsmål fra Christopher C. fra Filippinerne: »Er det muligt, at BRIKS kan skabe et finansielt system, der er inspireret af Lyndon LaRouches idé om et nyt Bretton Woods?«

ZEPP-LAROCHE: Ja, selvfølgelig. På Kazan-mødet var der et forsøg på at bevæge sig i den retning, men de gik ikke hele vejen. Og den grundlæggende årsag er, at flere af BRIKS-medlemmerne har deres egne formodede interesser og ønsker at have en fod i hver lejr. Så de gik kun efter, hvad jeg tror er en flankerende operation, ved grundlæggende at opfordre til en BRIKS investeringsfondsplatform, en kornplatform og lignende ting, men i betragtning af at det var Paulo Nogueira Batista, den tidligere vicepræsident for Den Nye Udviklingsbank, der sagde, at IMF ikke kan reformeres, mens flere lande sagde, at de ønsker at reformere IMF, Verdensbanken osv. nemlig at man er nødt til at slippe af med den udestående derivatgæld på 4 billioner dollars, de flere hundrede billioner i offentlig gæld og offentlig og privat gæld, og at så længe man forbliver i dette gældsplagede system, er der ingen måde, hvorpå Vesten kan tilslutte sig en ny finansiell arkitektur. Så jeg tror, at Lyndon LaRouches fire love: at man skal have en Glass-Steagall-bankopdeling, at investeringsbankerne selv skal tage sig af deres regnskaber uden redningspakker af forskellig art; og at man derefter skal beskytte forretningsbankerne; at man skal oprette nationalbanker, at man skal forbinde disse nationalbanker med clearinghuse for at oprette et nyt kreditsystem: Alle disse trin er relativt nemme. Og jeg tror, at det ville være måden at skabe forudsætningen for, at det samlede Vesten kunne slutte sig fuldt ud til BRIKS i et nyt økonomisk system.

Hvis landene i Vesten har visdom nok til at bevæge sig i denne retning, tror jeg, det afhænger meget af et intelligent vælgerkorps og statslige borgere, som træder frem eller

skifter regeringerne ud, som de er, hvilket lige nu har været tilfældet ved de seneste valg; også i Tyskland, Frankrig og andre steder.

Så jeg tror, det stadig er en organisatorisk opgave, og det er igen grunden til, at vi har arrangeret den nye konference på Schiller Instituttet den 7.-8. december, hvor denne nye udviklings- og sikkerhedsarkitektur er et af hovedfokuspunkterne. Og de ti principper som jeg har foreslået, og som bør indgå i en sådan sikkerhedsarkitektur, er virkelig grundlaget for en sådan diskussion. Så læs dem, deltag i vores konference og hjælp os med at organisere den, så den bliver en enestående begivenhed. For vi har fastsat datoen på en sådan måde, at den skal gribe ind i den nuværende situation i så mange lande i verden som muligt. Fordi vi er nødt til at få det bedste frem i alle mennesker for at løse denne krise.

SCHLANGER: Madeleine, som overvåger chatsiden, rapporterer, at mange mennesker siger, at de er glade for, at Trump vandt. Et eksempel er Diana S. fra Canada, som skriver: »Godmorgen Helga og Harley. Tillykke til det amerikanske folk og præsident Trump: Sikke en fantastisk sejr for friheden. Folket har talt. Jeg er så glad i dag, og jeg er ikke engang amerikaner. Dette var en sejr for verden.«

En anden kvinde skrev ind, som er fast deltager i Den Internationale Fredskoalitions opkald, og hun sagde: »Når jeg lytter til, hvad I siger, har jeg kun ét budskab: Tag telefonen og få folk til at deltage i denne uges [IPC]-zoomopkald. IPC har været afgørende for den forandring, der har været i gang.«

Så med det, Helga, hvad er der på tapetet til fredagens IPC Zoom-møde?

ZEPP-LAROUICHE: Jeg kan fortælle dig, at vi er ved at organisere fredagens opkald, men også allerede til Schiller

Instituttets konference den 7.-8. december, og vi har en enorm interesse fra top, top, topfolk! Så jeg beder jer! Forstå, at dette er en ekstraordinær mulighed for at sammensætte en international koalition: IPC-mødet på fredag vil helt sikkert diskutere konsekvenserne af udfaldet af Trump-sejren i USA, og hvad der skal gøres af internationale kræfter for at hjælpe. Så tag telefonen, og jeg kan kun fuldt ud tilslutte mig det, du lige har sagt: Tag telefonen, organiser alle dine venner, alle dine kolleger. Dette er øjeblikket, hvor vi faktisk kan forme historien, så det er det, vi skal gøre.

SCHLANGER: Jeg tror, at da hun stillede spørgsmålet, forventede hun, at det ville være dit svar. Så Helga, tak fordi du ville være med i dag. Undskyld min stemme, men jeg synes, det er vigtigt, at folk får disse opdateringer {hver eneste uge}. Vi ses på fredag.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, og god bedring!

Bliv ikke fanget i at vente og undre dig – skab historie

af Stewart Battle (EIRNS) – 05. november 2024

Når denne briefing skrives, er resultatet af præsidentvalget den 5. november stadig usikkert. Men uanset hvad resultatet bliver, vil ingen af kandidaternes sejr i sig selv kunne skabe de afgørende ændringer, der er nødvendige for at løse de grundlæggende kriser, som USA og verden står over for. Nu, mere end nogensinde, vil den vigtigste faktor, som vil afgøre fremtidige begivenheder, være den rolle, som et engageret mindretal spiller i at skabe en ny dynamik i den bankerotte og imperialistiske vestlige verden – et potentiale, som bliver

mere og mere tydeligt for dem, der har øjne at se med, selv om det ikke afspejles i præsidentkampagnerne.

Selv hvis Harris og hendes krigs- og folkemordsparti bliver besejret, og tilmed hvis Trump rent faktisk får lov til at tiltræde i januar 2025, bør hans erklærede modstand mod nogle dele af denne politik på ingen måde få nogen til at tro, at han repræsenterer en grundlæggende ændring i forhold til korrruptionen og fordærvelsen i det vestlige etablissement. Også i dette tilfælde er en styrke af passionerede organisatorer, der er i stand til at kommunikere og formidle sandfærdige, dybe ideer til deres medborgere, det eneste der kan flytte den legendariske jord under fødderne på et samfund, som har mistet sin fortøjning og er på vej mod atomar udslettelse. Når det er sagt, så overvej hvad vi ved i dag:

NATO's stedfortræderkrig i Ukraine fortsætter med at kollapse, og det bliver sværere og sværere for selv de mest fasttømrede vestlige analytikere at ignorere det. Det seneste eksempel på dette er en artikel af den tidligere præsident for Council on Foreign Relations Richard Haass i *Foreign Affairs*, som indrømmer, at der er behov for en »fornyset strategi« for Ukraine. »Washington må forholde sig til krigens dystre virkelighed og acceptere et mere sandsynligt resultat,« skriver Haass og bemærker, at Ukraine er nødt til at acceptere territoriale tab. Haass kommer stadig med graverende forslag, som Rusland aldrig vil acceptere, såsom at Ukraine i sidste ende bliver medlem af NATO og modtager tunge våben fra Vesten, mens konflikten er fastfrosset; men det er i det mindste en lille anerkendelse af virkeligheden.

På trods af indrømmelser som denne insisterer de ansvarlige stadig nidkært på en endeløs konfrontation med Rusland. NATO's generalsekretær Mark Rutte mødtes med den tyske kansler Olaf Schulz den 4. november og erklærede, at Rusland allerede fører en »kampagne af hybride angreb« mod europæiske lande – langt ud over Ukraines grænser – og at NATO forbereder sig på en global konfrontation med Rusland i det lange løb. I samme ånd

planlægger NATO også at optrappe sine aktiviteter i Rumænien i de kommende år og har for nylig afholdt store militærøvelser der.

Frankrig, Italien og Storbritannien har alle planer om at udvide deres militærpatruljer til Asien og foretage havneanløb og fælles øvelser med Japan og Filippinerne i en åbenlys provokation over for Kina. Strategien bag dette er at forberede sig på en større konfrontation med Kina i Asien, især når Rusland, Kina og BRIKS styrker deres samarbejde om et alternativ til Vestens faldefærdige system. Som Politico Europes Matthew Kaminski skrev: »Den næste verdenskrig starter her [i Østasien].«

I stedet for at acceptere, at der opstår en ny dynamik blandt det Globale Syd eller den Globale Majoritet, som ikke er engageret i at være »anti-vestlig«, men i økonomisk udvikling og muligheder for resten af verden, erklærer ideologerne i de vestlige ekkokamre krig mod den og lover evigt herredømme for deres unipolære system.

Den samme politik skaber også forfærdelige konsekvenser for befolkningerne i Palæstina, Libanon og resten af Sydvestasien. Israel fortsætter sine morderiske handlinger, eksemplificeret ved dets angreb på hospitaler og humanitære hjælpeorganisationer som UNRWA. USA har givet Israel en 30-dages advarsel om at forbedre disse forhold, men gør intet, mens Israel fortsætter uhindret. Faktisk holdes de amerikanske politiske spin-tryllekunstnere som gidsler af deres egen fortælling om, at vestligt overherredømme skal styre Mellemøsten. Det er for tidligt at vide, hvad der ligger bag den pludselige fyring af den israelske forsvarsminister Yoav Gallant, men Israels nuværende politik for krig og etnisk udrensning er også ødelæggende for landet selv og skaber alle mulige interne stridigheder. Hvis denne politik ikke stoppes, vil den i sidste ende føre til landets egen undergang – eller en atomkrig.

Dette er grundene til ikke at blive alt for besat af præsidentvalget – der skal gøres et større arbejde. Vi befinder os ved afslutningen af en æra, og vedvarende gammel geopolitisk tænkning vil føre menneskeheden til sin egen selvdestruktion. Nutidens ledes opgave er at gribe ind og skabe en politisk forandring, hvilket der ikke er forudsætninger for i øjeblikket, men som der er potentiale for. Så, organiser for at skabe en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, og gør endeligt op med det Britiske Imperiums geopolitik.

Foto: NATO

Zepp-LaRouche: 'Vores historiske øjeblik er her'

af Marcia Merry Baker (EIRNS) – 4. november 2024

Schiller Instituttets grundlægger og leder, Helga Zepp-LaRouche, sagde i sin gennemgang af verdens strategiske situation i dag: »Vores historiske øjeblik er her!« Vi kan være sikre på, at hun ikke henviser til det amerikanske valg tirsdag! Hverken til afstemningsresultatet eller efterspillet. Zepp-LaRouche henviser snarere til det ubestridelige faktum, at »det gamle system er ved at smuldre«, og det betyder, at »dette er chancen for et nyt system«.

Det vestlige finansielle/økonomiske og neokolonialistiske kasinosystem har nået fasen for sin egen undergang, og det i en sådan grad, at de engang toneangivende nationer selv er ved at bryde sammen økonomisk og socialt. Deres egne eliter reagerer med global NATO-krigsførelse og brutalitet i deres forsøg på at fastholde deres dominans.

Men det menneskelige svar på det Globale Nords fornedrelse er i stedet, at det kollektive Vesten samarbejder om udviklingen af det Globale Syd. Det er den eneste måde at opnå en human løsning på krisen: Opbyg økonomier, skab milliarder af job, samarbejd med den Globale Majoritet, hvis ledelsesdynamik er stærk og stigende.

Diskussionen om dette vil være fokus for en international (online) konference, som Schiller Instituttet er vært for den 7.-8. december, med temaet »I Schillers og Beethovens ånd: Alle mennesker bliver brødre!«

Et eksempel på, hvordan det gamle system er ved at smuldre, viser sig i dag på det sted, hvor Kamala Harris og Donald Trump begge fører valgkamp for at blive USA's præsident: Pennsylvania. Denne stat var engang et verdenscenter for stål, energi, flodinfrastruktur og mejeridrift. Udover at have rigeligt med kul havde staten USA's første kommercielle atomkraftværk i 1956. Pittsburgh, hvor begge kandidater holdt valgmøder i dag, er hovedkvarter for U.S. Steel, som nu er i så alvorlige økonomiske problemer, at det er sat til salg.

Den samlede årlige stålproduktion i USA er faldet dramatisk. Den er gået fra 112 mio. tons i 1973 til 80 mio. tons i 2023. Mælkebedrifter i Pennsylvania og andre steder bliver ruineret af, at landmændenes indkomst ligger langt under deres produktionsomkostninger. På energiområdet er statens elproduktion og transmissionskapacitet så utilstrækkelig, at tilmed de føderale myndigheder – som ikke er kendt for deres integritet – den 1. november greb ind for at forhindre et Amazon-datacenter i at indgå en favorabel specialkontrakt om elforsyning med atomkraftværket ved Susquehanna-floden, fordi det ville fratage offentligheden i det centrale Pennsylvania den strøm, de har brug for. Det er bemærkelsesværdigt, at Pennsylvanias hovedstad, Harrisburg, for ikke så længe siden var nødt til at erklære bystyret konkurs.

Med lokale variationer er det det samme billede over hele USA.

Zepp-LaRouche pegede i dag på det samme billede i Europa. For eksempel var Tyskland for ti år siden førende inden for industriproduktion, teknologi, eksport, sundhedspleje og anden produktion. Nu er det langt nede på stigen med afindustrialisering, konkurrencer, mangel på arbejdskraft og forarmelse. Sidste vinter arrangerede tyske landmænd masseprotester med traktorer mod EU's og den tyske regerings politik, der lukkede dem ned. Desuden fortsætter »grøn« politik med at gøre alting værre.

Dette transatlantiske forfald går hånd i hånd med NATO's udvidelse og krigsførelse. Sæt det i kontrast til de konkrete eksempler på støtte til udviklingsprincipperne blandt den Globale Majoritet, især Bælte- og Vej-Initiativet:

I denne måned vil Peru være vidne til den store åbning af den moderne, bemærkelsesværdige nye havn i Chancay. Kinas præsident Xi Jinping vil deltage. Han vil være i Peru i forbindelse med APEC-mødet (Asian-Pacific Economic Cooperation) den 10.-16. november. I efteråret blev det nye integrerede stålkompleks Mutun taget i brug i Bolivia, som er hjemsted for store jernmalforekomster. I Afrika åbnede i år det enorme Dangote-raffinaderi i Nigeria, den nye Julius Nyerere-dæmning i Tanzania og Mvuma-jern- og stålværket i Zimbabwe. Der er også asiatiske eksempler.

Disse få, men vidunderlige eksempler antyder den grænseløse horisont for udvikling, når først *ændringen i systemet* er gennemført. Dette er den historiske opgave. Den er allerede i gang i det Globale Syd. Men det »mirakel«, der skal ske, er at mobilisere den potentielle velvilje, der stadig er tilbage blandt dem i det Globale Nord, for at fremtvinge et syn på samarbejde og på at arbejde sammen over hele verden for en fremtid til fælles gavn. Det må være indholdet af anti-krigsmobiliseringen.

Et lyspunkt i den amerikanske valgperiode kommer fra de amerikanere, der går forrest i kampen for et sådant skifte. På

stemmesedlen i staten New York er de uafhængige Diane Sare til det amerikanske senat og Jose Vega til kongressen i Bronx, 15. kreds. I Ohio er Dennis Kucinich, tidligere medlem af Kongressen og borgmester i Cleveland, atter på stemmesedlen til Kongressen og gør det til en mærkesag at stoppe den farlige udvikling hen imod atomkrig.

I Connecticut skrev den uafhængige kandidat Ben Wesley til Kongressen (CD 4) "A Call for Sanity and Renewal « i et brev, der blev offentliggjort i *Connecticut Examiner* den 3. november. Wesley beskrev sin afindustrialiserede by Bridgeport: »Hver dag kører jeg forbi de store tomme produktionshaller... Jeg mener, at det store problem, som vores distrikt og helt ærligt vores nation står over for, er, at vi ikke bygger mere. Vi skaber ikke mere med undtagelse af krigsmaskinerne.« Han opfordrede til at vende det om, til at stoppe finansieringen af krigen i Ukraine og Israels massedrab, og udsendte »en opfordring til fornuft og fornyelse i vores distrikt, vores stat, vores land og verden.«

Truslen om atomkrig forværres, efterhånden som det udviklingsfjendtlige kollektive Vesten optrapper krigsprovokationerne. Den seneste manøvre involverer udsigten til, at sydkoreanske militæksperter skal tage til Ukraine, støttet af USA og Storbritannien. En sydkoreansk delegation var i Bruxelles og Kiev for at diskutere dette i løbet af weekenden. I dag er EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, Josep Borrell, i Seoul. USA, Storbritannien, Japan og andre nationer opfordrede til et særligt møde i FN's Sikkerhedsråd om Nordkorea, som blev afholdt i dag, og hvor USA understregede et undertema, der anklagede Rusland for at sende nordkoreanske soldater i kamp mod Ukraine. Det fremstød sker tilmed, mens de ukrainske militærstyrker bliver drevet tilbage og svækket.

I Sydvestasien udstedte Netanyahu-regimet i dag et dekret om, at det har til hensigt at kontrollere alt land i Libanon op til Litani-floden. Israel informerede den 3. november også FN

om, at landet officielt trækker sig fra aftalen fra 1967, som anerkender FN's Hjelpeorganisation for Palæstinaflygtninge i Mellemøsten (UNRWA), og dermed ikke tillader den at fungere. De israelske forsvarsstyrker (IDF) fortsætter den ubeskrivelige beskydning og udsultning af palæstinenserne.

Den næste mulighed for at konferere om handling mod dette og for et nyt system er den Internationale Fredskoalitions 75. ugentlige møde i træk, fredag den 9. november. Hold også øje med arrangementer og aktioner med kort varsel.

Den 3. november blev der udgivet en ny video af den amerikanske ortopædkirurg Dr. Mark Perlmutter's orientering: » Censurerede amerikanske læger rapporterer sandheden om Gaza«, som han gav i New York City den 1. november.

Uanset det amerikanske valg står verden over for atomkrig Den Internationale Fredskoalitions møde nr. 74, 1. november 2024

Ikke korrekturlæst.

Uanset det amerikanske valg står verden over for atomkrig – Den Internationale Fredskoalitions møde nr. 74, 1. november 2024; udskrift af bemærkninger fra Helga Zepp-LaRouche
[HZL] [AMB] [SSU]

1. november 2024 (EIRNS)–ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle

sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition; dette er det 74. møde i træk, vi afholder. Mit navn er Anastasia Battle; jeg er jeres ordstyrer, og det samme er mine medordstyrere Dennis Small og Dennis Speed. Tak, fordi I er kommet i dag på dette meget turbulente tidspunkt. Vi skabte dette forum for 74 uger siden for at forene fredsbevægelsen i hele verden. Samle folk fra alle ideologier, der ønsker ægte fred, og fra alle nationer. Hvis vi rent faktisk skal stoppe tredje atomkrig, er det, hvad vi er nødt til at gøre. Det er præcis det, vi står over for, og det vil I høre om i dag. Jeg lægger dagsordenen ud i chatten.

Vi gør det lidt anderledes i dag. Scott Ritter vil holde den første præsentation, og så vil vi have nogle flere talere efterfølgende.

For at fortsætte har vi som den næste Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig først sige »velkommen« til jer alle. Jeg vil gerne fremhæve den aktuelle situation i Gaza og Libanon, hvor den israelske regering har forbudt FN's palæstinensiske hjælpeorganisation UNRWA. Det har naturligvis forværret situationen totalt, så Philippe Lazzarini, som er kommissær for den organisation, sagde, at FN blev etableret for at gøre en ende på den slags rædsler, som førte til Anden Verdenskrig, og at vi nu står over for den samme slags kaos, som førte til den situation, hvilket er en ret skarp sammenligning af det, der foregår nu, med perioden under nazisterne. Men jeg tror, at hvis man ser på, hvad der foregår i Gaza, så kan man ikke undgå den slags sammenligninger. Lazzarini sagde også, at hvis man i dag ser på børnene i Gaza, så ved vi, at mange af dem vil dø i morgen, og at der faktisk er 650.000 piger og drenge under 18 år, som befinder sig i den situation. Så han sagde, at det betyder, at den såkaldte »regelbaserede orden« er ved at smuldre. Jeg tror, det er den overvældende situation, at den orden er ved at gå i opløsning.

Det er det, der udgør den overordnede fare for en global krig.

Den sydafrikanske regering har netop afleveret endnu en rapport til Den Internationale Domstol, hvor de fremhæver intensiveringen af israelernes drab på palæstinensere. Det er et dokument på 750 sider med yderligere 4000 sider med bilag og yderligere materiale. De beskriver tydeligvis meget detaljeret brugen af sult som et krigsvåben og hensigten om at fordrive alle palæstinensere fra dele af Gaza. Det burde være en øjenåbner, men der er stadig regeringer, som leverer våben til Israel. Sådan er situationen i Sydvestasien.

Der er rapporter, som jeg ikke kan bekræfte; jeg kan kun nævne, at de eksisterer, og at der kunne komme et modangreb fra Iran allerede før det amerikanske valg. Der citeres udtalelser fra iranske embedsmænd om, at det, der vil ske, vil være anderledes end noget scenarie, Israel kunne forestille sig, og at Irans reaktion vil være endelig og smertefuld. Hvis det sker, kan det endda ske på valgdagen. Det viser, hvor tæt vi er på en atomkrig, for hvis det udvikler sig til en aktion/modaktion, og der til sidst bliver brugt atomvåben, så er alting forbi.

En lignende krise er ved at blive opbygget i forbindelse med en mulig NATO-intervention i Rusland på grund af rapporter om de 10.000 nordkoreanske soldater, der angiveligt er i Rusland for at blive trænet. Det er der ingen beviser for. Så var der mødet mellem Austin og den sydkoreanske forsvarsminister, og i samme periode affyrede Nordkorea et ICBM-våben, som havde en længere rækkevidde og fløj højere end noget andet våben, der var blevet testet hidtil. Det er naturligvis for at demonstrere, at Nordkorea har evnen til at nå amerikansk territorium, hvis det bliver nødvendigt.

Så vi har faktisk en ekstremt anspændt situation. På den anden side er alternativet, som vi tidligere har sagt, også synligt. Alternativet var synligt i Kazan, hvor BRIKS-mødet fandt sted. Nu er i alt 22 nationer medlemmer af BRIKS, i hvert fald pr.

1. januar. Der er i alt 50 nationer, som ønsker at være en del af BRIKS. I går og i dag er der en sikkerhedskonference i Minsk, hvor 600 deltagere fra 40 lande diskuterer en skitse til en eurasisk sikkerhedsarkitektur; naturligvis i overensstemmelse med det, Putin nævnte den 14. juni om behovet for en ny eurasisk sikkerhedsarkitektur.

Situationen er så meget i bevægelse, at selv EU kan regnes med i det smuldrende system, for det er meget tydeligt, at EU-Kommissionen er på krigsstien mod flere af sine medlemmer, så premierminister Orbán fra Ungarn beskyldte EU-Kommissionen for at fremme et aktivt regimeskifte mod regeringen i Ungarn, et EU-medlem. The {Financial Times} har en giftig bagvaskelse mod Slovakiets premierminister Fico, som går i samme retning. Og så er der den løbende mulighed for en gentagelse af Maidan-kuppet mod Georgien. Det viser, at situationen virkelig er tilspidset, og vi er absolut nødt til at optrappe vores kampagne for at få et helt nyt paradigme. Vi er nødt til at forlade det geopolitiske felt. Geopolitik var ansvarlig for to verdenskrige i det 20. århundrede; og nu i atomvåbnenes tidsalder, hvis det kommer til endnu en optrapning – hvad enten det er omkring Ukraine eller Mellempøsten – ville vi være i umiddelbar fare for en global krig, som ville omfatte atomvåben og derfor meget let kunne betyde afslutningen på al civilisation på planeten; den menneskelige civilisation, men også alt andet liv på planeten.

Det er vi meget tæt på i Ukraine, for alle rapporter viser, at ukrainerne taber terræn dag for dag; at situationen bliver militært mere desperat for hver dag, der går. Som Lukashenko sagde på sikkerhedskonferencen i Minsk, er det nu tid til at forhandle. Men Zelenskyj kræver et øjeblikkeligt medlemskab af NATO for Ukraine og adgang til atomvåben for Ukraine; hvilket ifølge general Kujat, den tidligere stabschef for Bundeswehr og tidligere formand for NATO's militærkomité, ville betyde, at NATO øjeblikkeligt ville gå i krig med Rusland. For det vil naturligvis betyde, at NATO får adgang til alle offensive

våbensystemer på Ukraines territorium, hvilket var den røde linje for Rusland lige fra begyndelsen.

Så jeg mener ikke, at det er den eneste krise, for en effekt af den smuldrende orden er afspejlingen af optrapningen af såkaldte »hunger spots« i udviklingslandene. Der er fem lande lige nu, som befinder sig i en umiddelbar katastrofe – Haiti, Mali, de besatte palæstinensiske områder, Sydsudan og Sudan. Men der er 22 andre såkaldte ”hunger spots”, hvor folk dør uden nogen egentlig grund, for det ville være meget nemt at afhjælpe. Behovet for virkelig at ændre verdensarkitekturen, så alle nationer på denne planet kan overleve, og for at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til hvert eneste lands interesser på planeten, er mere påtrængende end nogensinde før. Da vi tror – i hvert fald tror jeg, og jeg ved, at mange af mine kolleger her også tror det – at intet af dette virkelig vil blive afgjort endeligt gennem det amerikanske valg. Der vil ske nogle ændringer afhængigt af, hvem der vinder, men jeg er ikke optimistisk med hensyn til, at det amerikanske valg vil løse de underliggende aksiomatiske årsager til, at vi befinder os i denne krise. Denne geopolitiske idé om, at en gruppe nationer har en interesse mod en anden gruppe nationer, hvor de har ret til at forsvare den med alle midler, herunder militære midler. Vi er nødt til at komme ud af den logik og etablere et nyt system, en ny arkitektur, som hæver os over geopolitikken.

For at sætte det på dagsordenen foreslår vi, at vi snart afholder en internet-Schiller-konference i to dage, hvor vi vil diskutere, hvordan en sådan ny sikkerhedsarkitektur kunne se ud; hvordan vi kommer dertil, og hvilke økonomiske og kulturelle programmer, der er nødvendige for at nå dertil. Lige nu foreslår vi at indkalde til en sådan konference i begyndelsen af december. Jeg har skrevet en meget foreløbig invitation, som vi vil lægge ud i chatten. Den er naturligvis meget foreløbig, for vi vil opdatere den efter det amerikanske valg, for så vil vi vide, hvilken slags geometri vi befinder

os i, hvis valgresultatet bliver kendt, som det burde forventes. Men under alle omstændigheder vil vi opdatere invitationen. Jeg vil gerne opfordre alle jer, der deltager i dette IPC-møde, til at hjælpe os med at opbygge denne konference som en meget kraftfuld måde, hvorpå en helt anden udformning af verdenspolitikken er mulig.

Jeg vil slutte med det og give ordet tilbage til jer.

Bemærkninger under diskussionen:

Der blev rejst en masse ting, som fortjener en kommentar. En af dem er, at grunden til, at jeg i begyndelsen nævnte, at Schiller Instituttet har planer om at afholde en todages konference i begyndelsen af december, er, at jeg forventer, at det amerikanske valgresultat ikke rigtig vil løse nogen af de spørgsmål, vi har nævnt. Forhåbentlig vil der komme en løsning omkring Ukraine, men jeg synes, at situationen i Mellemøsten ser meget mere bekymrende ud, hvad det angår. Så jeg mener, at valg er vigtige, fordi de bør udtrykke suverænens vilje – nemlig folkets – men vi er lige nu i en situation, hvor intet valg i et enkelt land vil afhjælpe dette; hvilket jeg mener er den værste krise, menneskeheden nogensinde har befundet sig i. For hvis en regional konflikt optrappes og fører til en global atomkrig og dermed udslettelse af hele menneskeheden, tror jeg aldrig, vi har haft sådan en situation. De to verdenskrige var forfærdelige og havde utroligt mange ofre; men denne gang ser vi virkelig på den mulige udslettelse af civilisationen.

Jeg tror, det er vigtigt, at Den Internationale Fredskoalition og andre fredsbevægelser ikke mister det af syne, for der vil altid være forskelle på, hvordan man ser på det ene og det andet aspekt. Men jeg tror, at det, der bør forene os alle, er, at vi absolut er nødt til at kæmpe til det yderste for at forhindre, at civilisationen bliver udslettet. Der er en særlig rædsel ved tanken om atomvåben, fordi vi havde flere eksperter – Ted Postol, Steven Starr og andre – som gennemgik forskellen mellem atomkrig og almindelig krig. Så jeg tror, vi er nødt til at vende tilbage til spørgsmålet om, at dette skal

forhindres. Jeg har ikke fundet noget bedre svar end at sige, at vi er nødt til at ændre hele paradigmet. Det er ikke nok at løse ... selv hvis man løser ét aspekt; lad os sige, at man afslutter krigen i Ukraine. Men så er der stadig den vedvarende eksplosion i Mellemosten, eller du har det forestående kollaps af det finansielle system. Det, Chandra Muzaffar nævnte, var, at hegemonen ønsker at bevare sin magt. Så vi er nødt til at løse alle disse spørgsmål på samme tid. Derfor skal løsningen findes på et niveau af en højere orden og en højere natur end det niveau, hvor alle disse konflikter opstod. Det er et nyt paradigme, som sætter menneskeheden først.

Det er mit svar på et af de tidligere spørgsmål om, hvad vi skal gøre for at uddanne de evangeliske (kristne). Se tilbage i historien: Hver gang en nation eller en kultur troede, at de var det udvalgte folk, gik det helt galt. Jeg er ked af at sige det, men det var ideen hos nationalsocialisterne i Tyskland, som mente, at den ariske race var andre racer overlegen, og at det derfor gav dem ret til at udrydde jøder og sigøjnere og andre mennesker. Jeg synes, at idéen om, at man skal sætte en nation først, er en ødelæggende idé; vi bør ikke tænke på den et eneste minut. Det er umenneskeligt; det fører til katastrofe. Det er derfor, jeg eftertrykkeligt siger, at vi alle må blive enige om at sætte menneskeheden først. Der er kun én menneskerace, og det er menneskeheden som helhed. Hvad din hudfarve er, eller hvilken religion du har, er noget personligt, du kan vælge eller lade være – hudfarve naturligvis ikke. Men det er irrelevant. Det eneste, vi skal koncentrere os om, er, at vi er en del af den ene menneskeart, som er meget speciel. Jeg mener, jeg elsker dyr, og jeg er enig i, at vi med artsdiversiteten bør forsøge at bevare så mange som muligt. Men der er en grundlæggende forskel mellem de bedste dyr og mennesker. For mennesker er, hvis man vil sige det i religiøse termer, Guds, Skaberens, levende billede. Det er derfor, vi har {vis creative}, den kreative kraft. På samme måde som Gud skabte verden og universet, kan vi også

skabe ting i universet, hvis man vil tale om det i religiøse termer. Vores kreativitet er en del af det udviklende univers. Det kan ingen andre arter sige om sig selv.

Jeg kan selvfølgelig godt lide alle slags dyr – katte, hunde, æsler og andre. Men ingen af disse arter kan gøre, hvad vi kan. De kan ikke dyrke bedre afgrøder for at få bedre måltider; de kan ikke bygge bedre højhuse for at få mere vandkraftdrevet landbrug i skyskrabere; de kan ikke dyrke planter på den anden side af månen (hvilket kineserne har vist, at vi kan). Så jeg tror, vi er nødt til at respektere det faktum, at det, der gør os til mennesker, er vores fælles væren i Guds, Skaberens, billede. Det mener jeg, at enhver evangelisk bør forstå. Og jeg tror ikke, at der er noget i Skriften – og jeg er ikke ekspert i Skriften, det må jeg indrømme. Men der er intet, der siger, at den ene race er den anden overlegen. Jeg synes, det er en frygtelig tankefejl, og jeg kan kun sige, at det er ødelæggende set fra et kristent synspunkt. Jeg er katolsk opdraget, og jeg kender ikke noget i den kristne religion, som giver os ret til at udslette andre mennesker, eller som siger, at vi kan forfølge vores interesser med alle midler – inklusive militære midler, inklusive brug af masseødelæggelsesvåben. Det er satanisk; det er en synd. Og jeg kan ikke forestille mig, at det er Guds vilje, at vi skal gå satanismens ærinde. Jeg ved ikke, om jeg siger det på den rigtige måde, men jeg vil virkelig gerne understrege, at vi er den kreative art.

Til Chandra vil jeg bare sige, at det er sandt, at det er den uforholdsmæssigt store individualitet, der har bragt os til det punkt, hvor folk støtter disse politikker. Men jeg tror, at problemet kommer af, at vi har forladt vores bedste traditioner. Hvis vi stadig holdt fast i humanismens principper – og jeg er klar over, at ordet humanisme bruges anderledes i USA end i Europa. I Europa betyder det den bedste periode i den klassiske periode i renæssancen, i den klassiske periode i Tyskland, den gyldne renæssance i Italien.

Grundlæggende er det ideen om, at vi som mennesker har talenter, når vi bliver født, og at det er vores glæde og frihed, men også moralske forpligtelse, at vi udvikler alle disse talenter til at blive smukke sjæle. At vi udvikler en smuk karakter; at vi udvikler vores potentiale til at blive genier så meget, vi kan, og på den måde deltager og bidrager til det fælles bedste.

I den asiatiske kultur var vægten altid en smule omvendt; man sagde, at vi først og fremmest har brug for statens og fællesskabets velfærd, og kun hvis man har en velfungerende stat, kan individet trives og udvikle sig. Mens man i Europa lagde lidt mere vægt på, at individet skal perfektionere sig selv, for at staten kan udvikle sig bedst muligt. Jeg tror, at løsningen er det, man finder i Schillers fjerde brev [i de æstetiske breve]. Der er et smukt citat, som jeg ikke har med mig, og jeg kan det ikke udenad; måske kan vi lægge det ind i chatten. Det siger grundlæggende, at ethvert menneske har som den store opgave i sin eksistens behovet for at perfektionere sig selv og være i enhed med staten. Jeg yder det ikke fuld retfærdighed, for Schiller har et meget smukt sprog, og mit engelsk er nogle gange ikke tilstrækkeligt til at udtrykke det på den rigtige måde. Se venligst på dette citat, for jeg tror, at hvis man både perfektionerer staten for individernes velbefindende, og man på den anden side har den idé, at alle individer har behov for og nødvendighed af at perfektionere sig selv, så ender man i samme tilstand – den bedst mulige frihed for individet og den bedst mulige udvikling af staten. Og det er det, vi bør sigte efter. Jeg tror ikke, det er en selvmodsigelse, som ikke kan løses.

Problemet er, at Vesten, som lagde lidt mere vægt på individualitet end Asien, da det neoliberal paradigme tog over, og vi blev det, som den russiske udenrigsminister Lavrov engang kaldte »de post-kristne værdier«, så kom man virkelig i den situation, vi har nu. Alt er frit; alt er tilladt. Så ender man i det hul af umoral, hvor vi befinder os i Vesten

lige nu. Så jeg tror, at den rigtige måde at komme tilbage på sporet på er, at vi vender tilbage til vores bedste traditioner inden for humanisme, til de principper, som grundlæggerne af den amerikanske revolution havde. Jeg tror, at hvis vi gør det, så vil en dialog mellem civilisationer være absolut mulig.

Så jeg ville bare komme med den kommentar. For det er op til os; vi er nødt til at forbedre os. Jeg er enig med Friedrich Schiller i, at der ikke vil ske nogen forbedring af den politiske situation, medmindre vi forædler os selv. Det må alle gøre individuelt, for staten eller nogen anden institution kan på ingen måde befri os fra det behov, vi har for at udvikle os. Vi er nødt til at vie vores liv til et højere formål, som er udviklingen af menneskeheden som helhed. Afsluttende bemærkninger:

Jeg kan kun sige, at jeg vil opfordre folk til, hvis de har et bestemt synspunkt, og de mener, at det, vi diskuterer her, ikke dækker det, at de nogle gange er nødt til at revidere deres tankegang. Jeg synes, det er meget tydeligt, at menneskeheden for første gang sidder i samme båd. Eksistensen af atomvåben, som kan udslette livet på planeten; internettet, som gør, at man kan nå det fjerneste hjørne af kloden for at holde konferencer og alle mulige ting, gør det berømte ordsprog om, at verden er blevet en landsby; det faktum, at man har pandemier, som på grund af flyrejser kan spredes på en dag over hele kloden. Jeg kunne sikkert komme med en hel masse andre grunde til, at menneskeheden virkelig sidder i samme båd. Før i tiden var det ikke tilfældet. Da Romerriget kollapsede, oplevede man i samme periode en renæssance i Indien kaldet Gupta-perioden, hvor de havde de smukkeste dramaer og poesi osv. Men folk blev ikke påvirket; Romerriget kunne bryde sammen, og andre steder oplevede man en renæssance. Det tog måneder at rejse, så selv nyhederne om disse udviklinger ville nogle gange ikke komme tilbage i løbet af et helt liv. Denne gang er det anderledes. Alt er

øjeblikkeligt, alt er forbundet. Med AI og digitalisering vil det hele bare gå hurtigere. Hvis vi i denne sammenkoblede verden ikke finder en løsning, som tager hensyn til hver enkelt nations, hver enkelt civilisations interesser, vil vi ikke kunne klare det sammen.

Enten vinder vi sammen, eller også dør vi sammen; det er et berømt gammelt ordsprog. Jeg tror, det kræver, at vi virkelig tænker over, hvordan vi kan definere en verdensorden, som tager hensyn til alle nationers interesser – USA's, de europæiske nationers, de afrikanske nationers, Ruslands, Kinas, Irans, Nordkoreas, Israels og Palæstinas. Hvordan definerer man en sikkerhedsarkitektur, som alle kan acceptere, fordi de føler, at den ikke går imod deres interesser? Jeg tror, at det er muligt. Jeg tror, at det magiske ord for det er udvikling, for hvis man bare sætter alt ind i ligningen og forbliver statisk – status quo – så ser disse konflikter ud til at være uoverkommelige. Men når man siger, at alle nationer fra nu af ser det som deres egen interesse at fremme alle andres interesser og vice versa, så er det nemt. Harmoni kan kun opstå, hvis alle nationer og alle underafdelinger udvikler sig til deres bedst mulige.

Det er dybe filosofiske spørgsmål, som tidligere er blevet tacklet af tænkere som Nicholas af Cusa, Leibniz og Confucius. Det kræver en filosofisk tilgang, for hvis man bare siger: »Men de nøgne fakta er sådan, og mine materielle interesser er sådan«, så kommer man ikke frem til en løsning. Man er nødt til at gå ind i filosofiens, metafysikkens, videnskabens, den store kunsts og især et ekstremt ophøjet menneskebillede, som man er nødt til at anerkende enten i virkeligheden eller som et potentiale i alle andre væsener. I ved alle, at hvis man taler med sin nabo og siger til ham: »Du er bare et modbydeligt eksemplar af menneskearten, og du er grim og dum,« så er det meget let at få problemer med sin nabo. Hvis du er afhængig af dit temperament, ender du i slagsmål eller det, der er værre. Men hvis du siger: »Jeg så, at du talte så pænt

til børnene i nabolaget. Du har et utroligt pædagogisk talent. Hvorfor udforsker du ikke denne bog, som jeg lige har læst, fordi den indeholder følgende indsigter i, hvordan man kan gøre pædagogik bedre?» Det hele afhænger virkelig af, hvordan du forholder dig til den anden person, hvordan du forholder dig til den anden nation, om du får krig eller fred. Jeg tror, det er den raffinerede personlighed, der gør forskellen. Jeg tror ikke, at den profit, som lige nu ser ud til at styre verden, vil være det eneste motiv. Jeg har en grundlæggende tro på menneskets godhed. Når man giver dem den rette opmuntring, eller nogle gange skal de bare konfronteres og slippes løs, så de gør ting ud over deres såkaldte grænser, så frigør man et kreativt potentiale i den anden person.

Jeg tror, vi er nødt til at have den kærlighed til menneskeheden, hvis vi vil ud af det her. Jeg kan ikke se, hvordan vi skal redde denne verden, hvis vi ikke alle individuelt, startende med os selv, forpligter os til at blive bedre mennesker; at vi vil være mere kærlige; at vi vil have en mere generøs holdning til alle andre mennesker. Hvis vi kan starte en bevægelse af mennesker, der elsker menneskeheden, er jeg helt sikker på, at de milliarder af mennesker, der findes, vil bringe denne godhed og disse syndens strukturer frem, som lige nu klart dominerer verden – det var, hvad pave Johannes Paul II sagde ved afslutningen af den kolde krig; at syndens strukturer findes i øst og vest. På det tidspunkt var det den kollapsende Sovjetunion. Han advarede mod de neokonservatives eufori og sagde: »Nej, I har ikke vundet den kolde krig, for disse syndens strukturer findes også i Vesten.«

Jeg tror, vi er nødt til at tænke på disse spørgsmål på en anden måde. Men jeg tror ikke, vi kommer uden om at organisere, organisere og organisere. Få mange flere mennesker ind i denne IPC-proces. Organiser, at Schiller-konferencen, som nu er fem uger væk, kan blive en rigtig massebegivenhed, der involverer tusinder og atter tusinder af mennesker på alle kontinenter. Og sætte gang i ideen om en ny økonomisk

verdensorden, som gør det muligt for alle mennesker på planeten at overleve og have det godt.

Så jeg vil bare slutte af med at sige, at vi befinder os i det farligste øjeblik i verdenshistorien nogensinde; men jeg kan også se, at vi potentielt står ved begyndelsen af en smuk ny renæssance, hvor vi overvinder disse syndens strukturer, fordi vi endelig bliver mennesker og bliver kreative og lever sammen og fejrer denne unikke karakter hos hele menneskearten. Så selv om vi bør være på vagt, årvågne og alarmerede, bør vi også være optimistiske. For hvis vi gør, hvad vi skal, kan vi vinde denne kamp.

Det virkelige problem ved næste uges valg

af Stewart Battle (EIRNS) – 31. oktober 2024

Mens vi nu er mindre end en uge fra det amerikanske valg, finder de virkelig betydningsfulde begivenheder, der vil forme verdens fremtid, sted på en helt anden scene. I det omfang borgerne arbejder for at bringe disse væsentlige spørgsmål op til overfladen i deres lande – i stedet for at bukke under for det, der synes muligt i betragtning af de tilgængelige muligheder – vil ikke kun det kollektive Vestens, men hele verdens skæbne blive afgjort.

Onsdag den 30. oktober viste FN's generalforsamling igen, at USA ikke længere har mandat til at være den såkaldte »leder af den frie verden«, da denne (frie verden –*red.*) med et overvældende flertal på 187-2 stemte for at afslutte USA's 62-årige blokade af Cuba. Det er måske ikke så tilfældigt, at det eneste andet land, der stemte sammen med USA mod ophævelsen af

blokaden, var Israel. Selv om denne afstemning finder sted hvert år i FN, sker den i dag inden for rammerne af en såkaldt »regelbaseret orden«, som aldrig har været mere miskrediteret.

Det sker kun få dage efter, at Israels Knesset stemte for at forbyde FN's Hjelpeorganisation for Palæstinaflygtninge i Mellemøsten (UNRWA) at operere på israelsk og palæstinensisk territorium, en organisation, som der reelt ikke er nogen erstatning for, og hvis fjernelse vil betyde endnu flere ekstreme lidelser for det palæstinensiske folk. Hvis den israelske beslutning gennemføres, »vil det være en total katastrofe, det er som at smide barnet ud med badevandet,« sagde UNRWA's generalkommissær Philippe Lazzarini til AP i et interview den 30. oktober. I en endnu skarpere kommentar skrev Lazzarini på X sit brev den 28. oktober til formanden for FN's generalforsamling med indledningen: »I dag, selv når vi ser ind i ansigterne på børn i Gaza, hvoraf vi ved, at nogle vil dø i morgen, smuldrer den regelbaserede internationale orden i en gentagelse af de rædsler, der førte til etableringen af FN, og i strid med forpligtelserne til at forhindre, at de gentager sig.«

Samtidig er virkningerne af denne politik ikke engang til gavn for befolkningen og økonomierne i Vesten. Tysklands bilsektor nærmer sig nu en direkte afgrund, og Volkswagen har oplevet et kollaps i nettoresultatet på 64 % alene i september. I Storbritannien hæves skatterne over hele linjen for at kompensere for budgetunderskud i en af de største stigninger i årevis. I lande i hele NATO knirker budgetterne under vægten af stadig større udgifter til deres militær-industrielle-finansielle komplekser, mens deres reelle fysiske økonomier lider under mange års underinvestering.

Derudover svæver verden på tærsklen til krige, som ikke er set i generationer, da vi står over for udsigten til, at der udbryder global krig på to fronter. Utroligt nok nærmer dette tal sig nu tre, da vestlige ledere manisk insisterer på, at Nordkorea nu skal føjes til listen over lande, der skal

konfronteres – og som nu har reageret ved at teste endnu et atomart ballistisk missil. Er det virkelig værd at risikere civilisationens overlevelse for at forsvare integriteten af denne »regelbaserede orden«?

Det er faktisk mere end indlysende, at den eneste »isolerede« er det kollektive Vesten, hvis »orden« nu smuldrer. Resultatet er, at alle, der lever i dag, konfronteres med en udfordring, langt større end nogen de nogensinde har oplevet før. Det vil ikke blive omgjort af et valg eller ved at ændre det eksisterende system. Hvad der kræves, er en ændring i aksiomerne, en ændring i tænkningen. Eller som Helga Zepp-LaRouche har insisteret på, en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur.

Så lad være med at nøjes med det, der forekommer at være de muligheder du har fået. Tag i stedet ved lære af Jose Vega og Diane Sares uafhængige kampagner, som sammen med andre uafhængige kandidater står i spidsen for en indsats i USA for at bringe denne virkelighed frem i lyset.

Foto: UN Photo/Evan Schnieder

**Invitation til Den
Internationale Fredskoalition
#74**

Uanset udfaldet af af det

amerikanske valg

Den Internationale Fredskoalition

Fredag den 1. november kl. 16:00 dansk tid

Tilmeld dig her for at modtage et Zoom link.

Vær med denne fredag med Jeremy Loffredo fra Gray Zone; Dr. James Cobey fra bestyrelsen for Palestinian House of Freedom i DC og Voices from The Holy Land; Dr. Chandra Muzaffar, grundlægger og præsident for International Movement for a Just World (JUST) i Malaysia og mange flere.

Uanset udfaldet af det amerikanske valg...

Dennis Small

Den 30. oktober 2024 (EIRNS) – Vi er en uge efter det historiske topmøde i BRIKS den 22.-24. oktober i Kazan, Rusland, og mindre end en uge før valget i USA den 5. november. I de resterende dage før valget er der en stor chance for, at verden bliver bragt på randen af atomar krigsførelse mellem supermagter i to forskellige krigsskuepladser, og der skal handles nu for at forhindre dette ved at arbejde med den Globale Majoritet for at skabe et nyt paradigme for sikkerhed og udvikling for alle. Stemmeafgivning alene vil ikke gøre det.

For det første, Sydvestasien: Der er diskussioner i gang – både i offentligheden og bag kulisserne – om et muligt opfølgende angreb fra Israel mod Iran, med eller uden et mellemliggende iransk gengældelsesangreb på det første angreb, denne gang med angreb på større økonomisk infrastruktur (såsom oliefelter) og muligvis tilmed Irans velbeskyttede atomprogram. Herzi Halevi, chefen for generalstaben i Israels forsvarsstyrker (IDF), fortalte den 29. oktober luftvåbnets piloter, at Iran kunne blive ramt »med kapaciteter, som vi

ikke engang brugte denne gang ... og de steder, som vi skånedes denne gang.« Neokonservative krigsmagere i USA opildner Israel, som f.eks. den tidligere efterretningsofficer i den amerikanske hær Jon Sweet, der skrev i *The Hill* den 30. oktober, at »Israel har brug for en vedvarende luftkampagne for at skabe betingelser for nederlaget for Den Islamiske Republik Iran«, og at »fredagens luftangreb sandsynligvis blot var en begyndelse... Israel er et skridt tættere på at fjerne hovedet fra den iranske hydra.«

For det andet, Ukraine: Ruslands føderale sikkerhedstjeneste (FSB) meddelte, at en ukrainsk sabotage- og rekognosceringsgruppe, som omfattede lejesoldater, uden held havde forsøgt at bryde igennem den russiske grænse i Bryansk-regionen den 27. oktober. FSB's rapport indeholdt billeder af nogle af lejesoldaterne, herunder en tatovering på overarmen af en af dem, der viser en engel med en riffel, med et banner med teksten »Ranger« og »2d Bn« – tilsyneladende en henvisning til 2. bataljon af den amerikanske hærs 75. Rangerregiment. Den 30. oktober citerede det russiske nyhedsbureau Sputnik en sikkerhedsekspert, som konkluderede, at det egentlige mål med angrebet på Bryansk »var at bane vejen for et yderligere, større forsøg, også fra NATO-styrker, på at trænge ind i denne russiske region.« Den udbredte mediepromovering af historien om, at tusindvis af nordkoreanske tropper blev trænet i Rusland og snart ville blive indsat mod Ukraine, har allerede skabt den grundløse begrundelse for en sådan planlagt NATO-optræning direkte mod Rusland.

Uanset udfaldet af det amerikanske valg vil denne virkelighed med udsigt til atomkrig på kort sigt være på verdens dagsorden. Men det samme vil resultatet af BRIKS-topmødet i Kazan, som satte den Globale Majoritets påtrængende opfordring til at opbygge en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur i centrum for verdens dagsorden – med en åben invitation til samarbejdsvillige nationer i EU og tilmed

NATO om at deltage i denne indsats.

Som Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche sagde i sit ugentlige Dialog-webcast den 30. oktober:

»Kazan-mødet tilbyder et nyt system af relationer mellem nationer baseret på de fem principper for fredelig sameksistens... Det er naturligvis også indlejret i FN's charter. Hvis Vesten ville holde sig til FN-pagten, ville de ikke have noget problem med at knytte sig til den.

»Det, der står i vejen, er resterne af geopolitik, som stammer fra imperiets tid, især det Britiske Imperium. Det er berygtet, at de altid gerne vil manipulere stater – alliere sig med den svagere stat mod den stærkere stat eller skabe en form for landkort, der giver plads til manipulation af grænser og etniske konflikter. Og så blev denne idé om geopolitik naturligvis eftertrykkeligt gentaget i Wolfowitz-doktrinen ved afslutningen af Den kolde Krig, hvor de neokonservative grundlæggende sagde, at der skulle være en unipolær verden domineret af USA, og at ingen gruppe eller land eller nation eller gruppe af nationer nogensinde skulle have lov til at overgå USA med hensyn til økonomisk, politisk eller militær magt...

»Det førte til et enormt tilbageslag, fordi ideen om at man kan eksportere den liberale demokratimodel, det Fukuyama kaldte *historiens afslutning*, som dybest set betød, at man ville eksportere den neoliberale økonomiske model, den liberale kulturelle model, eksportere den vestlige opfattelse af demokrati og menneskerettigheder til alle disse lande rundt omkring på kloden – det førte til et gigantisk tilbageslag...

“Det er derfor, man nu har en relativt løs sammenslutning af stater, som ikke danner en blok, og de understreger, at de ikke konkurrerer med NATO eller EU med hensyn til blokdannelse. De har erklæret, at de er åbne for, at alle kan være med, også NATO-medlemmer. Så dette ville være en perfekt

mulighed for at sige: Lad os bare lægge denne konfrontation ... lad os lægge det sorte og hvide skema til side og anerkende, at det er en god ting, at verden består af så mange nationer og kulturer og traditioner. Og lad os finde en fremgangsmåde gennem fælles udvikling, så vi alle kan leve fredeligt på denne ene planet...

»Det var den overvældende intention på mødet i Kazan i BRIKS... Der var 4,7 milliarder mennesker repræsenteret, og dermed 57% af verdens befolkning. Det er tydeligvis den Globale Majoritet lige dér. Og disse lande fortsætter nu med at forsøge at opbygge et nyt økonomisk system, som vil overvinde fattigdom og underudvikling for dem alle...

»Det er virkelig en chance for menneskeheden for at undgå en katastrofe i form af en atomkrig, som ville udslette alt liv på planeten – hvis vi kan komme med i denne nye udvikling i tide.«

Foto: Israeli Airforce Facebook page

BRIKS-topmødet og afslutningen på 500 års kolonialisme
Webcast-dialog med Schiller Instituttets grundlægger og

formand Helga Zepp-LaRouche

BRIKS-topmødet og afslutningen på 500 års kolonialisme

Webcast-dialog med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche

Onsdag den 30. oktober 2024

Ikke korrekturlæst

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. Dette er onsdag den 30. oktober 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller sende dem til chat-siden.

Helga, sidste uge var en ekstremt begivenhedsrig uge: Tre af de mest betydningsfulde begivenheder var BRIKS-topmødet i Kazan, Rusland; Jose Vega og Diane Sare Peace Fund-symposiet/koncerten den 26. oktober i New York City og Operation DAWN »Threat of Nuclear War in the World Today« Brunch dagen efter, der blev afholdt af Scott Ritter. Ved de to arrangementer i New York City deltog du og gav et klart alternativ til oligarkiets krige, hvor du talte om at erstatte geopolitik med en ny strategisk og udviklingsmæssig arkitektur.

Så vores første spørgsmål er, om du kan uddybe, hvad du mener, når du siger, at vi skal afvise geopolitik, og give din vurdering af BRIKS-topmødet? Repræsenterede det en positiv bevægelse i retning af at overvinde geopolitik?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Ja, det gjorde det. Mødet i Kazan

tilbyder et nyt system for relationer mellem nationer, grundlæggende baseret på de fem principper for fredelig sameksistens, nemlig at respektere hvert lands suverænitet, ikke at blande sig i interne anliggender og at acceptere de forskellige sociale systemer. Så jeg tror, at de fem principper for fredelig sameksistens er grundlaget for BRIKS-konferencen, og det er naturligvis også indlejret i FN-pagten. Og hvis Vesten ville holde sig til FN-pagten, ville de ikke have noget problem med at tilslutte sig den.

Det, der står i vejen, er resterne af geopolitik, som stammer fra imperiets tid, især det Britiske Imperium. Det er berygtet, at de altid gerne vil manipulere med stater – alliere sig med den svagere stat mod den stærkere stat eller lave en form for landkort, som giver plads til manipulation af grænser og etniske konflikter. Og så blev denne idé om geopolitik naturligvis eftertrykkeligt gentaget i Wolfowitz-doktrinen ved afslutningen af den kolde krig, hvor de neokonservative grundlæggende sagde, at der skal være en unipolær verden domineret af USA, og at ingen gruppe eller intet land, ingen nation eller gruppe af nationer nogensinde skal have lov til at overgå USA med hensyn til økonomisk, politisk eller militær magt.

Det var naturligvis det, der desværre var grundlaget for udenrigspolitikken i den umiddelbare periode efter den kolde krig, som førte til farvede revolutioner, regimeskift og interventionskrige ved grundlæggende at forsøge at bevare den unipolære verden og sørge for, at ingen anden regering ville modsætte sig det.

Det er for kort til at komme ind på alle de politikker, der fulgte med, men det førte til et enormt tilbageslag, fordi ideen om, at man kan eksportere den liberale demokratimodel, det, Francis Fukuyama kaldte *historiens afslutning*, hvilket grundlæggende betød, at man ville eksportere den neoliberale økonomiske model, den liberale kulturelle model, eksportere den vestlige opfattelse af demokrati og menneskerettigheder

til alle disse lande rundt om i verden – det førte til et gigantisk tilbageslag.

Og det, vi nu har set i lang tid, er en nyorientering af nationer, som ikke kan lide at blive forandret. Folk siger: »Vi har vores egen kultur, vores traditioner, og dem vil vi gerne holde fast i.« Derfor har man nu en relativt løs sammenslutning af stater, som ikke danner en blok, og de understreger, at de ikke konkurrerer med NATO eller EU med hensyn til blokdannelse, men grundlæggende siger de, at de er åbne for, at alle kan være med, også NATO-medlemmer.

Så dette ville være en perfekt mulighed for at sige: Lad os droppe den her konfrontation, at man altid er nødt til at have en fjende, og at et land enten er med eller imod en – enten ven eller fjende – lad os lægge sort-hvid-skemaet til side og bare anerkende, at det er godt, at verden består af så mange nationer og kulturer og traditioner. Og lad os finde en metode gennem fælles udvikling, så vi alle kan leve fredeligt på denne ene planet, som tilfældigvis er den eneste, vi har indtil videre. Du ved, vi afventer fremtidig udforskning af rummet, men denne planet er den eneste, vi har at leve på indtil videre. Så lad os slutte fred og skabe en orden, der gør det muligt.

Det var den altoverskyggende hensigt: På mødet i Kazan var der allerede 22 medlemmer – jeg tror, der var 9 permanente medlemmer og 13 partnerstater, som blev medlemmer, men som allerede var accepteret som medlemmer. Og så er der en lang række lande, som håber på at blive medlemmer i fremtiden. Så allerede i Kazan var der 4,7 milliarder mennesker repræsenteret, og dermed 57% af verdens befolkning. Det er helt klart den Globale Majoritet, der allerede er der. Og disse lande fortsætter nu med at forsøge at opbygge et nyt økonomisk system, som vil overvinde fattigdom og underudvikling for dem alle. Og selv om de endnu ikke er gået helt så langt som til at have en ny reservevaluta, fordi de vil være forsigtige og ikke gentage fejlene med euroen, så er

de ved at skabe nye institutioner. De har allerede skabt den nye udviklingsbank, som skal blive det Globale Syds store bank. Så foreslog Putin en investeringsplatform for BRIKS, en kornplatform for BRIKS.

Så tingene bevæger sig meget, meget hurtigt, og jeg tror, at Vesten stadig har det meget svært – ikke alle, fordi folk, der kender til det, almindelige mennesker, så at sige, de er ret glade og byder denne udvikling velkommen – men nogle af etableringerne, de har meget svært ved at anerkende dette nye flertal: at det er organiseret, at det vokser. For hvis de skulle indtage en positiv holdning, ville de være nødt til at kaste alle deres eksisterende antagelser og aksiomer om verden over bord, og det er de tydeligvis ikke intellektuelt fleksible nok til at gøre.

Så de nægter stadig at forholde sig på nogen positiv måde til denne nye BRIKS-kombination. Men der er flere og flere stemmer nu, der siger fra, som for eksempel Ungarn, Slovakiet, den nye regering i Georgien; men også Charles de Gaulles barnebarn, Pierre de Gaulle, sagde, at Frankrig under ingen omstændigheder måtte gå glip af muligheden for at blive medlem af BRIKS! Der er kræfter, der siger den slags i Italien og Tyskland: Så jeg tror, at vi nu befinder os i en periode med store forandringer. Og jeg kan kun sige, at folk virkelig bør studere dette og ikke fordømme det, bare fordi mainstream-medierne har en negativ holdning: Jeg tror, at det virkelig er en chance for menneskeheden for at undgå den katastrofe, det er at havne i en atomkrig, som ville udrydde alt liv på planeten – hvis vi kan komme med i denne nye situation i tide.

Så jeg synes, det er en meget optimistisk og glædelig begivenhed.

SCHLANGER: Helga, før BRIKS-topmødet blev der indgået en aftale mellem Indien og Kina om at løse deres grænsestrid, som havde stået på i lang tid. Så jeg har et spørgsmål til dig fra en korrespondent i Pakistan: »I betragtning af

angloamerikanernes rolle i at fremprovokere konfrontation, tror du så, at denne aftale kan føre til et bedre forhold mellem Indien og Kina? Og hvad betyder det for Pakistan?»

ZEPP-LAROUCHE: Jeg er ret sikker på, at det vil lykkes, for det er ret klart, at Indien var den mest omstridte nation i BRIKS, set ud fra det synspunkt, at de såkaldte »demokratier« ønskede at trække Indien som det formodede største demokrati i verden over i demokraternes lejr. Der har været en enorm indsats fra USA, fra Storbritannien, fra Scholz – den tyske kansler Olaf Scholz tog dertil med fire ministre den 25. oktober, umiddelbart efter mødet i Kazan, og forsøgte at trække Indien over i den vestlige lejr ved at tilbyde militært udstyr for at reducere (citat) »afhængigheden« af Rusland og alt det der. Så de har ikke opgivet at trække Indien i den anden retning. Og jeg tror, at premierminister Modi er – der er mange ting, man kan sige om hans indenrigspolitik – men jeg tror, at han på det strategiske plan ønsker at bevare Indiens uafhængighed i overensstemmelse med den indiske politiske tradition, der går langt tilbage. Så jeg tror, det er en vigtig ting. Og jeg tænker, at det også er en meget høj prioritet for Xi Jinping: Husk, at Xi Jinping tog til Indien for ti år siden [september 2014] eller deromkring, og han holdt en tale i New Delhi, som jeg dengang læste i detaljer, og jeg var virkelig imponeret over, at Xi Jinping har en indgående viden om indisk historie, og han understregede de vigtige højdepunkter i indisk historie og kultur. Så jeg mener, at der fra den side også er en stor åbenhed, og hvad det betyder – så jeg tror, at de vil holde fast i det. De ved, hvad der er det modsatte, de ved, hvem der forsøger at modsætte sig det, og de er kloge politikere.

Hvad betyder det for Pakistan? Jeg ved, at det nok var Indien, der var skyld i, at Pakistan ikke blev inviteret til BRIKS-topmødet, hvis jeg ikke tager fejl, og der er selvfølgelig stadig masser af spændinger. Men jeg er stadig ret optimistisk med hensyn til, at hele idéen med Bælte- og Vej-Initiativet,

eller lokale forbindelser, vil vokse til at omfatte hele Asien, hele Eurasien. Det vil forbinde de asiatiske lande med de europæiske lande gennem udviklingskorridorer langs den gamle Silkevej og langs andre nyanlagte korridorer. Så jeg er ret optimistisk med hensyn til, at CPEC-korridoren, den kinesisk-pakistanske økonomiske korridor, som er et af udstillingsvinduerne for hele Bælte- og Vej-Initiativet, vil blive forbundet med alle disse andre projekter. Og at disse spændinger i sidste ende vil vokse ud af sig selv gennem fælles økonomisk udvikling.

Jeg tænker, at det også vil få nogle vigtige konsekvenser for indenrigspolitikken i Pakistan, som jeg mener også har brug for forbedringer i forhold til, hvad der sker med Imran Khan. Så jeg tror, at det overordnede perspektiv er, at momentum helt klart er på BRIKS' side, og derfor kan spændingerne mellem Pakistan og Indien forhåbentlig elimineres i den sammenhæng, i alles fælles interesse.

SCHLANGER: I lørdags var der en konference, et symposium og en koncert sponsoreret af de uafhængige kandidater Diane Sare til det amerikanske senat i New York og Jose Vega til kongressen i Bronx (CD15) med titlen »Byg et fredskor mod krigens spøgelser«. Vi har et spørgsmål fra en af deltagerne, som sagde, at »de musikalske præsentationer var særligt bevægende«, men hun spørger: »Jeg er ikke sikker på, at jeg helt forstår, hvordan kultur kan spille en rolle i at overvinde geopolitik.«

ZEPP-LAROUICHE: Det er et godt spørgsmål!

Jeg tror, det er vigtigt at forstå, at både fra den humanistiske side – hvad jeg mener med humanist, da jeg ved, at ordet på engelsk har en lidt anden betydning, end vi bruger det i Europa – hvad jeg forstår ved humanisme, er den italienske renæssance, den tyske klassiske periode, folk som Beethoven, Schiller og Humboldt: For dem er ideen om musik og kultur i almindelighed, men musik i særdeleshed, at have en

direkte effekt på følelserne. Og grunden til, at vi og de lægger så stor vægt på klassisk musik, som de afroamerikanske spirituals i USA i høj grad er en del af, er, at den taler direkte til hjertet, til hjernen, men gennem hjertet, og den løfter folk op: Den får folk til at tænke og føle sig mere forædlede, mere raffinerede, mere uddybede; at have flere frihedsgrader i sin udvikling. Og det er meget vigtigt for udviklingen af karakteren og sindet. Det er f.eks. derfor, at mange store videnskabsmænd, herunder Albert Einstein, spillede violin eller et andet musikinstrument, før de begyndte at arbejde på et matematisk eller fysisk problem, fordi det sætter dig i en kreativ stemning.

Hvis man nu ser på, hvad det modsatte gør, så er det Romerriget, du ved, de brugte cirkus, gladiatorer, der kæmpede mod hinanden eller kastede kristne for løverne, i den tradition brugte imperierne altid underholdning til at sænke folks moralske og intellektuelle niveau, fordi de tror, at hvis folk bliver gjort så dyriske som muligt, er det lettere at kontrollere dem. For hvis de har ubevægelige følelser, kan man få dem til at gå med til at dræbe de kristne eller gladiatoren og vende tommelfingeren nedad; hvis de vil have dem til at leve, vender de tommelfingeren opad – og på den måde inddrager man dem i en bestialske tankegang.

Og hvis man ser på noget af den såkaldte populærmusik – og jeg ved, at jeg træder mange over tærne, når jeg siger det – men hvis man ser på noget af popmusikken fra det gotiske til forskellige former for rap, og hvor det bestialske billede af mennesket fremmes, eller meningsløs vold, eller bare den laveste del af den menneskelige karakter, så øger man aggressionen. Og man kan faktisk få folk til at blive ret aggressive ved hjælp af bestemte rytmer, og det ser man i visse typer af fodboldkampe – du forstår, hvad jeg mener.

Så hvis man vil ophøje folk og sige, at vi ikke skal betragte andre nationer som fjender, men at vi skal forholde os til den andens bedste tradition: Så ville man prøve at finde de

smukkeste folkesange eller den bedste klassiske komposition; ikke al musik har den slags polyfoniske kompositioner som vestlig klassisk musik, men selv i enkle folkemelodier kan man finde utrolige grader af skønhed, og det ville man forholde sig til.

Man kan naturligvis ikke afslutte en igangværende krig ved at spille en klassisk koncert, men man forvandler de mennesker, der lytter til den klassiske musik, til en mere ædel tankegang. Og så er de også mere modtagelige for mere ædle ideer. Så derfor synes jeg, at det var et virkeligt gennembrud og en glæde at bruge denne blanding af politiske taler, klassisk musik, kormusik og solister til at opnå den effekt. Og nogle mennesker har aldrig været udsat for klassisk musik, og de har svært ved at forholde sig til det, men jeg tror, at det kun er meget få, hærdede sind, der ikke er i stand til at opfatte det i sidste ende.

SCHLANGER: Videoen fra arrangementet i lørdags er lagt ud på Jose Vega og Diane Sare Peace Funds kampagnehjemmesider. Den varer omkring tre timer, men jeg anbefaler, at man ser den og deler den – det var virkelig en ekstraordinær begivenhed med meget kendte talere som Scott Ritter og Jimmy Dore, Garland Nixon, oberst Lawrence Wilkerson (pensioneret) og selvfølgelig Helga Zepp-LaRouche.

Med hensyn til spørgsmålet om at højne den menneskelige ånd og spørgsmålet om broderskab er der flere spørgsmål fra folk, som er vrede over de vedvarende, morderiske angreb fra Israels forsvarsstyrker (IDF) mod Gaza og Libanon og andre steder. Vi har for eksempel Jim, der skriver: »Hvad er meningen med at forsøge at overtale psykopater?« Og han opfordrede til en massiv væbnet invasion af fredsbevarende styrker for at beskytte nødhjælpsarbejdere i Gaza.

En anden skriver, at hun er ved at miste håbet, og spørger: »Hvorfor truer de arabiske lande eller Rusland ikke med at angribe Israel?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, det er ubeskriveligt, hvad der sker, og den seneste udvikling, hvor Israel forbyder den palæstinensiske hjælpeorganisation UNRWA, er – bare hvis du forestiller dig, hvad der foregår: Nu er der ikke flere journalister, fordi de alle er blevet dræbt eller fordrevet; ikke flere nødhjælpsarbejdere, ingen medicinsk hjælp, ingen læger, og de få rapporter, der kommer fra Gaza, er så utrolige, hvad der sker der: Dybest set er det etnisk udrensning, og det er utroligt, at menneskeheden endnu ikke er i stand til at håndtere det.

Men jeg tror, der er meget i bevægelse: Den sydafrikanske regering har lige afleveret nyt materiale, 5.000 siders dokumentation, til FN's Internationale Domstol og bedt om øjeblikkelig handling. Og jeg kan kun sige, at nogle regerings manglende handling sandsynligvis vil være en plet på dem for evigt; og at der stadig er nogle regeringer, der sender våben til Israel, på trods af alt det, der foregår, kan jeg kun håbe, at vi kan mobilisere et alternativ. Jeg sagde det sidste gang, selv om det ser ekstremt usandsynligt ud, med de militære angreb mellem Israel og Iran, det igangværende rædselsshow i Libanon, folkemordet i Gaza, kan jeg kun håbe, at det kan lykkes os at skubbe ideen om en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur frem på den internationale arena; og så have udviklingen af Oase-planen for Sydvestasien som en del af det, og virkelig forsøge at ændre dynamikken.

På den ene side kan man virkelig ikke hvile et øjeblik på grund af situationen, men jeg er en lille smule håbefuld: For forandringerne sker ekstremt hurtigt. Situationen i Ukraine er ved at nå et afgørende punkt for forandring, forhåbentlig til det bedre; situationen i det amerikanske valg – vi får en ny præsident om seks dage, skulle man tro, eller i hvert fald en ændring i situationen. Og vi har fået resultaterne af BRIKS-topmødet i Kazan. Så vi må blive ved med at mobilisere så meget, vi kan, for at lægge løsningerne på bordet, som er en økonomisk udviklingsplan for hele regionen, for hvis man ikke

har en tilgang, der hjælper alle lande i situationen, tror jeg ikke, at en løsning vil være mulig.

Jeg ved, at det ikke er, hvad nogle mennesker gerne vil høre, men hvis det var et let problem, ville det allerede være løst. Og jeg kan kun sige, at håbet om økonomisk udvikling i forbindelse med Bælte- og Vej-Initiativet sandsynligvis er den eneste måde, hvorpå vi kan nå frem til fred og en afslutning på massakren. ‘

SCHLANGER: OK, jeg har en tilføjelse til begivenheden fra sidste lørdag: Du kan linke til det fra Sare for Senate-kampagnens og også Vote Vega-kampagnens hjemmesider.

Om de kulturelle spørgsmål skriver en kvinde fra Canada: »Der er ikke meget kultur i Vesten i dag. Desværre er alt, hvad vi hører og ser, Hollywood-underholdning. Heldigvis kan vi nu få adgang til rigtig kultur med internettet.«

Her er et spørgsmål, der kom ind fra flere personer: »Hvordan står det til med Saudi-Arabien? Er Saudi-Arabien en del af BRIKS eller ej?«

ZEPP-LAROUCHE: Tja, ikke formelt. Jeg tror, de stadig sidder lidt på hegnet. Jeg kan kun forestille mig, at de bliver presset meget af Storbritannien og USA til ikke at gå med i BRIKS. I betragtning af Saudi-Arabiens historie med Storbritannien og USA er jeg ikke helt sikker på, hvad den interne dynamik er i Saudi-Arabien. Men lige nu tror jeg, at de sidder på hegnet, og man kan kun antage, at de vil følge med strømmen i sidste ende.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål fra en person om valget i Georgien på søndag den 27. oktober. Og partiet Georgia Dream, som anses for at være et pro-Moskva-parti, vandt valget, og straks udtrykte EU og NATO deres utilfredshed. Og denne person skriver: »Tror du, at der vil komme et forsøg på et Maidan-kup i Georgien, og hvad ville Putin i så fald gøre?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, det er meget, meget interessant, for det bliver meget tydeligt, at hvis et pro-NATO-land vinder et sted, så er det en sejr for demokratiet, og hvis modstanderen vinder, så er det valgsvindelse, og det skal bekæmpes! Jeg mener, det er ved at blive så tydeligt! Georgia Dream-partiet fik 56%, pro-EU-partiet fik 39%, så det er en overvældende sejr. Men det forhindrede ikke præsidenten, som tydeligvis er pro-EU og pro-Vesten, hun er faktisk elev af Zbigniew Brzezinski! Hun studerede på Columbia University, hun var fransk ambassadør på et tidspunkt, hun har fransk statsborgerskab, så efter min mening er hun et af de eksempler, hvor visse provestlige politikere er blevet placeret på poster i de tidligere sovjetrepublikker, og så kræver de meget højlydt at slutte sig til Vesten og så videre, men de repræsenterer faktisk ikke folkets vilje.

Husk nu, at der var krig i Georgien i 2008, hvor Rusland intervererede i Sydossetien og Abkhasien, og det var et meget farligt øjeblik for Georgien. Det var resultatet af bestræbelserne på at trække Georgien ind i NATO, hvilket blev lovet på NATO-topmødet i Bukarest i 2008. Og mange af problemerne for Ukraine opstod på grund af det uforsvarlige løfte om, at Ukraine kunne blive medlem af NATO. Og det førte så til den russiske intervention i Georgien. Det satte en stopper for Georgien i denne omgang. Og det er klart, at Georgien er i en meget vanskelig situation, fordi de er nødt til at være – de er ikke anti-vestlige. Partiet Georgian Dream siger, at de gerne vil være en del af EU, en del af Vesten, men de vil også gerne have et godt forhold til Rusland. Er det ikke en rimelig holdning?

Jeg mener, hvad synes du? Hvorfor er Mexico ikke med i BRIKS? Fordi de ligger ved grænsen til USA. Og der er et ordsprog i Mexico, som siger, at de kun har ét problem – og det er geografisk og historisk. Det er klart, hvad det refererer til!

Så Georgien er i en sammenlignelig situation. Og er det ikke klogere at sige, at de ønsker at have et godt forhold til

begge, ligesom Slovakiet og Ungarn? Så jeg tror, at hele idéen om, hvad EU gør, Ursula von der Leyen, der opfordrer til dette valg, er præcis den slags geopolitisk tænkning, jeg talte om før, og det er ikke godt for det georgiske folk. Og ja, de forsøger sig med et »Maidan« lige nu, det er der ingen tvivl om. Forhåbentlig kan der falde ro over det, og jeg tror ikke, at Putin vil tillade Georgien at gå i retning af det, der blev forsøgt i Ukraine, for det er en vital sikkerhedsinteresse for Rusland ikke at have offensive våbensystemer ved grænsen, som kan nå dybt ind på Ruslands territorium. Det er en rød linje: Ville USA acceptere cubanske, kinesiske eller russiske offensive systemer ved grænsen til Canada/USA eller Mexico/USA? Naturligvis ikke!

Så der bør være et lige princip for alle, og derfor kan jeg kun håbe, at bestræbelserne på at gentage Maidan kan afblæses.

SCHLANGER: Og Georgiens grænse til Rusland er næsten 600 kilometer. Med hensyn til spørgsmålet om Mexico. Det andet ordsprog om Mexico lyder: »Mexico er for langt fra Gud og for tæt på USA.«

Helga, jeg har et par spørgsmål mere til dig, et fra Tyskland. Der er rapporter om voksende spændinger inden for regeringskoalitionen, dvs. Socialdemokraterne, De Frie Demokrater og De Grønne, da deres stemmeantal er faldet ved de seneste tre delstatsparlamentsvalg. Spørgsmålet, der kommer ind, er: »Hvad vil du foreslå som erstatning for den mislykkede og upopulære Scholz-regering?«

ZEPP-LAROUCHE: Koalitionen fungerer virkelig ikke. Det er tydeligvis lykkedes dem at ruinere Tyskland i en grad – i går var der to økonomiske topmøder. Det ene var indkaldt af kansler Olaf Scholz (SPD) med direktørerne for bilindustrien, og det andet var indkaldt af finansminister Christian Lindner (FDP) med de mellemstore industrier og nystartede virksomheder, og de to havde intet med hinanden at gøre. Så det var, som om kansleren og finansministeren dybest set

forsøgte at sætte sig op mod hinanden med henblik på fremtidige valgresultater. Men de har tydeligvis to helt forskellige opfattelser. Ingen af dem fungerer: Vi har en enorm krise i Tyskland lige nu, hvor VW har meddelt, at de vil lukke tre fabrikker og dermed afskedige titusinder af medarbejdere! Og regionen Wolfsburg, hvor VW har sit hovedkvarter, og hvor der er mange VW-fabrikker og leverandører, er ved at blive lukket helt ned og ruineret! Dette er en stor national krise, og der er nu flere talsmænd fra FDP, men også Lindner selv, som dybest set siger, at det meget vel kan være, at koalitionen ikke vil overleve dette efterår. Og Lindner sagde, at dette efterår er et beslutningens efterår.

Så det kan meget vel være, at hvis det ikke lykkes at få en aftale mellem de tre koalitions partnere om budgettet for 2025, så tror jeg, at regeringen vil falde, og den kan falde før jul.

Hvad angår afløseren, er det ikke så let, for desværre har den nuværende kanslerkandidat for CDU/CSU, Friedrich Merz, profileret sig som den mest høgeagtige og krigsivrige person. Han kræver, at Tyskland leverer Taurus-missilet til Ukraine – og jeg forstår ikke, hvordan man ved sine fulde fem kan sige det, når selv en ukrainsk øverstbefalende i går kom ud og sagde, at hele fronten er ved at bryde sammen, at der mangler ammunition, at der mangler tropper, at de ikke har nogen forsyninger, at soldaterne på fronten er supertrætte, fordi de har kæmpet i årevis, og han indrømmede, at den ikke fungerer og er på vej mod sin afslutning. Så i denne situation betyder det, at enhver, der er villig til at opfordre til optrapning, bare siger: »Lad os slagte nogle flere ukrainere« i en krig, som har et geostrategisk mål for NATO, men som tydeligvis udkæmpes på bekostning af den ukrainske befolkning og dræber flere mennesker!

Så derfor skaber oppositionen i Tyskland lige nu – i det mindste den traditionelle opposition – ikke nogen form for

forandring.

Hvad angår de andre nye partier, AfD og Bündnis Sahra Wagenknecht (BSW), så kunne de få mange flere stemmer ved et nyt valg. Det er jeg ret sikker på, at de ville. Og jeg tror, at der lige nu er en ekstremt interessant kampplads i delstaten Brandenburg, hvor BSW har forhandlet med SPD om nogle forberedende papirer til at indlede forhandlinger om en koalition; de kunne finde en aftale om Wagenknecht-partiets hovedkrav, som i udenrigspolitikken kræver et stop for flere våben til Ukraine og ingen installation af amerikanske mellemdistancemissiler fra 2026 og frem. Og de fandt en aftale, som stadig er udvandet, men den er acceptabel for begge sider.

I delstaten Thüringen, hvor den lokale formand for BSW i langt højere grad kapitulerede over for CDU med en meget vattet udtalelse, som fik Wagenknecht til at angribe den meget skarpt. Og der er nu et stort skænderi i BSW, hvor de fleste medlemmer siger, at vi ikke gik ind i kampen for at blive som alle de andre partier, hvor det er ligegyldigt, hvad man siger, fordi politikken er den samme.

Så det er meget interessant, men alt dette betyder en øget polarisering i Tyskland, og hvis der kommer et tidligt valg, er jeg ret sikker på, at disse oppositionspartier vil få mange flere stemmer. For folk er meget bange for verden – det er ikke kun Ukraine og Sydvestasien. Folk tror virkelig, at vi befinder os i en forfærdelig krise, og de leder efter folk, som de kan stole på, og de tidligere regeringspartier har allerede mistet befolkningens tillid i meget høj grad. Så det bliver svært, for det er meget svært at danne regering, når der er så mange partier, der forsøger at gøre det.

Så jeg kan kun sige, hvad vi vil forsøge at gøre: Vi vil forsøge at fortælle folk, uanset hvilket parti man tilhører, at man grundlæggende bør organisere, at Europa, Tyskland og også andre europæiske nationer forholder sig positivt til

BRIKS, og at vi bør overbevise selv USA om at gøre det samme: For det er den eneste måde, jeg kan se, vi kan komme ud af denne krise på.

SCHLANGER: Og det sidste spørgsmål handler også om valg. Når vi taler sammen igen i næste uge, vil det amerikanske valg formentlig være overstået. Vi har to kommentarer. Den ene er fra Fred, som siger: »De nuværende politiske partiers korrupsion viser, at uden frie valg vil folkets vilje aldrig blive hørt.« Efter at have været i USA de sidste par uger og set reklamerne på tv, er det hele negativt, angrebsreklamer og så videre. Så spørgsmålet kommer fra en New York-tilhænger: »I betragtning af de valg, vi har, hvad anbefaler du, at vi skal gøre?«

ZEPP-LAROUCHE: Det ved jeg ikke! Jeg mener, det indtryk, man får af diskussionen, hvor kandidaterne bare angriber hinanden og, som du siger, er negative til det yderste, gør det meget svært. Jeg tror, at det eneste, jeg helhjertet kan foreslå, er, at du absolut hjælper til i de resterende dage, især hvis du er fra New York, for at få så mange stemmer som muligt til Diane Sare og Jose Vega. Og resten vil jeg ikke komme med nogen forslag til, for måske vil Ukraine-krigen slutte tidligt med Trump, men jeg er ikke så optimistisk med hensyn til hans mellemøstpolitik, så jeg vil ikke rigtig foreslå noget i den henseende.

Jeg tror, vi befinder os i en epokegørende forandring: Det har jeg sagt mange gange. Perioden på 500 år med en verdensorden, hvor det såkaldte »Vesten« dominerede de koloniale lande, er ved at være slut. Jeg tror ikke, at vi på nogen måde kan vende tilbage til den type system, som var baseret på kolonialisme og imperialisme. Og nu er det store spørgsmål, om vi i Vesten kan få en slags renæssance, hvor vi vender tilbage til vores bedste værdier? Og jeg tror, at de eneste, der repræsenterer det, var de mennesker, der var samlet til koncerten i lørdags, og jeg synes, det var en formidabel kombination af mennesker.

Jeg ved ikke, hvem der ellers ville have været i stand til at

samle en sådan kombination, fra Eisenhower Media Network til VIPS, Veteran Intelligence Professionals for Sanity, til Diane Sare og Jose Vega og musikerne og så videre. Og uanset hvad der sker ved præsidentvalget, tror jeg, at jeg ville stemme på en person, der er imod krig – og den, der ikke er imod krig, bør man ikke stemme på. Jeg tror ikke, at det vil løse problemet, for jeg tror, at vi vil gå ind i mere transformation. Jeg tror ikke, vi får en sikker verden, før vi får den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som jeg har talt om nu i næsten to et halvt år, næsten tre år; og da der er mange lande, inklusive det, der kommer fra Xi Jinping, det, der kommer fra Vladimir Putin, det, der kommer fra BRIKS; jeg mener, Putins tilbud om en eurasisk sikkerhedsarkitektur, og de seneste forslag fra Kina om en global sikkerhedsarkitektur, som i sine formuleringer kommer meget tæt på det, vi har diskuteret, så jeg tror, vi er nødt til at tænke i de baner og ikke hænge os i valget som sådan. Det eneste, jeg kan støtte helhjertet, er Diane Sare og Jose Vega.

SCHLANGER: Det er bestemt en spændende og fascinerende periode, og jeg tror, at en af de ting, Jose har sagt, er meget parallel til det, du siger: Jose sagde: »Stem på dig selv. Gør dig selv til en væsentlig faktor i udformningen af valget,« og jeg synes, det er et af de bedste råd, jeg har hørt. Så, Helga, tak fordi du er med os igen i dag, og jeg går ud fra, at vi har en samtale med Den Internationale Fredskoalition på fredag igen.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, og det bliver naturligvis vigtigt, for der sker en masse ændringer i Ukraine og Sydvestasien, så sørg for at være med på det opkald.

SCHLANGER: Okay, så ses vi på fredag.

ZEPP-LAROUICHE: På fredag – Vi ses.

Fredskorets rolle i at afværge tragedier

Dennis Speed

Den 29, oktober 2024 – EIRNS

På et mandagsmøde den 28. oktober, der blev afholdt for at evaluere de historieskabende begivenheder i sidste uge – inklusive topmødet med BRIKS i Kazan, Rusland, den 22.-24. oktober; symposiet/koncerten den 26. oktober: »Byg et fredskor mod krigens spøgelser«, hvor de uafhængige LaRouche-kandidater Diane Sare og Jose Vega var værter; og brunchen søndag den 27. oktober, »Operation DAWN, truslen om atomkrig i verden i dag«, organiseret af den tidligere efterretningsofficer i US Marines og whistleblower Scott Ritter – antydede Schiller Instituttets leder Helga Zepp-LaRouche, både bidrager til og deltager i disse begivenheder og tidligere processer, der gjorde resultaterne af disse begivenheder mulige, , hvad hun mente måtte ske som det næste.

»Vi er nødt til at gøre det helt klart, at den eneste måde, hvorpå faren for en tredje verdenskrig kan overvindes, er, at vi er nødt til at få det kollektive Vesten – det vil sige USA og de europæiske nationer – til at stoppe deres tåbelige geopolitiske konfrontation mod dette nye flertal i verden. Når alt kommer til alt, repræsenterer BRIKS (Brasilien, Rusland, Indien, Kina, Sydafrika plus andre nationer), som de er nu, 4,7 milliarder mennesker og 57% af verdens befolkning, og der er mange flere lande i kø, som venter på at komme med. Og det ville være tåbeligt, grænsende til det vanvittige, hvis Vesten vedvarende ville modsætte sig dette.«

Under BRIKS' konference i Kazan i sidste uge havde *EIR* 's

korrespondenter, som var til stede, stillet spørgsmålet til den russiske rådgiver for værten, præsident Vladimir Putin, Anton Kobyakov: Selv om BRIKS ikke er anti-Vesten, så er Vesten i øjeblikket anti-BRIKS. Hvis det ikke ændrer sig, er der risiko for atomkrig i forbindelse med konflikterne i Ukraine og Mellemøsten og en fortsættelse af sanktionerne. Ser du potentialet i BRIKS' aktiviteter og succeser til at ændre de angloamerikanske elitors syn på tingene, til at deltage positivt i udviklingen af en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som foreslået af Helga Zepp-LaRouche fra Schiller Instituttet?« Kobyakov havde svaret: »Ja, det håber vi meget på – at de vil deltage i udarbejdelsen af fredsinitiativer, så at sige. Vores præsident taler altid om det. Og vi har endda en strategi for atomar afskrækkelse. Det vigtigste er, at Pax Americana, hvis den kollapser – det vigtigste er, at når det kollapser, så begraver de ikke os alle sammen under murbrokkerne.»

Det er ord, som amerikanerne bør være meget opmærksomme på. USA, som i øjeblikket står på randen af en ekspanderende og potentielt set endog en atomkrig med både Rusland og Kina, står også på tærsklen til et præsidentvalg den 5. november, som i sidste ende vil være utilfredsstillende, uanset hvilken kandidat der vinder. To andre kandidater, ingen af dem stiller op til det amerikanske præsidentskab – den uafhængige senatskandidat i New York Diane Sare og den uafhængige kongresmedlemskandidat i Bronx (CD15) Jose Vega- trådte ind i det præsidentielle politiske vakuum og var sammen vært for et helt «enestående» internationalt bymøde om en ny udenrigs- og sikkerhedspolitik. Med sit ekstraordinære udvalg af eksperter fokuserede det ikke på, hvem der har skylden, men snarere på, hvad borgerne er nødt til at gøre, og hvilke løsninger der skal findes på den nuværende krise. I den sammenhæng blev krigene i Ukraine og Sydvestasien behandlet som tragiske udtryk for manglen på et højere perspektiv, og de identificerede vejen til dette højere perspektiv.

Et internationalt publikum hørte tidligere amerikanske militærofficerer af høj rang, journalister og tilmed komikere i dialog med hinanden og med Helga Zepp-LaRouche. »Disse nationer i det Globale Syd er allerede den Globale Majoritet, og de er fast besluttet på at afslutte perioden med 500 års kolonialisme ved at opbygge et nyt verdensøkonomisk system, som vil gøre det muligt for dem at industrialisere og overvinde fattigdom og underudvikling,« sagde hun til lørdagens symposium. »De bygger en stor, ny udviklingsbank for det Globale Syd, en ny investeringsplatform, en ny BRIKS-kornbørs og andre institutioner, som vil hjælpe dem med at vokse. Det er den mest påtrængende opgave for genoprettelsen af verdensfreden, at USA støtter denne indsats. Vi må huske, at den Amerikanske Uafhængighedskrig var den første antikoloniale krig i historien, idet den etablerede Amerikas uafhængighed af det Britiske Imperium.«

Hendes budskab og budskaberne fra Ray McGovern, oberst Larry Wilkerson (pensioneret), oversergent Dennis Fritz, komikeren Jimmy Dore, journalisten Garland Nixon og mange andre, samt udtalelserne fra kandidaterne Sare og Vega spredtes, ikke kun til USA, men til et internationalt publikum, der sent lørdag/søndag talte langt over 50.000 mennesker. Det mest bemærkelsesværdige og unikke var dog den »kommenterende« rolle og brug af klassisk musik, som gennemsyrede og styrede hele forløbet. Det omfattede musik fra Iran, Syrien, Sydafrika og Albanien samt kompositioner af Johann Sebastian Bach, Antonin Dvorak og afroamerikanske spirituals fra USA, hvoraf sidstnævnte blev dirigeret af Diane Sare, der er kandidat til senatet i USA. Sare optrådte også i en messingkvintet i programmets åbning.

Det var netop hendes arbejde med at etablere klassiske amatørkor i staten New York gennem et årti, der var en væsentlig faktor, som gjorde det muligt for Diane Sare i 2024 at blive den eneste uafhængige kandidat i hele staten New York, der med succes udfordrede de kriminelle krav om adgang

til stemmesedlen ved at indsamle næsten 70.000 underskrifter fra registrerede vælgere, for at overskride kravet om 45.000 underskrifter og opnå status på stemmesedlen – noget som præsidentkampagnerne for RFK. Jr., Cornel West, Jill Stein og andre ikke formåede at gøre. Sare og Vegas ikke-tragiske, »klassiske« metoder til politiske kampagner, som mange ser som uortodokse, er faktisk den eneste måde, hvorpå USA muligvis kan bryde igennem sine selvdestruktive vrangforestillinger i tide.

Uanset hvilken kandidat der bliver valgt til USA's præsident, er det transatlantiske systems nuværende position tragisk, og »det vil kræve et mirakel at ændre den«. Men som Helga Zepp-LaRouche har udtalt: »De eneste mirakler, jeg tror på, er dem vi selv udfører.« Problemet er, at de aksiomer for politisk beslutningstagning, der i øjeblikket er indlejret i transatlantisk tænkning på områder, der spænder fra finans og bankvæsen til økonomi, videnskab og kultur, er uopretteligt fejlbehæftede. Nu, hvor USA nærmer sig sit 250-års jubilæum, er det faktisk uigenkendeligt, ikke kun for dets grundlæggere fra det 18. århundrede som Alexander Hamilton og Gouverneur Morris, men også for Dwight Eisenhower, Franklin Delano Roosevelt, John F. Kennedy og måske tilmed for Martin Luther King, Jr.

Økonomen og statsmanden Lyndon LaRouche havde imidlertid en »rasende og ødelæggende effektiv« tilgang til »aksiomknusning«. LaRouche skabte gennem sin videnskab om fysisk økonomi en direkte tillem্পning af den sokratiske metode til opdagelse af videnskabelige principper på den politiske organiseringsproces. Det adskilte hans tilgang til det amerikanske præsidentskab fra alle andre kandidaters. Han tog udgangspunkt i sit oprindelige gennembrud inden for fysisk økonomi. I sin »The Independent Democrats 1984 Platform« foreslog LaRouche f.eks. en »reorganisering af den føderale udøvende magt«, hvor han undersøgte, hvordan udenrigsministeriet, energiministeriet, indenrigsministeriet

osv. fungerede. Hans tilgang var baseret på, ikke blot at påberåbe sig, men at anvende det universelle princip om naturlov for at udtænke løsninger på de tilsyneladende uløselige paradokser i den politiske planlægning, som får folk til at tro, at »der ikke er nogen mulig løsning«.

Det, der er brug for i vores tid, hvor vi konfronteres med ubegrænsede muligheder og ubegrænset ødelæggelse, er modet til at ændre de ondsksfuldt forkerte aksiomer for tænkning og adfærd, som dømmes enhver civilisation til fiasko – og i vores tilfælde kan dømme verden til udslettelse. De Ti principper for en ny international strategisk og udviklingsmæssig Arkitektur af Helga Zepp-LaRouche er ikke kun en principerklæring, men en hensigtserklæring, som, hvis den blev vedtaget af folk i den transatlantiske verden, ville udgøre det eneste middel til, at et samarbejde med nationerne i det Globale Syd og den Globale Majoritet nogensinde ville blive tillidsfuldt og derfor realiseret.

Foto: Mario La Pergola / Unsplash